

ERIN
STERLING

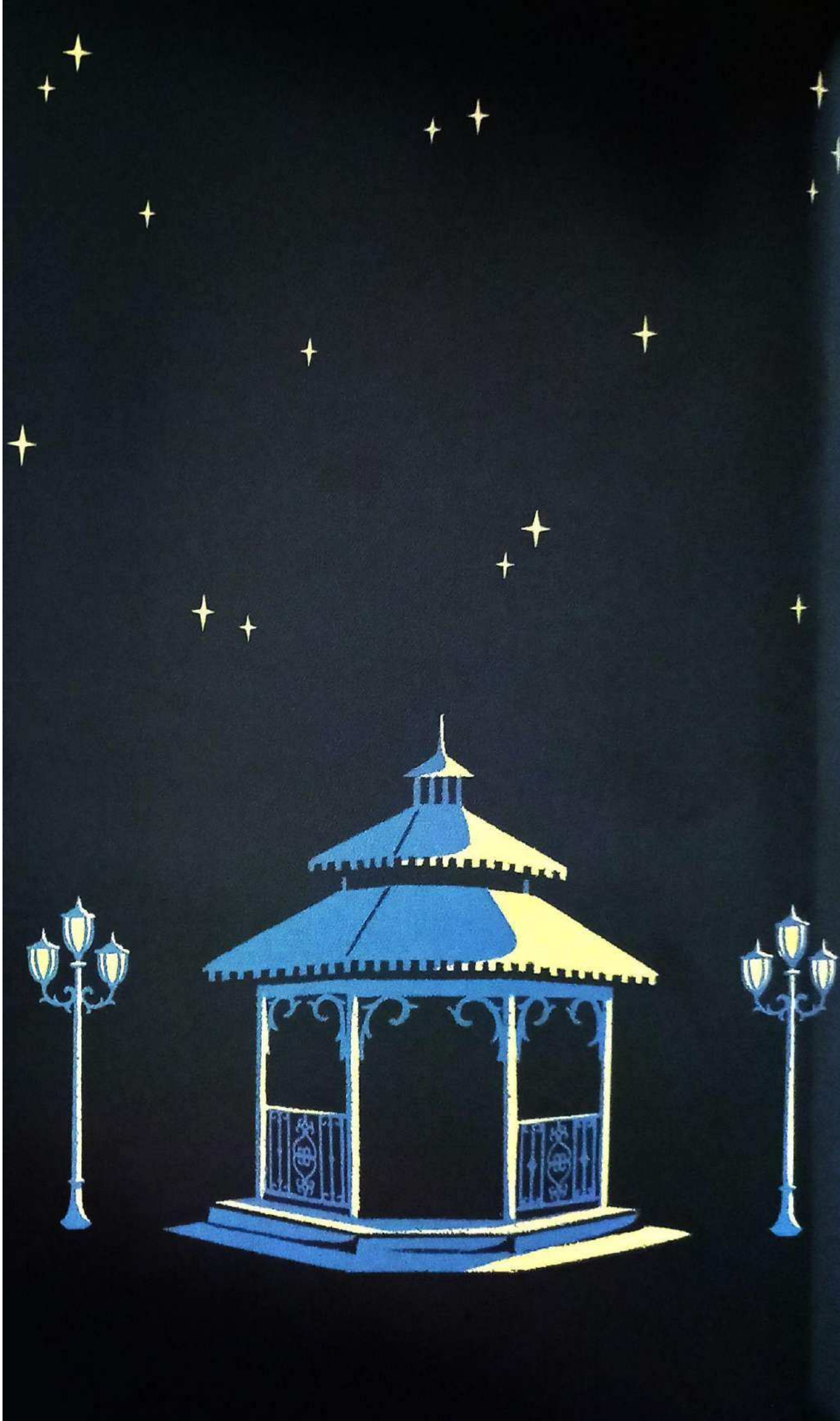

LANETLİ ÂŞIK

Çeviren: Aydan Yalçın

ERIN
STERLING

LANETLİ AŞIK

ERIN
STERLING

LANETLİ AŞIK

Çeviren: Aydan Yalçın

OLIMPOS®

On iki yaşındayken aşk romanları yazmak istememe
sebebi olan Sandra Brown, Jude Deveraux, Julie Garwood,
Judith McNaught ve Amanda Quick'e. Bu isteğimi yerine
getirmek otuz yılımı alsaydı da sonunda başardım!

Votka ve büyüyü asla karıştırma.

Vivi bunu biliyordu. Elaine teyzesi bu sözü binlerce kez tekrarlamakla kalmamış, aynı zamanda bulaşık kurulama havlularının, tişörtlerin ve ironik olacak ama Georgia, Graves Glen'de işlettiği Muzip Şeyler dükkânında sattıkları *shot* bardaklarının üzerine de bastırmıştı.

Aslında bu, Jonesların aile sloganı gibi bir şeydi.

Vivi küvetin içine gömülüp kuzeni Gwyn'in hazırladığı votka ve kızılıcık şurubu karışımından bir yudum daha alırken kırık kalpler için istisnalar olması gerektiğini düşündü.

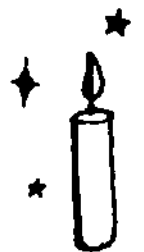
Çünkü kalbi şu anda fena hâlde kırılmıştı. Hatta param-parça olduğu bile söylenebilirdi. Sırf hoş bir aksanın ve bir çift masmavi gözün çekimine kapıldı diye minik parçalara ayrılan kalbi şu anda göğüs kafesinde sallanıyordu.

Burnunu çekerek parmaklarını tekrar oynattı ve havayı Rhys'in parfümünün kokusuyla doldurdu; narenciye ve baharatlı bir şeydi, asla tam olarak ne olduğunu tahmin edememişti ama büyüyle kokuyu tekrar yaratabildiğine göre zihnine kazınmış olmalıydı.

Gwyn'in ayaklı küvetinde uzanırken bile yüzünü Rhys'in göğsüne gömdüğünde teninin ne kadar sıcak olduğunu, kokusunun başını nasıl döndürdüğünü hatırlayabiliyordu.

"Vivi, yine mi?!" diye seslendi Gwyn yatak odasından. "Bu koku başımı ağrıtıyor!"

Vivi küvete daha da gömülüp suyun kenarlardan taşmasına izin vererek neredeyse köşedeki mumlardan birini söndürüyordu.

Elaine teyzenin derslerinden biri de mum ve banyonun her şeyin ilacı olduğuydu. Vivi suya bolca biberiye ve avuç avuç pembe tuz koymasına, Gwyn'in tüm mumlarını yakmasına rağmen yine de iyi hissetmiyordu.

Ancak votka duruma yardımcı oluyordu, mor pipetten bir yudum daha almak için eğildi.

"Bırak da biraz yaşayayım," diye seslenip bardağı kafaya dikti. Gwyn başını kapıdan uzattı, pembe saçları omuzlarının üzerine dökülmüştü.

"Hayatım, seni seviyorum ama o adamla üç aydır çıkıyordun."

"Ve sadece dokuz saattir ayırız," dedi Vivi, aslında dokuz saat otuz altı dakikadır. Neredeyse otuz yedi diye ekleyecekti. "Surat asmaya son vermeden önce on beş saatim daha var. Bu kurallar kitabında yazıyor."

Gwyn gözlerini devirdi. "İşte bu yüzden sana Cadı Çocuklarla çıkmamanı söylemiştim," dedi. "Özellikle de Penhallow'un Cadı Çocuklarıyla. O şerefsizler bu kasabanın kurucularından olabilir ama yine de lanet olasıca Cadı Çocuklar işte."

"Lanet olasıca Cadı Çocuklar," diye onayladı Vivi, Gwyn odasına dönerken boş bardağa hüznle baktı.

Vivi cadılıkta Gwyn'den çok daha yeniydi. Kuzeni, mutlu bir cadı olan Elaine teyzeyle büyürken Vivi'nin annesi, yani Elaine'in kız kardeşi, cadı olduğunu herkesten gizlemişti. Vivi ancak o öldükten ve Elaine ve Gwyn'le yaşamaya başladıktan sonra cadılık yeteneklerini keşfetmeye başlamıştı.

Bu da Cadı Çocukları tanımadığı ve sıcak bir yaz gecesi Gündönümü Şenliği'nde biriyle tanışmanın başınıza gelen hem en iyi hem de en kötü şey olabileceğini bilmediği anlamına geliyordu.

Vivi elini kaldırarak parmaklarını oynattı ve bir an sonra suyun üzerinde puslu, dalgalı bir görüntü belirdi.

Yüz yakışıklıydı; kemikli yapısı, koyu renk saçları, parıltıdayan gözleri ve muzip bir sırıtışı vardı.

LANETLİ ÂŞIK

Vivi kaşlarını çattı, sonra elini tekrar sallayarak küvetten tavana doğru minyatür bir gelgit dalgası yaratıp suları her yere sıçrattı ve yüz bir kıvılcım yağmuruyla kayboldu.

Keşke hafızasını da böyle kolayca silebilseydi ama üzgün ve votkanın dibine vurmuş hâldeyken bile bu tür büyülerle uğraşmaması gerektiğini biliyordu. Ayrıca kalbinin o küçük parçalarından birkaçı son üç ayı unutmak istemiyordu; tanıştıkları o gecenin anısına tutunmak, adını bir şarkı gibi söylemesini, Vivi yerine her zaman *Vivienne* demesini, ilk gece *Seni öpebilir miyim?* diye sorduğunda *Şimdi mi?* diye karşılık vermesini, buna hafifçe gülümseyerek *Şimdi olmasını tercih ederim ama sana ne zaman uyarsa ben açığımı* demesini ve bir kadının buna nasıl karşı koyabileceğini hatırlamak istiyordu. Özellikle de on dokuz yaşında ilk Gündönümü Şenliği'ne katılan bir kadının. Hem de bu sözleri söyleyen adam uzun boylu, şaşırtıcı derecede yakışıklı ve *Galli'yse*.

Böyle bir şey yasaklanmalıydı, Vivi en kısa zamanda Cadılar Konseyi'ne şikâyetle buluna...

"Vivi!" diye bağırdı Gwyn yatak odasından. "Işıklar gidip geliyor."

Eyvah.

Ayağa kalkan Vivi küvetin tıkaçını çıkararak çektiği acının bir kısmının suyla birlikte akıp gitmesini umdu.

Mumların üzerinden dikkatlice geçerek duvardaki kancadan Gwyn'in ona ödünç verdiği bornozu aldı, siyah ipek kuşağını bağlarken kendini biraz daha iyi hissediyordu. Üniversitedeki yurt odasına dönmek yerine Elaine ve Gwyn'in Graves Glen'in dağlarında konumlanan orman kulübesine gelmesinin nedeni buydu. Mumlar ve kediyle dolu, her odası odun dumanı ve bitki kokan bu şirin küçük yerde, Vivi kendini evinde hissediyordu.

Belki Gwyn'le birlikte yüz maskesi falan yapabilirlerdi. Bir ya da beş kadeh daha içebilirlerdi. Taylor Swift dinlerlerdi.

Banyodan çıkıp Gwyn'in yere bir tuz çemberi döktüğünü gördüğünde... yaptığı şey her neyse ona eşlik edebilirim diye fikrini değiştirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, elini banyoya doğru sallayarak. Bir saniye sonra bardağı havalandı, pipeti sallanıyordu, Vivi kendine bir içki daha doldurmak için Gwyn'in masasına gitmeden önce bardağı havada kaptı.

Gwyn sırtarak, "O piç kurusunu lanetliyoruz," diye cevap verdi.

"O piç kurusu değil," dedi Vivi, pipetinin ucunu çiğneyerek çemberi inceledi. "İlk başlarda değildi en azından. Ve dürüst olmak gerekirse ayrılmak isteyen bendim, o değil."

Gwyn homurdanarak saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamaya başladı. "Ayrılmak istedin *çünkü* o piç kurusunun tekiydi. Graves Glen'e gelip seni baştan çıkardı ve tüm bunlar olurken Galler'e dönen babası onun havalı bir cadıyla evlenmesi için hazırlıklara başlamıştı. Ve o bunu biliyordu! Sana söyleme zahmetine bile girmedim! Yani evet, biz böylelerine piç kurusu deriz."

"Biz' derken yalnızca kendini kastediyorsun."

"Ben ve Sör Purrcival," dedi Gwyn, şu anda yatağında kıvrılmış olan siyah kedi yavrusunu işaret ederek. Adını duyunca minik başını kaldırıp parlak yeşil-sarı gözlerini Vivi'ye kırıştırdıktan sonra sanki onaylıyormuş gibi incecik bir sesle miyavladı.

Rhys *nişanlıydı*. Yani neredeyse nişanlanmıştı. O bu kelimeyi kullanmamıştı elbette. "Sözlüydüm" demişti. Bu sabah sıcacık yatakta birbirlerine sokulmuş yatarken Rhys omzunu öpmüş ve bir haftalığına eve dönüp bazı işleri halletmesi gerektiğini mırıldanmıştı.

"Bazı işler" derken "Babama *bir yabancıyla evleneceğim düğünümü* iptal etmesini söylemeye" demek istemişti anlaşılan ve sonra da Vivi'nin yaşadığı şoka şaşırma cüretini göstermişti. Yani evet, bu piç kurusunu kesinlikle lanetlemek gerekiyordu.

LANETLİ ÂŞIK

“Peki o zaman,” dedi Vivi kollarını göğsünde kavuşturarak. “Ne yapacağız?”

“Pencereleri açacağız,” dedi Gwyn, masasına giderek Vivi’nin banyoda yakmak için gözden kaçırdığı cam şamdandaki mumu aldı.

Vivi söyleneni yaptı, eylül sonunun serin ve çam kokan havası odaya doldu. En yakındaki dağın tepesinde dolunay bembeyaz parlıyordu, Vivi başını pencereden çıkarıp sarhoş bir şekilde aya el salladı.

Yukarıda, karanlığın içinde bir yerde, Rhys’in ailesinin evi vardı; onun bu yaza kadar hiç ziyaret etmediği ev. Şimdi karanlıktı çünkü Rhys gitmişti.

Gitmişti.

Galler’e, Penhaven Üniversitesi’ndeki yaz okuluna gelmeden önce yaşadığı hayata geri dönmüştü.

İlişkileri bitmişti.

Gözleri tekrar yaşarmaya başlayınca kuzenine döndü.

Gwyn çemberin hemen dışında oturuyordu, alevi titreşen mumu ortaya koymuştu, Vivi bir an için tereddüt etti. Evet, Rhys onun kalbini kırmıştı. Evet, babasının ona bir eş bulmaya çalıştığını söylememişti. Ne bir tartışma olmuş ne bir uyarı da bulunmuş ne de onun bu konuda neler hissedebileceğini umursamıştı. Yani tam bir Piç Kurusu gibi davranmıştı.

Ama onu bunun için lanetlemek ileri gitmek değil miydi?

Hem de sarhoşken.

Belki de biraz aşırıya kaçıyorlardı.

Gwyn gözlerini kapatıp ellerini uzattı ve “Tanrıça, sana yalvarıyoruz, bu adam bir daha asla Vivi’nin kapısının ya da vajinasının yanından geçmesin,” dedi.

Vivi neredeyse içkisinde boğulacaktı, alkol sinüslerini yakarken bile gülmeye devam etti ve Gwyn’in karşısına, çemberin diğer tarafına çöktü.

“Tanrıça,” dedi Vivi, bir yudum daha alarak, “sana yalvarıyoruz, o gamzelerini bir daha asla masum kızlara kötülük yapmak için kullanmasın.”

“Güzeldi,” dedi Gwyn ve “Tanrıça, saçının bir daha asla öyle bir etki yaratmaması için sana yalvarıyoruz. Ne demek istediğimizi biliyorsun,” diye ekledi.

“Kesinlikle biliyor.” Vivi başını salladı. “Tanrıça, onu, klitoris aslında olduğu yerden üç santim kadar uzakta olduğunu düşünen bir adam yapman için sana yalvarıyoruz.”

“Şeytansın, Vivi. Bu gerçek bir kara büyü.”

Başı dönen ama kalbi o kadar da kırgın hissetmeyen Vivi gülümsedi ve çemberin üzerine eğilerek muma yaklaştı. “Kalbimi kırdın, Rhys Penhallow,” dedi. “Seni ve lanet olasıca seksi benliğini lanetliyoruz.”

Mumun alevi aniden yükselerek Vivi’yi o kadar ürküttü ki geri çekileyim derken içkisini devirip yatağın üzerinde uyuyan Sör Purrcival’ı korkuttu, hayvan tıslayarak sırtını kamburlaştırdı.

Gwyn kediye almak için ayağa fırlasa da o daha bunu yapmadan perdeleri şiddetle geriye savruldu ve her iki pencere de aniden kapandı.

Vivi irkilerek ayağa kalktığı anda ayağıyla tuz çemberini dağıttı, muma bakmak için döndüğünde alevin aniden sönmeden önce Gwyn’in boyunu bile aşarak tavana kadar yükseldiğini gördü.

Sör Purrcival dışında her şey sessiz ve hareketsizdi, kedi hâlâ Gwyn’in yastıklarına yaslanmış hâlde tıslıyordu. Vivi hiç bu kadar çabuk ayıldığını hatırlamıyordu.

“Şey, bu... garipti,” dedi sonunda ve Gwyn pencereye doğru yürüyüp dikkatle kaldırdı.

Pencere kolayca yukarı kaydı, Gwyn Vivi’ye döndüğünde yüzüne renk gelmeye başlamıştı.

“Daha önce ışıkların titremesine neden olmuşsun, hatırladın mı? Muhtemelen sadece bir güç dalgalanmasıdır. Büyülü bir güç.”

“Böyle bir şey olabilir mi?” diye sordu Vivi, Gwyn biraz fazla hızlı bir şekilde başını salladı.

“Tabii ki olabilir. Yani... biz sadece laf olsun diye yapıyorduk. Bunların hiçbirisi gerçek bir lanet büyüğü değildi. O mumu Bath & Body Works’ten almıştım sanırım.”

Vivi etiketi inceledi. “Evet, ‘Orchard Hayride’ın karanlıkla bir ilgisi olmadığına eminim.”

“Doğru,” dedi Gwyn. “Yani minik oğlanı korkutmak dışında kimseye bir zararımız dokunmadı.” Sör Purrcival’ı kucağına almayı başarmıştı, kedicik Vivi’ye kötü bakışlar atıyor gibi görünse de Gwyn’in kollarına sokuldu.

“Sanırım kendi gücümün farkındayım,” dedi Vivi ve sonra Gwyn’le birlikte, “Votka ve büyüğü asla karıştırma,” diye ekledi.

Vivi biraz mahcup bir şekilde gülerek mumu Gwyn’in masasına geri koydu.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye sordu Gwyn. “O adama sahte bir lanet büyüğü yapmak seni rahatlattı mı?”

Rhys’ı unutmak için banyodan, birkaç kadeh içkiden ve bir tutam büyü saçmalığından fazlası gerekiyordu ama Vivi şimdilik başını sallamakla yetindi. “Sanırım rahatlardım. Haklısın, sadece üç ay çıktık ve şimdi Galler’e döndü, yani onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım. O kendi hayatına, ben de kendi hayatıma dönebilirim. Şimdi, Elaine teyze buraya gelip içki içtiğimizi ve büyü yaptığımızı anlamadan önce şu tuzu temizleyelim.”

Vivi arkasını döndü, ne o ne de Gwyn mumun kısa süreliğine tekrar tutuşup alevin kıvılcımlandığını ve dumanın açık pencereden dolunaya doğru dalgalandığını gördü.

Dokuz Yıl Sonra

Tabii ki yine yağmur yağıyordu.

Öncelikle burası Galler'di, yani yağmur buranın olmazsa olmazıydı, Rhys bunun farkındaydı ama o sabah parçalı bulutlu gün ışığı altındaki Londra'dan gelmişti. Londra'da, muazzam mavi göğü ve yemyeşil tepeleriyle insanda resim yapma ya da şiir yazma isteği uyandırabilecek türden bir gün yaşanıyordu.

Ancak ailesinin yüzyıllardır yaşadığı küçük bir köy olan Dweniniaid'e girdiği anda yağmur yağmaya başlamıştı.

Nedeni biliyorum diye tahmin etti.

Rhys yüzünü buruşturarak kiralık arabasını High Caddesi'nin hemen dışına park etti. Araba kullanmasına gerek yoktu elbette. Bir Seyahat Taşı kullanabilir, göz açıp kapayıncaya kadar buraya ışınlanabilirdi ama hem her yere arabayla gitmekte ısrar ederek babasını kızdırıyor hem de Rhys araba kullanmayı büyüyle gerçekleşen bir yolculuğun rahatlığından daha çok seviyordu.

Yine de, diye düşündü arabadan inip kaşlarını çatarak gökyüzüne bakarken, bugün büyümlü yolculuk yerine araba kullanmak biraz *yüzüne inat olsun diye burnunu kesmek* gibi gelmişti.

Ama olan olmuştu, Rhys ceketinin yakasını kaldırarak köye doğru yola koyuldu.

High Caddesi'nde pek bir şey yoktu; birkaç dükkân, bir ucunda kilise, diğer ucunda bir *pub*. Rhys o yöne doğru gidiyordu. Bu öğleden sonra dışarıda yalnızca bir avuç insan vardı ama onu görenler caddenin diğer tarafına geçti.

Aile itibarının insanları etkilemeye devam ettiğini görmek güzeldi.

Sokağın sonundaki Kuzgun & Karga'nın dikdörtgen pencereleri gri güne inat sıcak ışıklarıyla onu çağırıyordu. Rhys giriş kapısını açar açmaz en sevdiği kokulardan birkaçının hücumuna uğradı: biranın zengin, elma şarabının keskin ve yillanmış ahşabın meşemsi kokuları.

Tanrım, memleketini gerçekten de özlemişti.

Belki bu kez çok uzun süre ayrı kaldığı için böyle hissediyordu. Genellikle birkaç ayda bir buraya uğramaya çalışırdı, hatta babasının uzaklarda olduğunu öğrendiğinde daha sık uğrardı. Bu da onu aile bağlılığı konusunda iki abisinin arasında bir yere koyuyordu.

En büyükleri Llewellyn bu barı işletiyordu, babalarıyla yakın bir ilişkisi vardı. Ortanca kardeş Bowen ise iki yıl önce Snowdonia dağlarına taşınmıştı, ondan ara sıra haber alıyorlardı, çoğunlukla sakallarının fena hâlde uzadığıyla ilgili onları uyarıyordu.

Yani Rhys hayal kırıklığı yaratan tek evlat değildi, Bowen oralarda her ne yapıyorsa bırakıp dönmeye karar verene kadar bu ünvanı elinde tutmaktan memnundu.

Yine de hiçbir zaman babasının en sevdiği evladı olmayacaktı. Wells bu rolü uzun zaman önce kazanmıştı ve Rhys durumdan hoşnuttu. Ayrıca ailenin yüz karası olmak eğlenceli bir şeydi. Her şeyi berbat ettiğinde göz ardı edilebiliyor, berbat etmemeyi başardığında ise herkes bunu hoş bir şaşkınlıkla karşılıyordu.

Çifte kazanç.

Rhys ceketini çıkarıp kapının yanında, eski bir Strongbow elma şarabı afişinin hemen altındaki portmantoya asmaya gitti ve bunu yaparken barın arkasındaki adamın onu izlediğini fark etti.

Rhys döndüğünde barın arkasındaki adamın –en büyük abisi Llewellyn'in– mekândaki tek kişi olduğunu fark etti.

Llewellyn babalarının otuz yaş genç hâli gibiydi: aynı sert ifade, aynı kemerli burun –dürüst olmak gerekirse hepsinin burnu birbirine benziyordu–, aynı ince dudaklar. Sadece biraz daha hödük olmayan versiyonuydu. Ama inatla herkesin ondan korktuğu bu küçük köyde kalmaya, yalnızca birkaç turistin –ve eski bir dostun– uğradığı bu barı işletmeye devam ediyordu.

“Nabersin, Wells,” dedi Rhys, Wells cevap olarak sadece homurdandı.

Tipik.

“Gördüğüm kadarıyla işler hâlâ tıkırında.” Rhys bara yürüdü ve tezgâhtaki cam kâsedden bir avuç fıstık aldı.

Wells cilalı maun tezgâhın üzerinden ona karanlık bir şekilde baksa da Rhys sırtarak ağzına bir fıstık attı.

“Hadi ama,” dedi onu konuşturmaya çalışarak. “Beni gördüğüne sevindin, itiraf et.”

“Seni gördüğüme şaşırdım,” dedi Wells. “Bu sefer bizi temelli terk ettiğini sanıyordum.”

“Böyle sıcak bir kardeşlik bağından vazgeçer miyim? Asla.”

Wells bunun üzerine ona isteksiz bir şekilde gülümsedi. “Babam Yeni Zelanda’da olduğunu söyledi.”

Rhys başını sallayarak bir avuç fıstık daha aldı. “Birkaç gün öncesine kadar, evet. Bekârlığa veda partisindeydim. *Yüzüklerin Efendisi* deneyimini yaşamak isteyen bir grup İngiliz erkeklerle.”

Rhys’in seyahat şirketi Penhallow Tur Londra’daki daire-sinden yönettiği tek kişilik küçük bir girişimken dünyanın dört bir yanına çok sayıda gezi düzenleyen, on kişilik bir işletmeye dönmüştü. Müşterileri yaşadıkları deneyimi hayatlarının en iyi seyahati olarak nitelendiriyor, tek bir gün bile kötü hava koşullarına maruz kalmadıklarını, tek bir rötarlı uçuş yaşamadıklarını, tek bir gıda zehirlenmesi atlatmadıklarını yazan notlar paylaşıyordu.

Çok basit büyülerin bu kadar büyük etki yaratması inanılmazdı.

LANETLİ AŞIK

“Döndüğüne sevindim,” dedi Wells, temizliğine devam ederek. “Çünkü şimdi gidip babamla konuşabilir ve onu içinde bulunduğu bu ruh hâlimden kurtarabilirsin.”

Başıyla pencereleri işaret etti, Rhys döndü ve berbat havaya yeni bir bakış açısıyla baktı.

Siktir.

Az önce düşündüklerinde haklıydı. Bu sıradan bir fırtına değil, babasının yarattığı bir şeydi ve evet, Rhys'a kızdığı anlamına geliyordu. Kardeşleri daha önce babasının fırtına yaratmasına sebep olmamıştı.

Rhys en az yirmi fırtınaya neden olmuştu. Yoksa iki düzine miydi? Sayılamayacak kadar çok olduğu aşikârdı.

Rhys tekrar dönerek fıstığa uzanmak istedi ama Wells nemli bir havluyla eline vurdu.

“Off!” diye bağırdı ama Wells çoktan kapıyı işaret ediyordu.

“Şimdi git ve ana yolu sel basıp sonsuza dek müşterisiz kalmadan önce onunla konuş.”

“Ben müşteri değil miyim?”

“Sen benim başımın belasısın,” dedi Wells, sonra içini çekerek ellerini beline koydu. “Ciddiyim Rhys, git konuş onunla da bitsin bu iş. Seni özledi.”

Rhys bar taburesinden kalkarken bile homurdandı. “Beni özlediğini düşündüğün için minnettarım, Wells ama saçmalıyorsun dostum.”

Bir saat sonra Rhys, barda neden bir bira –ya da muhtemelen üç– içecek kadar bile kalmadığını merak ediyordu.

Arabayla giderek babasını daha fazla kıskırtmaktansa eve kadar yürümeye karar vermişti –gerçek bir olgunluk gösterisi diye düşündü– ama yaklaştıkça hava daha da kötüleşiyor, kendi üzerine yaptığı koruma büyüü bile zorlanıyordu.

Bir an için büyüyü kaldırmayı, babasının onu zavallı ve perişan hâlde görmesine izin vermeyi düşündü ama hayır, böylesi sadece kalbi olan bir babada işe yarardı ve Rhys, Simon Penhallow'un kalpsiz doğduğundan oldukça emindi.

Ya da belki bir insanın ne kadar kötülük dolu olabileceğini görmek için bir noktada kalbini kendi söküp atmıştı.

Rüzgâr tepeden aşağıya doğru uğulduyor, yolu çevreleyen ağaçları sallıyordu. Dürüst olmak gerekirse Rhys babasının inanılmaz güçlü bir cadı olduğunu biliyordu ama bu kadar klişe davranmasına gerek yoktu.

Penhallow ailesinin evi Penhaven Malikânesi de bu klişelerden biriydi.

Rhys bazen ailesinin beş yüz yıl boyunca bariz şekilde büyüdü bu devasa taş yığnında yaşayıp öldürülmekten nasıl kurtulduklarını merak ederdi. Tanrı aşkına, ön bahçeye BURADA CADILAR YAŞIYOR diye tabela koysalar yeriydi.

Ev tepeye inşa edilmekten çok oraya kondurulmuş gibi duruyordu, sadece iki katlıydı ama karanlık koridorlar, alçak tavanlar ve gölgeli köşelerden oluşan bir labirent gibiydi. Rhys'in kendi kendine öğrendiği ilk büyülerden biri her sabah kahvaltı masasına giderken etrafını *görebilmek* için kullandığı basit bir aydınlatma büyüsydü.

Bazen annesi yaşasaydı ev biraz daha farklı, biraz daha... hafif olur muydu diye merak ederdi. Wells'e göre anneleri de evden Rhys kadar nefret ediyordu ve babalarını daha küçük, daha modern ve ev gibi bir yere taşınmaya ikna etmeye çalışıyordu.

Ama anneleri Rhys doğduktan birkaç ay sonra ölmüş ve bu korkunç evden taşınma düşüncesi suya düşmüştü. Penhaven onların eviydi.

Korkunç, rahatsız edici, Orta Çağ'dan kalma enkaz gibi bir yer.

LANETLİ ÂŞIK

İlk bakışta hep biraz eğri büğrü görünürdü, ağır ahşap kapılar menteşelerinden kopacak gibi dururdu. Rhys ön basamakları çıkarken içini çekti ve elini önüne kaldırarak havada gezdirdi.

Giydiği uzun kollu Henley'si, kot pantolonu ve botları titreyerek değişti ve cebine aile arması işlenmiş siyah bir takım elbiseye dönüştü. Babası evde herkesin cübbe giymesini isterdi ama Rhys gelenekler uğruna en fazla bu kadarını yapmaya razı geliyordu.

Kapıyı çalma zahmetine girmedi; babası tepeye adımını attığında, hatta bara girdiği an orada olduğunu anlamış olmalıydı. Burada her yerde koruyucu büyüler vardı ve eskiden Rhys'la abileri eve dönüş saatini birazcık geçirdiklerinde bu duruma hep sinir olurlardı.

Rhys elini attığında kapı meşum bir şekilde inleyerek açıldı, rüzgâr ve yağmur öyle şiddetlendi ki bir an için Rhys'ın büyüsü bozulur gibi oldu.

Buz gibi su yüzüne çarparak gömleğinin yakasından aşağıya süzüldü ve saçını başına yapıştırdı.

“Harika,” diye mırıldandı. “Gerçekten harika.”

Ve sonra içeriye girdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Dışarıda hava nasıl olursa olsun, Penhaven'ın içi her zaman loştu.

Rhys'in babası böyle seviyordu. Ağır kadife perdeler pencere-
relerin çoğunu kapatıyordu, açıkta kalan birkaç pencereyse yeşil
ve kırmızının koyu tonlarında kalın vitray camlarla süslenmişti,
bu camlar içinden geçen ışığı bozarak ön kapının hemen ya-
nındaki ağır taş masanın üzerine tuhaf şekiller yansıtıyordu.

Rhys girişte kısa bir an durakladı, devasa merdivene ve
üzerinde asılı duran kendisinin, babasının ve iki abisinin ger-
çek boyutlardaki yağlı boya portrelerine baktı. Her biri cübbe
giymiş, ciddiyetle ön kapıya bakıyordu. Rhys portreyi her gör-
düğünde on iki yaşındayken poz verişini, ne kadar hareketsiz
kaldığını, cübbesinin ne kadar bunaltıcı ve rahatsız edici oldu-
ğunu, babasının sadece bir fotoğraf çektirip ressamın referans
olarak onu kullanmasına izin vermemesinin ne kadar saçma
olduğunu hatırlıyordu.

Ama hayır, babası geleneklerini seviyordu ve götünden ter
akarken yerinde kıpırdamadan devasa bir yağlı boya portre için
poz vermek, Penhallow Erkeklerinin Yaptığı Şeyler sıralama-
sında kendi Yule kütüğünü¹ kesmek ve Penhaven Üniversitesi'ne
gitmekle aynı sırada yer alıyordu.

"Beni bekletme."

1 Noel arifesinde şöminede yakmak üzere kesilen irice kütük. İnanişâ göre 6 Ocak'a kadar her gece bir parçası yakılan kütüğün kalan kısmı şans getirmesi için yatakların altına yerleştirilir. Aslen Pagan geleneğidir fakat günümüzde Hristiyanlarca benimsenmiştir. -ç.n.

LANETLİ ÂŞIK

Gür ses her yerde yankılandı, Rhys tekrar iç çekti ve merdivenleri koşarak çıkmadan önce elini saçlarından geçirdi.

Babası, yıllar boyunca her baba-oğul görüşmesinin sahnelendiği kütüphanede olmalıydı ve Rhys çift kanatlı ağır kapıyı açtığı anda âdeta zamanda geriye gittiğini hissetti.

Her ne kadar bu odada bolca anısı olsa da sadece kendi anıları da değildi bunlar. Babasının kütüphanesi şaşırtacak şekilde evin geri kalanından bile daha gotikti. Koyu renk ahşap, bolca kadife kumaş, yıllanmış sert balmumuyla kaplı ağır gümüş şamdanlar. Tepede, geyik boynuzlarından yapılma avize parke zemine kasvetli bir ışık yayıyordu, Rhys Londra'daki dairesinin aydınlık atmosferini hiç bu kadar çok özlememişti. Açık pencerelerini, yataktaki beyaz çarşaflarını, her oturulduğunda etrafa toz bulutu saçmayan rahat koltuklarını.

Koca evde –lanet bir *yastıktan* başka– tek bir kadife eşyası yoktu.

Buraya bir daha gelmemesine şaşmamalıydı.

Simon Penhallow, ellerini arkasında kavuşturmuş hâlde, kehanet ve cadı dostlarıyla iletişim kurmak için kullandığı büyük aynanın önünde dikiliyordu. Rhys'in tahmin ettiği gibi üzerinde cübbesi vardı. Elbette siyah olan. Saçları da siyahtı ama birkaç teli kırışmıştı, arkasını döndüğünde Rhys onun artık biraz daha yaşlı göründüğünü fark etti. Gözlerinin etrafına birkaç kırışıklık daha eklenmişti, sakalı da biraz daha beyazlamıştı.

“Bu eve en son ne zaman geldiğini biliyor musun?” diye sordu babası ve Rhys alaycı bir cevap vermemek için kendini zor tuttu.

En az üç tane cevabı vardı ama babası Rhys'in alaycı konuşmasını hiç sevmezdi, bu yüzden odaya girip babasının duruşunu taklit ederek ellerini arkasında kavuşturdu. “Tam olarak emin değilim.”

“Yarım yıl,” diye yanıtladı çünkü neden “altı ay” gibi normal bir şey söylesindi ki?

“Babanı ve aile evini en son ziyarete gelişinden bu yana altı ay geçti.”

“Tamam, ama yine de Bowen’dan daha hayırlıyım, değil mi?”

Babasına sırıttı ama Simon, Rhys’in etkileyemediği tek kişiydi. “İngiltere’de gününü gün eden senin aksine Bowen bu aile için gerçekten faydalı bir şeyle uğraşıyor.”

Babasının “İngiltere” derken sanki *iğrenç bir sefahat çukurundan* bahsediyormuş gibi davranma huyu vardı ve Rhys ilk kez babasının yaşadığını düşündüğü hayatın, gerçekte yaşadığı hayattan daha ilginç olup olmadığını merak etmedi.

Tamam, dürüst olmak gerekirse biraz uçarı bir hayat yaşıyordu ama yirmili yaşlarının sonundaki çoğu genç adam böyleydi. Seyahat acentesi işini yürütüyor, arkadaşlarıyla barda ragbi izliyor, birileriyle çıkıyordu.

Bütün bunlarda büyüünün rolü olması haricinde sıra dışı hiçbir şey yoktu.

Müşterileri her zaman sorunsuz ve kolay bir yolculuk geçiriyordu. Tuttuğu takım her zaman kazanırdı. Ve çıktığı kadınlara karşı büyü kullanmasa da istediği restoranda rezervasyon yaptırabilmek ya da trafiğin sıkışmasını engellemek için ara sıra büyüye başvurduğu söylenebilirdi.

Güçlerini kötüye kullanmıyordu ama büyüünün yolundaki engelleri kaldırdığına şüphe yoktu, bu da Rhys’in hep takdir ettiği bir şeydi.

“Bir büyücü olarak potansiyelini boşa harcıyorsun,” diye devam etti Simon, “tüm o ciddiyetsiz işlerle uğraşarak.”

“Artık *büyücü* diye bir şey yok baba, sana söyledim, artık hepimiz cadıyız. Onlarca yıldır öyleyiz.”

Simon bunu duymazdan gelerek devam etti: “Senin de aynı şekilde bu aile için görevini yapma zamanın geldi, Rhys. Bu yüzden seni Glynn Bedd’e geri gönderiyorum.”

Glynn Bedd.

Graves Glen.

LANETLİ ÂŞIK

Vivienne.

Onu o kadar da sık düşünmüyordu. Yıllar geçmişti; yaşadıkları şey güzeldi ama kısa sürmüştü, hatta ondan sonra başka, daha ciddi ilişkileri de olmuştu.

Ama arada bir aklına geliyordu. Güzel gülümsemesi. Ela gözleri. Gergin olduğunda bal sarısı saçlarının uçlarıyla oynaması. Tadının nasıl olduğu.

Hayır, bu, şu anda kesinlikle hatırlamaması gereken bir anıydı.

Öfkeli gözyaşlarını, göğsünde kavuşturduğu kollarını, Rhys'in kafasına fırlattığı kot pantolonunu hatırlamak daha iyiydi.

Tanrım, ne kadar da aptaldı.

Kendine gelerek babasına yaklaştı ve "Graves Glen mi? Neden?" diye sordu.

Simon kaşlarını çatarak ona baktı, elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar derinleşti.

"Kasabanın ve üniversitenin kuruluş yıl dönümü," dedi. "Bir Penhallow'un orada bulunması gerek. Abilerinin de benim gibi başka sorumlulukları var, bu yüzden oraya sen gidiyorsun. Mümkün olduğunca çabuk yola çıkmalısın, ben de sen varmadan evin hazırlanmasını sağlayacağım."

Uzun parmaklı zarif elini salladı. "Gidebilirsin."

Rhys, "Hiçbir yere gitmiyorum," diye karşılık verince Simon doğruldu. Rhys'in boyu iki metreyi geçiyordu ama Wells gibi babası da ondan bir iki santim daha uzundu ve Rhys bunu o anda derinden hissetti. Yine de olduğu yerde kalmaya devam etti.

"Baba," dedi, çocukluğundan beri kullanmadığı bu hitap şekline dönerek. "Oradaki 'Kurucular Günü' olayının artık bizimle hiçbir ilgisinin kalmadığını biliyorsun, değil mi? Esasen bir Cadılar Bayramı partisi. Tanrı aşkına, balkabağı satıyorlar, baba. Küçük boyalı olanlardan. Sanırım doldurulmuş yarasalar da satıyorlar. Bizim orada bulunmamızı gerektirecek bir şey değil yani."

“Yine de varlığımızı orada hissettirmeliyiz ve bunun için de sen gidiyorsun,” dedi babası. “Her yirmi beş yılda bir, Penhallowlardan biri ley hatlarını güçlendirmek için oraya dönmeli ve bu yıl o Penhallow sen olacaksın.

Hassiktir.

Ley hatlarını unutmuştu.

Yüz yıl kadar önce ataları Gryffud Penhallow, Kuzey Georgia dağlarında, perdenin zayıf ve büyüünün güçlü olduğu bir noktaya Glynn Bedd kasabasını kurmuştu. Doğal olarak kasaba yıllar boyunca cadıları oraya toplamış ve Penhallow Malikânesi'nin adını taşıyan üniversitede hem insanlara normal dersler hem de cadılara gizemli sanatlar öğretilmişti.

O üniversiteye gidenler bunu bilmiyordu. Sadece Uygulamalı Halk Bilimi bölümüne girmenin son derece zor ve transfer öğrenci kabul kontenjanlarının oldukça sınırlı olduğunu zannediyorlardı.

Rhys dokuz yıl önce sadece yaz dersleri için transfer öğrenci olarak oraya gitmişti, geri dönmeye istekli olmamasının birçok –şey, aslında tek bir büyük– nedeni vardı.

“Bu arada sen bunu nereden biliyorsun?” diye sordu babası, gözlerini hafifçe kısararak. “Kurucular Günü’nü yani. Oraya son gidişinde onlardan birine katılacak kadar uzun kalmadın.”

Çünkü ara sıra viskiyi fazla kaçırıyor ve Elimden Kayıp Giden’in neler yaptığına bakıyorum; hâlâ orada yaşıyor, bu yüzden oraya kesinlikle geri dönmek istemiyorum, demek istedi çünkü aslında böyle düşünüyordu ama şu anda bu cevabın ters tepeceğini biliyordu.

Bunun yerine, “O kasaba bizim aile mirasımız, baba,” dedi. “Orada neler olup bittiğini tabii ki bileceğim.”

Rhys babasının yüzündeki ifadenin gurur olmadığından emindi çünkü söylediği ya da yaptığı herhangi bir şeyden gurur duymasının, uzay ve zaman arasında bir yırtılmaya neden

olacağını biliyordu. Ancak babası ona artık o kadar da kızgın görünmüyordu ki bu da olumlu bir şeydi.

Babasının ona karşı hissettiklerinin hâlâ önemli olmasından nefret ediyordu. En son babasının onayını kazanmaya uğraştığında bu, ona Vivienne'i kaybetmeye mal olmuştu.

Tamam, büyük ölçüde kendi aptallığıydı çünkü Vivienne'e, kendisine mükemmel bir cadı eş bulması için babasına izin verdiğini söyleme zahmetine girmemişti. Evlilik fikri Rhys'a çok uzak gelirken Vivienne kanlı canlı tam karşısında duruyordu, ona gerçeği söylemeyi ertelemek kolayına gelmişti.

Ta ki mecbur kalıncaya dek, işte o zaman Vivienne –haklı olarak– ona daha önce hiç duymadığı kelimeler sarf ederek hışımla çıkıp gitmişti.

Şimdiyse babası Rhys'tan oraya geri dönmesini istiyordu.

“Bunu ailen için yap. Bunu benim için yap,” dedi Simon, ellerini Rhys'ın omuzlarına koymak için yanına geldi. “Glynn Bedd'e git.”

Rhys neredeyse otuz yaşındaydı. Kendi başına kurduğu başarılı bir işi vardı, keyif aldığı bir hayat yaşıyordu, lanet olası bir *yetişkindi* ve babasının onayına ihtiyacı yoktu.

Yine de kendini, “Peki. Gideceğim,” derken buldu.

“Sana, Gündönümü Şenliği'ne gitmek beladan başka bir şey getirmez demiştim, değil mi?”

Başı hâlâ bar tezgâhında olan Rhys, elini kaldırarak abisine iki parmağıyla selam verdi.

Llewellyn'in burnunu çektiğini duydu. “Demiştim.”

“Evet, kendimi riske atmak pahasına kardeşçe tavsiyeni görmezden geldim. Teşekkürler Wells, çok yardımcı oldun.”

Simon'la görüşükten sonra bara dönmüş ve bu sefer aklında kalan o birayı içmeyi başarmıştı.

Muhtemelen Wells'e her şeyi itiraf etmesinin tek nedeni de buydu. Sadece babasının onu Graves Glen'e gönderdiğini değil, dokuz yıl önceki o yazı da anlatmıştı.

Vivienne'i ve her şeyi nasıl berbat ettiğini.

Rhys başını kaldırdığında Llewellyn'in musluklara doğru ilerlediğini ve kendisi için olduğunu umduğu bir bira daha doldurduğunu gördü. Görünen o ki bu, karşılıklı bira içtikleri bir sohbe dönüşüyordu.

"Ona âşık mıydın?" diye sordu Wells.

Rhys bar taburesi üzerinde kıvranmamak için kendini zor tuttu. Ailesi genellikle duygular hakkında konuşmazdı. Görebildiği kadarıyla Wells'in duyguları bile yoktu ve Bowen'ın sahip olabileceği tüm duygular da dağlarda her ne yapıyorsa ona adanmıştı.

"Yirmi yaşındaydım," dedi sonunda, birasının geri kalanını kafasına dikerek. "Yaz mevsimiydi ve o çok güzeldi."

Çok güzel ve çok tatlıydı. Onu Gündönümü Şenliği'nde, menekşe rengi bir gökyüzünün altında, başında eğri büğrü çiçek tacıyla gördüğünde biri göğsüne sertçe vurmuş gibi hissetmişti. Ona gülümsemişti ve her şey...

O anda geri dönülemez bir hâl almıştı.

Tam bir felakete dönüşmüştü.

"Ben... şey gibi hissettim," dedi o günü hatırlayarak, "sanki... aşka benzer duygular hissettim."

Aziz Bugi'nin taşakları aşkına, böyle konuşmak çok zor diye düşündü Rhys. İnsanlar nasıl oluyor da sık sık duyguları hakkında konuşabiliyorlardı?

Wells kollarını bar tezgâhına dayayarak eğildi. Babalarının sert yüz hatlarına ve Rhys'in her zaman biraz endişe verici bulunduğu dinlendirici bakışlara sahipti ama gözleri Rhys'inkilerle aynı berrak mavi renkteydi. "Belki de onunla karşılaşmazsın bile," dedi Wells. "Kaç günlüğüne gidiyorsun ki? Bir, bilemedin

LANETLİ ÂŞIK

iki günlüğüne mi?” Sırıttışı alaycı bir hâl aldı. “Bir yere en fazla bu kadar katlanabiliyorsun, değil mi?”

Rhys iğneleyici lafını duymazdan gelerek başını salladı. “Yarın yola çıkacağım. Kurucular Günü ertesi gün yapılacak. Gidip ley hatlarını güçlendirecek ve sonra döneceğim.”

Wells ellerini açarak, “Kolay o zaman,” dedi ve Vivienne’in gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzü gözünün önünde beliren Rhys tekrar başını salladı.

“Çok kolay.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Vivi'nin masasındaki kâğıt yığını çığlık atıyordu. Şey, daha doğrusu yüksek sesle feryat ediyordu.

Kaşlarını çatarak bilgisayarından ve bölüm başkanına göndermekte olduğu e-postadan uzaklaşıp köşede duran ve yüksek sesle feryat eden kâğıtları incelemeye koyuldu.

Vivi gözlerini kısarak sınav kâğıtlarına uzandı ve aradığını bulana kadar da birbiri ardına masasına fırlattı. Kâğıtlar yalnızca feryat ediyor gibi görünmekle kalmıyor, aynı zamanda üzerine yazılanlar da yavaş yavaş kırmızıya dönüşüyordu.

“Hileci, hileci, muhallebici,” diye mırıldandıktan sonra üst köşede yazan ismi kontrol etti.

Hainsley Barnes.

Ah evet, Bay Lacrosse. O zaman şaşıracak bir şey yoktu. Son birkaç dersini kaçırmıştı ve görünen o ki geçen dönem kimse ona Bayan Jones'un kopya çekenleri ifşa etmekte ne kadar iyi olduğunu söyleme zahmetine girmemişti.

Cadı olmanın pek çok beklenmedik avantajı vardı.

Vivi elini kâğıdın üzerinde gezdirip büyüü kaldırıarak sözcüklerin tekrar siyaha dönüşmesini izledi, kulak tırmalayan çığlıklar yavaşça kaybolurken kâğıdı kırmızı bir *post-it* ile işaretleyip çekmeceye attı.

“Tanrı aşkına, bu ses de neyin nesiydi?”

Vivi'nin tarih bölümündeki en sevdiği meslektaşı Ezichi, kapı aralığında burnunu kırıstırarak duruyordu. Kâğıt inlemeye devam ederken Vivi çaktırmadan çekmeceye bir yumruk attı.

Ses aniden kesilince, “Telefonumun alarmı,” diye cevap verdi. “Bana buradaki işimi bitirmem gerektiğini hatırlatıyor...” Bilgisayarındaki saati kontrol etti.

Kahretsin.

“Otuz dakika önce bitirmiş olmalıydım.”

Elaine teyzesinin çok önem verdiği aile yemeğine bu hafta üçüncü kez geç kalıyordu ama vize dönemi hep böyle yoğun geçerdi.

Vivi masasından fırlayıp sandalyenin arkasından ceketini ve çantasını alırken Ezi onu işaret etti.

“Kızım, en sevdiğim banyo tuzlarını yapan kadını hayal kırıklığına uğratma,” dedi ve Vivi çantasına uzanarak küçük bir muslin kese çıkardı.

“Bahsi açılmışken, bunları sana vermemi söyledi. Hatırlattığın için teşekkürler.”

Ezi, sanki içinde değerli mücevherler varmış gibi keseyi Vivi’den alıp göğsüne bastırdı ve derin bir nefes aldı. “Alınma ama Vivi, teyzeni senden daha çok seviyorum.”

“Alınmadım,” dedi Vivi. “O tam bir sihirbaz.”

Aslında gerçekten öyleydi ancak Ezi bunu bilmiyordu. Vivi, Penhaven Üniveristesi’ndeki lisans eğitimini bitirdikten sonra tarih alanında yüksek lisans yapmaya karar vermişti. Penhaven’daki daha gizli dersleri alan diğer cadıların aksine o normal insan çocuklara ders verebileceği, normal insan tarihi hakkında eğitim alıyordu.

Her ne kadar Dünya Tarihine Giriş dersini geçmek için Mum Yapma Ritüeli dersine çalıştığından daha fazla çalıştığını fark ettiğinde bu kararından şüphe etse de şimdiye kadar hiç pişmanlık duymamıştı.

Vivi merdivenlerden koşup tarih bölümündeki genç öğretim görevlilerinin ofislerinin bulunduğu bodrum katından çıkarken bir yandan ceketini giyiyor, bir yandan da Gwyn’e mesaj atmaya çalışıyordu.

Geç kalıyorum.

Kapıya varır varmaz telefonu elinde öttü.

Seni tanıyorum, Vivi, bu yüzden bunun geç kalacağın anlamına geldiğini biliyorum. Mesaj atarken araba kullanma. Ya da yürüme.

Vivi sırtıarak avluya doğru ilerledi. Hava henüz kararmamıştı ve burada, dağın tepesinde bile ekim gecesi oldukça ılıktı.

Vadide yer alan Penhaven Üniversitesi kırmızı tuğlalı binaları, yeşil çimenleri, uzun meşe ağaçları ve özenle kesilmiş çalılardan oluşan çitleriyle küçük bir cevherdi. Vivi burayı sıradan bir insanın iş yerini sevdiğinden daha çok seviyordu.

Gerçekten seviyordu. Özellikle de şimdi havada sonbaharın ilk izleri görülürken; turuncu yapraklar, mor tonlarında bir gökyüzü. Penhaven'ın en güzel zamanları hep sonbaharda yaşanırdı.

Graves Glen'in tamamı için böyleydi. Vivi, Graves Glen'in büyük Cadılar Bayramı sezonunun başlangıcı olan, yarın yapılacak Kurucular Günü için süslemelerin asıldığını fark etti. Kasabanın kitapçısı Kader Yazgısı'nın vitrininde elektrikli mumlar ve küçük bir kafe olan Kahve Kazanı'nın kapısına yapıştırılmış plastik balkabağı çıkartmaları vardı. Elbette Elaine ve Gwyn'in dükkânı Muzip Şeyler de süslenmişti. Hatta Vivi muhasebecinin ofisinin önünde sallanan bir yarasa gördüğünden bile emindi.

Vivi, Kuzey Georgia dağlarındaki bu küçük, harika kasabada büyümemişti. Ailesi Atlanta'da yaşırdı ve Vivi ebeveynlerini çok özliyordu ancak kendisi için biçilmiş kaftan olduğunu hissettiği bu yere geldiği için her zaman minnettar olacaktı. Bu kasaba onun bir cadı ve sıradan bir kadın olmayı dengeleyebileceği mükemmel bir yerdi. Her iki dünyanın da en iyisi olabiliyordu.

Elaine'in evi dolambaçlı bir yolun sonundaki tepenin üzerindeydi. Vivi, turuncu-kırmızı yapraklarla bezeli ağaçların altındaki toprak yolda arabasıyla ilerlerken omuzlarının

biraz gevşemeye başladığını hissetti ve kulübe görüldüğünde mutlulukla iç geçirdi.

Ev.

Vivi, Elaine'in eski Volvo'sunun arkasına park ettikten sonra ön basamakları koşarak çıktı, sırttan balkabaklarının, sarkan yaraların ve mor cadı şeklindeki küçük ışıkların yanından geçti.

Elaine teyze Cadılar Bayramı'nı çok ciddiye alırdı.

İçeriye girince durup sepetine kıvrılan Sör Purrcival'ı sevdi. Gwyn'e tapan, Elaine ve Vivi'ye ise ancak tahammül eden, siyah tüylü ve yeşil gözlü iri bir kediye, tekrar uykuya dalmadan önce kuyruğunu tembelce eline vurduğunda bile Vivi kendini şanslı saydı.

Kediyi son bir kez daha okşarken, "Biliyorum, yine geç kaldım!" diye seslendi.

Elaine koridora çıktı, kül sarısı saçları dağınık bir şekilde başının üstünde toplanmıştı, siyah eteği yeri süpürüyordu.

Gwyn annesinin görünüşünü hep *Stevie Nicks ortaokul seviyesine resim dersi verseydi onu böyle tasvir ederdi* diye açıklardı ve çok da yanlış bir tanım olmazdı. Ama bu tarz, Elaine teyzeye Vivi'ye asla yakışmayacak şekilde yakışıyordu. Vivi çiçek desenli ve puantiyeli kıyafetler giymeye devam edecekti.

"Biliyor musun," dedi Elaine teyze, elini beline koyarak, "benim için çalışıyor olsaydın hep yanımda olurdun ve geç kalma konusunda endişelenmene de gerek kalmazdı."

Yine aynı tartışmayı açmıştı ve Vivi her zamanki gibi yine geçiştirmeye karar vermişti. "Siz ikiniz bensiz de gayet iyi idare ediyorsunuz."

Muzip Şeyler mumdan eşarba ve sabuna kadar türlü çeşit cadı malzemesiyle arada bir de ev yapımı reçel satıyordu. Kurucular Günü sayesinde yılın bu zamanlarında işler hep yoğun olurdu ama tek bir satış bile yapmadan geçen günlere de yabancı

değillerdi, yani Elaine ve Gwyn orayı tek başlarına rahatlıkla idare edebiliyorlardı.

Vivi koridorda ilerleyip mutfağa girerken Elaine, “Sen bizimle çalışsan daha da iyi idare edebiliriz,” dedi.

Tavandaki kancalardan sarkan bakır tencere tavalar, pencere kenarındaki küçük saksılar ve masanın üzerine dağılan, Elaine’in mum yapımında kullandığı malzemelerle evdeki tüm odalar arasında burası her zaman en cadı gibi hissettiren yerdı.

Bu etki, Gwyn’in ocağın yanında durup üzerinde *Cadı Havamı Bozma* yazan bir tişört giymesi ve tencereden yediği peynirli makarnayla az da olsa bozuluyordu.

“Son birkaç yılda işler çok yoğunlaştı,” diye devam etti Elaine, ağır ağır masaya doğru ilerlerken. “Gwyn internetten gelen siparişlere zar zor yetişiyor.”

Gwyn hak verircesine başını salladı, dağınık kıvıllı topuzu neredeyse çözülyordu. “Bugünlerde herkes cadı,” dedi ağzı dolu bir şekilde. “Yalnızca geçen ay bile yüz set tarot kartı sattık.”

Vivi kaşlarını kaldırıp bir şişe şarap almak için buzdolabına yöneldi. “Tanrım, cidden mi?” Teyzesinin işi her zaman para kazanmaktan çok bir hobi olmuştu ama Elaine gerçek bir işe girmeyi de hep reddetmişti, Gwyn de aynı şekilde bir işte çalışmaya istekli değildi.

“Kişisel bakım ve tüm o şeyler,” dedi tencereyi tekrar ocağa koyup bir ayağıyla diğerinin üzerine basarak. Aşağıya bakan Vivi, Muzip Şeyler’de çok satan o yeşil-siyah çizgili çoraplardan giydiğini gördü.

“Tarot kartları, kristaller, mumlar, büyü kitapları...” Gwyn parmaklarıyla saydı. “Stoklar o kadar hızlı tükeniyor ki yetişemiyoruz. Online dükkânı idare etmesi için işe birini almam gerekecek. Sen bu işi yapabilirsin.”

“İşimi seviyorum,” diye ısrar etti Vivi ve gerçekten de seviyordu. Tabii ki ara sıra Bay Lacrosse gibi kopyacılar oluyordu ama onlarla başa çıkmakta sorun yaşamıyordu ve Penhaven

kampüsünde çalışmayı da seviyordu. Öğle yemeği için büyük kafeteryaya gitmeyi, rahat koltukları olan ofisini ve tarih sevgisini öğrencileriyle paylaşmayı seviyordu. Sonuçta oraya uyum sağlıyor ve kendini... güçlü hissediyordu. Güvende.

En sevdiği iki kelime.

Vivi şarabı açarken telefonu çalan Gwyn iç geçirdi.

“Tanrıçaya yemin olsun ki bu mesaj yine Kurucular Günü saçmalığıyla ilgiliyse Carrie’ye dönüşüp kasabada katliam çıkaracağım.”

“Belediye Başkanı,” dedi Elaine Vivi’ye fısıldayarak. “Gwyn’e Kurucular Günü hakkında mesaj atıp duruyor çünkü ona âşık ve bu şekilde Gwyn’in ilgisini çekebileceğini sanıyor.”

“Sağlam hamle,” diye kabul etti Vivi, kendine biraz şarap koyarken. Gwyn gözlerini devirdi.

“Onunla zaten yattım anne, mesele bu değil.”

“Bu da sağlam hamle.” Vivi kadehini kaldırdı ve dikkati dağılan Gwyn kadehini onunkiyle tokuşturdu.

“Bu onun belediye başkanı olarak ilk Kurucular Günü etkinliği ve her şeyin yolunda gitmesini istediğinden biraz çıldırmış durumda,” dedi Gwyn, parmakları telefonun üzerinde hızla hareket ederken, “ve o normal bir insan, cadı değil, bu yüzden bu tür şeylerin onu strese sokmasına anlayış gösterin.”

“Senin cadı olduğunu biliyor mu?” diye sordu Vivi ve Gwyn ofladı.

“Tanrım, hayır. Bu ancak dördüncü buluşmadan sonra öğrenilen ayrıcalıklı bir bilgidir.”

“Ama sen asla dördüncü randevuya çıkmazsın, hayatım,” dedi Elaine, mumlarını masanın üzerine dizerken.

“Aynen,” dedi Gwyn göz kırparak.

Telefonu tam cebine koymak üzereyken tekrar çaldı ve Gwyn bu kez inleyerek telefonunu açtı. “Jane, dürüst olmak gerekirse çok seksisin ama seninle seks yapmak ilişkimizi garantiye alacak kadar iyi değildi... Ah, kahretsin.”

Gwyn gözlerini kocaman açmış telefonuna bakarken Vivi ve Elaine hep bir ağızdan, “Ne?” diye sordu.

“Şey. Yok bir şey. Yok bir şey. Bana çıplak bir fotoğraf göndermiş de, bir an şaşırdım.”

Telefonunu aceleyle arka cebine atan Gwyn şarabını alarak dikkatini Vivi’ye çevirdi. “Ee, normal gençlere ders vermek nasıl gidiyor?”

“Yemezler,” dedi Vivi, bir elini beline koyarak. “Sen dünyadaki en kötü yalancısın, Gwynnevere Jones. Jane ne dedi de suratın bu hâle geldi?”

Gwyn kaşlarını kaldırmış kendisini izleyen Elaine’le Vivi’ye baktı ve hüsrarla inleyip ellerini havaya savururken kadehindeki şarabı döktü.

“Kasabanın yüzüncü kuruluş yıl dönümü olduğu için buraya bir Penhallow gönderiyorlar.”

Üç kadın da bunu düşünürken mutfakta uzun bir süre sessizlik ânı yaşandı.

Bir Penhallow.

Vivi şarabını yudumladı. Bu dünyada bir sürü Penhallow vardı. Tamam, onun bildiği dört tane vardı. Korkunç Cadı Simon Penhallow ve üç oğlu.

Bunlardan biri on dokuz yaşındayken Vivi’nin kalbini milyonlarca parçaya bölmüştü.

Ama üzerinden uzun zaman geçmişti.

Ve Vivi için tamamen geçmişte kalmıştı.

Neredeyse yani.

Elaine sonunda mumlarına dönerek, “O olmayabilir,” dedi. “Korkunç babası olabilir.”

“Muhtemelen öyledir,” diye onayladı Vivi. “Onun gelmesi yüzde birlik ihtimal. Rhys son dokuz yılda çok değişmiş olabilir ama o hâlâ büyük törenler için gönderilecek biri değil, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Gwyn başıyla onaylayarak ve kadehine biraz daha şarap doldurdu. “Rhys gibiler Gündönümü Şenlikleri

LANETLİ ÂŞIK

ve üniversitenin sunduğu şu garip yaz kursları gibi eğlenceli şeyler için gönderilir. Ley hatlarının güçlendirmesi için gönderilmez.”

“Tabii ki gönderilmez,” dedi Vivi.

“Eminim o akıllarından bile geçmemiştir,” dedi Elaine, vurgulamak için masaya vurarak.

“Ama,” diye yavaşça ekledi Gwyn. “Kontrol etsek iyi olur?”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Yıllardır birlikte cadılık işleri yapmamıştık!”

Vivi, Gwyn’in yatak odasında dikilirken tuhaf bir dejavu hissi yaşadı.

Rhys’tan sonraki o tuhaf geceden beri sanki buraya hiç gelmemiş gibi hissediyordu. Oysa defalarca gelmişti.

Ama o geceden beri ilk kez yerde bir tuz çemberi ve ufukta büyü varken burada bulunuyordu.

Kalem eteğiyle yere oturmaya çalışırken kuzenine, “Gwyn, tüm hayatımız cadı saçmalığıyla geçiyor zaten,” diye hatırlattı ama Gwyn sadece başını sallamakla yetindi ve kolları dolu bir şekilde arkasını döndü. Vivi kucağındakilere baktığında en az üç mum, bir sunak bezi, gümüş bir kâse ve altın tokayla süslenmiş küçük siyah bir çanta gördü.

“Hayır, gerçek cadı işlerinden bahsediyorum,” diyerek kendini parke zemine bıraktı. “Cadılar Meclisi gibi şeyler. *Büyücülük maharetimizi* konuşurmak.”

Vivi gülümseyerek eteğini yukarı topladı ve bacak bacak üstüne atarak şarabından bir yudum aldı.

“Rhys’la ayrıldığımız geceden beri yapmadık,” dediğinde Gwyn onu eliyle geçiştirdi.

“O sayılmaz. O gerçek bir büyü değildi. En son gerçek bir büyüyü ne zaman yapmıştık? Son sınıfta mı? Galiba son sınıftı? Şu Beltane’de² olan.”

2 1 Mayıs’ta yazın gelişinin ve doğanın uyanışının kutlandığı bir Kelt festivalidir. -ç.n.

Vivi anımsayarak başıyla onayladı. “Pekâlâ, yanlışlıkla iblis çağırmadığımız sürece varım.”

“Sadece bir kez oldu ve o da teknik olarak bir iblis değil, çok kızgın bir ruhtu.”

Vivi kadehinin üzerinden Gwyn’e bir bakış fırlattı. “Kaşlarımın yeniden çıkmasının ne kadar uzun sürdüğünü hatırlıyor musun?”

Kucağındaki malzeme yığınının yerdeki küçük halının üzerine bırakan Gwyn iç geçirdi. “Vivi, bu işe kötü enerji katarsan işe yaramaz ama.”

“Neden bunu Kaş Mevzusu’ndan kaçmak için söylüyor-muşsun gibi geliyor?”

Gwyn buna cevap vermedi, küçük siyah çantayı açıp içinden bir deste tarot kartı çıkardı.

“Ooo,” dedi Vivi desteye uzanarak ama Gwyn elini itti.

“Dokunmak yok! Ben hazır olana kadar olmaz.”

“Ama bunu daha önce hiç görmemiştim,” dedi Vivi ve Gwyn sırtarak kartları yere yaydı. Loş ışık altında bile renkleri neredeyse parlıyordu ve İmparatoriçe’nin üzerindeki transparan beyaz elbise, Güneş’in solgun sarısı Vivi’nin gözünden kaçmadı.

Gwyn genç kızlıklarından beri kendi kartlarını boyardı ve Vivi ilk kez kalbinde hafif bir sızı hissetmeden kuzeninin maharetli işine bakıyordu. Sadece kartlar güzel olduğu için değil –çünkü gerçekten güzellerdi– Gwyn her zaman cadılık işlerine Vivi’den çok daha bağlı görüldüğü için. Elbette Vivi de ara sıra büyü yapmayı seviyordu, dükkânın üst katındaki küçük dairesinde haddinden daha fazla mum ve büyü malzemesi vardı ama hiçbir zaman Gwyn ve Elaine’in büyücülük konusundaki rahatlığına sahip olamamıştı. Her ikisi de irili ufaklı büyüleri nefes alıp vermek kadar kolay yapıyordu ama Vivi ne zaman büyü yapsa, hatta kopya çekmeyi önleyen küçük büyüleri yaparken bile içinde bir şey... tekliyor, onu engelliyordu.

Bazen annesinin bu cadı meselesi hakkında biraz daha açık olmasını diliyordu. Belki büyü yaparak büyümüş olsaydı şimdi bu konuda daha rahat olurdu.

Başını iki yana sallayarak bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Artık bir önemi yoktu. İsteddiği kadar büyü yapabilirdi.

Gwyn gümüş kâseyi halının üzerine koydu ve içine beyaz kalın bir mum yerleştirdi. Ardından mırıldanarak ellerini kartların üzerinde gezdirdi ve desteden bir kart çekti.

Büyücü parlak kırmızı cübbe giymişti, başında beyaz kristal bir taç vardı ve Vivi karttaki figürün Elaine'e benzediğini fark edince gülümsedi. Hatta ışıltılı yeşil gözleriyle Sör Purrcival da ayak bileklerine dolanmıştı.

"Evet," dedi Gwyn şarabından bir yudum almadan önce. "Öncelikle şansının kötü olup olmadığını öğreneceğiz. Kötü şanslıysan Rhys'i gönderirler. İyi şanslıysan abilerinden birini ya da babasını gönderirler. Belki de seksi bir kuzeni falan vardır."

Gwyn gümüş kâsedeki mumu yakarken Vivi, "Bu çok daha olası görünüyor," diye itiraf etti. "Yani Rhys aile meseleleriyle ilgilenmekten nefret ederdi. Ayrıca buraya dönmek isteyeceğini de sanmıyorum."

Hem de pantolonunu yüzüne fırlatıp ağza alınmayacak laflar ettikten sonra?

"Yakında öğreniriz," dedi Gwyn, tarot destesinden dört kart daha çekerek.

Büyücü'yü de onların yanına koydu ve hünerli parmaklarla beş kartı karıştırdı, Gwyn Büyücü'nün nereye gittiği hakkında hiçbir fikri kalmayana dek kartları karıştırıp durdu.

"Pekâlâ. İşin basit kısmına geldik. Kartları tek tek çeviriyoruz," dedi Gwyn, kartları yüzüstü yere koyarak. "Büyücü ilk üçte çıkarsa kötü şans getirir."

Vivi kaşlarını çatarak önündeki kartları inceledi. Gwyn kartların arkasını da boyamıştı; yeşil-mor spirallerden oluşan

girdaplı bir deseni vardı ve Vivi bir süre parmaklarının kartlarının üzerinde dans etmesine izin verdikten sonra birini çevirdi.

Kartta bir adam, uçurumun kenarında durmuş ayağını aşağıya atlayacakmış gibi kaldırmıştı, gözleri güneş gözlüğünün üzerinden mavi mavi bakıyordu, gömleğinin düğmeleri göğsünün ortasına kadar açıktı.

Vivi'nin kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı çünkü bu kesinlikle tanıdığı bir yüzdü.

Sonra hangi kart olduğuna baktı.

"Joker mi?" diye sordu başını kaldırıp Gwyn'in gözlerine bakarak.

Gwyn omuz silkti ve ellerinin üzerinde geriye yaslandı. "Bir sürü ilham alıyorum ve bunu resmetme zamanı geldiğinde aklıma o geldi. Uymamış mı?"

Joker tamamen risk ve şansla ilgiliydi, aşağı bakmadan atlamakla... Yani hayır, Rhys bu kart için kötü bir model sayılmazdı ama yine de...

"Peki bu kötü bir şey mi?" diye sordu Vivi. Kartı başparmağıyla işaret parmağının arasına alıp hafifçe salladı. "Bu gelenin o olduğu anlamına mı geliyor?"

"Hayır," dedi Gwyn kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Şey. Yani, muhtemelen değildir? Bilmiyorum. Bakalım sıradaki kart neymiş."

Vivi sıradaki kartı çevirdi.

Teyzesinin sakın yüzünü takınmış Büyücü'yle karşı karşıya geldi.

"Tanrıçanın memeleri aşkına," dedi Gwyn ve o kadar hızlı doğruldu ki dizi neredeyse kadehine çarpacaktı. "Onu gönderiyorlar."

Vivi, nabzının aniden hızlanmamasını, son üç kartı çevirmek için uzandığında ellerinin hafifçe titrememesini diledi.

Yıldız kartında açıkça Vivi'yi resmetmişti; puantiyeli elbisesiyle sınıfta bir sıranın üzerinde oturuyordu, bir elinde elma

diğer elinde parlayan bir küre vardı. Kule kartıysa Elaine'in kulübesiydi ama ortasında kocaman bir çatlak vardı, evin yarısı uçurumdan aşağı kaymaktaydı. Son olarak Ay kartı da bir...

"Kurtadam mı?" diye sordu Vivi kartı Gwyn'e uzatırken, Gwyn gözlerini devirerek kartı Vivi'nin parmaklarının arasından aldı.

"Sanatımı sorgulama, Vivienne," dedi ve Ay'ı diğer dört kartla birlikte destenin içine geri koydu.

İkisi de yerde oturup mumlara baktılar ve Vivi sonunda, "Bu çok aptalca," dedi.

Gwyn başını kaldırıp baktı. "Hangi kısım? Onun gelmesi mi? Onun geleceğini öğrenmemiz mi? Yoksa o gelecek diye garip hissetmen mi? Öf, ne çok gelmek dedim."

"Yukarıdakilerin hepsi," dedi Vivi, ayağa kalkıp eteğini düzelterek. "Bak, bu, günün birinde olacaktı zaten. Ailesi kasabanın ve üniversitenin kurucusu, benim çalıştığım üniversitenin. O buranın bir parçası. Onunla ilişkiye başladığımda bunu biliyordum. Ayrıca!.." Bir parmağını havaya kaldırdı. "Ondan sonra birçok erkek arkadaşım oldu!"

"Açık konuşmak gerekirse sadece üç tane."

"Yani ikiden fazla, bu da birçok demek oluyor. Gwyn, *sen kimin tarafındasın?*"

"Senin," diye aceleyle cevapladı Gwyn. "Yüzde yüz senin tarafındayım."

"Önemli değil," diye devam etti Vivi, Gwyn'in yatağının yanında ayakkabılarını ararken. "Rhys gelip Kurucular Günü'nde yapılan o 'Ah, bakın ne kadar havalıyım,' tavrını takınacak, sonra her şey eski hâline dönecek ve ben de Penhallow'suz bir hayat yaşamaya devam edeceğim."

"Şehir merkezinde atasının bir heykeli olduğu ve iş yerine onun malikânesinin adının verildiği gerçeği dışında."

"Evet, onlar dışında."

LANETLİ ÂŞIK

Kartları karıştıran Gwyn, “Onu lanetliyormuş gibi yaptığımız zamanı hatırlıyor musun?” diye sırtarak sorduğunda Vivi homurdandı.

“Gamzeleri ve bir daha asla klitorisin yönünü bulamamasıyla ilgili bir şeydi.”

“Şimdi düşünüyorum da,” dedi Gwyn başını yana eğerek, “aslında daha çok çıktığı kadınlara yapılmış bir lanetti ve ben buna biraz pişmanım. Kadın dayanışması denilen şeyi unuttum.”

Vivi gülerek başını iki yana salladı. “Pek de etkisi olmamış zaten. Ara sıra sosyal medyada onu gözetliyorum, gayet iyi görünüyor.”

Hatta iyiden de öteydi. Hâlâ yakışıklıydı, görünüşe göre insanları gruplar hâlinde dünyanın dört bir yanına çeşitli cezbedici şeyler yapmaya götüren süper havalı bir seyahat şirketini yönetiyordu ve muhtemelen hâlâ klitorisin tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Gwyn’le birlikte o gece sadece iki aptal, sarhoş cadı olarak şakalaşıyorlardı ve gerçek bir büyü yapmadıkları için şanslıydılar. O muma her ne olduysa belli ki tesadüftü.

Vivi tam botlarını giymek için uzanmıştı ki Gwyn’in yatak odasının kapısı açıldı.

“Anne!” Gwyn ayağa fırlayarak bağırdı. “Daniel Spencer Olayı’ndan hiç mi ders almadın?”

Sör Purrcival odaya dalıp miyavlayarak onlara bakarken Elaine elini sallamakla yetindi. “Ee?” diye sordu ve Vivi odanın diğer tarafına yürüyüp Gwyn’in masasına yaslandı.

“Kartlar o geliyor diyor,” dedi ve Elaine kısa bir süre tavana bakarak ağzının içinde bir şeyler mırıldandı.

“Ama,” dedi Vivi, boş şarap kadehiyle işaret ederek, “Gwyn’e de söylediğim gibi, bu aslında o kadar da önemli bir şey değil. Hepimiz yetişkiniz, hem uzun süre kalacak değil ya. Bakın söylüyorum, bahse girerim onunla karşılaşmayacağım bile.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Rhys bugünü hak edecek ne yaptığını bilmiyordu. Önce uçuşla başlamıştı. Aslında fena bir yolculuk değildi ama uzun sürmüştü, Atlanta'da kiralık bir araba bulmak epey sinir bozucu olsa da kuzeye gitmek için Atlanta trafiğine girmek kadar kötü değildi. Öyle bir an gelmişti ki son derece karmaşık ruh hâlinde olan Rhys, arabanın sol koltuğunda ve yolun ters tarafında ilerlerken neredeyse babasını arayarak dönüş yolculuğu için bir Seyahat Taşı isteyecek hâle gelmişti.

O malum sunakta gururunu, Graves Glen'e kadarki yolu aklını kaybetmeden atlatmak için ayaklar altına almamıştı. Kasabaya vardığında her şey yine üst üste gelmeye başlamıştı.

Graves Glen'e Hoş Geldiniz tabelasını geçtikten yaklaşık beş saniye sonra hız cezası almıştı. Can sıkıcı ve pahalıydı (ayrıca ona göre sadece on mil fazla hızla gittiği ve ailesi olmadan bu kasabanın var olamayacağı düşünüldüğünde biraz da haksız bir cezaydı) ama gününü mahvetmeyi başaramamıştı.

Çünkü günü asıl, yarım saat önce Penhallowların evine giden yamacın ortasında lastiği patladığında mahvolmuştu.

Kendi başına lastik değiştirmek gibi berbat bir işi yapamayacak kadar sabrı tükenmişti, bu yüzden büyüyle değiştirmek için elini salladığında lastik normal boyutunun iki katına çıkmış ve lanet olası bir balon gibi patlamıştı.

Yedek lastiği arabanın bagajından çıkarmaya çalıştığındaysa çılgınlar gibi dönerek bir ağaca çarpmış ve tepeden aşağı yuvarlanmıştı.

Gece vakti evden yarım mil uzaktaki ormanda mahsur kalmış, en güzel botları çamura bulanmış ve görünüşe göre üzerindeki büyü bozulmuştu.

Harika.

Rhys çantasını çıkarmak için arka kolruğa uzanırken, işte bu yüzden Galler'de kalmalıydım, diye düşündü. Tüm bunlarla Llewellyn ilgilenirken o barı idare edebilirdi. Wells muhtemelen uçağa binmek ve araba kullanmak için ısrar etmezdi. Wells akıllılık edip Seyahat Taşı'nı kullanarak bir anda burada belirirken Rhys da daha önce keşfedilmemiş bir bira doldurma yöntemi bulabilirdi. Tüm hayatı değişebilirdi.

Ama hayır, Wells Kuzgun & Karga'daki işinin başındaydı ve Rhys da burada, Georgia'da bir tepenin yamacında, tamamen işe yaramaz bir arabayla duruyordu. Ayrıca cüzdanındaki her banknot üzerine bahse girerdi ki babası kesin eve alkol falan da stoklamamıştı.

Tepeyi tırmanmaya henüz başlamıştı ki yaklaşan bir arabanın sesini duydu.

Şansı döndüğü için tanrıçaya dua eden Rhys çantasını omuzladı ve tepeden aşağı inen farlar gözlerini neredeyse kör ederken kollarını başının üzerinde salladı.

Rhys yolun kenarında durarak olabildiğince cana yakın görünmeye özen gösterdi, gözlerini kısarken bile gülümsüyordu ve araba yavaşlamadığında bile gülümsemeye devam etti.

Araba sadece yavaşlamamakla kalmadı, hafifçe sağa doğru kayıyor gibiydi.

Ve Rhys yolun sağ tarafındaydı.

Yoldan çekilmeden önce kısacık bir an şok içinde –*bu adam bana çarpacak, Georgia'da bir tepede öleceğim, ölmek için ne kadar boktan olay*– diye düşündü. Uzaktan frenlerin gıcırtısını duydu, lastiklerden yükselen yanık kokusunu aldı ama az önce kendini dik bir tepenin yamacından aşağıya attığı düşünülüyüşünde şimdi arabanın akıbetinden biraz daha acil endişeleri vardı.

Karanlığa doğru yuvarlanmayı durdurmak ve mümkünse deri ceketini kurtarmak gibi.

Ceketin buradan sağ çıkamayacağı açıktı –bir kolunu uzatıp başıboş bir köke tutunurken gerçekten korkunç bir yırtılma sesi duydu– ama geri kalanı tepenin birkaç metre aşağısında, yoldan uzakta durduğunda tek parça hâlinde kurtulmayı başardı.

Yoldaki far ışıklarını görebiliyordu ve araba kapısının açılıp kapandığını duydu, sonra da şu anda dibinde bulunduğu tepeden aşağı doğru koşan birinin ayaklarının altındaki çıtırdayan yaprakların sesini.

“Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım,” diye nefes aldı çok tanıdık bir ses. Ah, evet, *tabii ya*.

Evrenin ondan hâlâ nefret ettiği çok açıktı.

Vivienne tepeden aşağıya inerken, “Çok özür dilerim!” dedi ağlamaklı bir sesle ve Rhys başını çevirdiğinde kollarını iki yana açmış Vivienne’in kendisine doğru geldiğini gördü. Sadece bir silüetti, zifiri karanlığın ortasında bir gölge ama sesini duymamış olsa bile onu tanırdı, bu silüeti nerede görse tanırdı.

Dokuz yıl sonra bile.

Karanlıkta bile.

Tanrı aşkına.

Rhys başının geriye düşmesine izin verip gökyüzünü inceleyerek Vivienne’in kime çarptığını anlayacağı ve muhtemelen arabasına dönüp buradan çekip gideceği kaçınılmaz ânı bekledi.

“Atlayana kadar sizi görmedim bile,” dediğini duydu, sesi şimdi çok yakından geliyordu. “Ve çok garip bir şey oldu, sanki frenler kilirlendi ve direksiyonum kontrolünü kaybet... of!”

Vivienne yerde yatan bedenine takılıp düştüğünde Rhys’ın elleri otomatik olarak havaya kalktı ama onu yakalamak için artık çok geçti. Artık şikâyet listesine testislerine yediği dirseği de eklemek zorundaydı.

LANETLİ AŞIK

“Özür dilerim!” dedi tekrardan, kendini kaldırmak için çabaladı, Rhys kendi içine kıvrılmaya çalışsa da Vivienne’in vücudunun yarısı onunkinin üzerine düşmüştü.

“Önemli değil,” diye mırıldanmayı başardı Rhys, Vivienne’in elleri göğsündeydi, saçları yüzüne sarkıyor, dudaklarını okşuyordu.

“Rhys?”

Elini kaldırdığında göğsündeki baskı hafifler gibi oldu ve parmaklarının bir hareketiyle yerde yatan ikilinin üzerinde yumuşak bir ışık belirdi.

Dokuz yıl önce ona karşı hissettiği şeyin yaz mevsimi, büyü ve çığırından çıkan hormonları yüzünden olduğuna dair bütün umutları, Vivienne’in ela gözlerine bakıp kızarmış yanaklarını ve aralanmış dudaklarını gördüğünde yok olmuştu.

Aynı şekilde Vivienne’in aradan geçen yıllar içinde onu affetmiş olabileceğine dair tüm umutları da bir iniltiyle ölmüştü. Vivienne gözlerini kısıarak, “Yavaşlamaya çalışmamalıydım,” dedi.

“Ben de seni gördüğüme sevindim, Vivienne,” dedi, tepeden aşağı yuvarlandığı ve neredeyse erkekliğini kaybettiği için hâlâ nefes nefeseydi.

Üzerinden kalkan Vivienne doğrularak eteğindeki yaprakları ve çeri çöpü silkelemeye başladı.

Puantiyeli eteğindeki.

Bütün elbisesi puantiyeliydi, Rhys şimdi daha iyi görüyordu, siyah zemin üzerine küçük turuncu puantiyeler.

Puantiyeler ona hiç bu kadar erotik gelmiş miydi?

Daha önce hiç böyle şeyler düşünmezdi, düşerken başını bir yere çarpmış olabilir miydi? Ama çevrede çarpacak bir şey de yoktu ki. Hayatı boyunca aklında yer edinecek siyah dantel ve kırmızı satenli cinsel fantezilerin yerini puantiyeler almıştı.

Vivienne’in yarattığı ışık hâlâ başının üzerinde süzülüyordu, siyah ceketinin üzerindeki son yaprağı da alırken tekrar ona baktı.

“Neden yolun ortasındaydın?” diye sordu ve Rhys başıyla tepeyi işaret etti.

“Lastik patladı.”

Vivienne homurdandı, rüzgâr ağaçları tekrar hışırdattırken ceketine daha sıkı sarıldı. “Büyüyle *ya da* fiziksel olarak değiştiremedin mi?”

“Doğruyu söylemek gerekirse biraz zor bir gece geçiriyorum.”

“Ben de.”

“Peki *sen* neden bu yola saptın, Vivienne? Yoksa geri döndüğümü mü duydun?”

“Egonu şişirme. Teyzem hâlâ burada oturuyor, Gwyn’le verdikleri akşam yemeğinden dönüyordum.”

“Ah, Gwyn,” dedi, Vivienne’in kendisinden ilk görüşte nefret ettiğini düşündüğü pembe saçlı cadı kuzenini hatırlayarak. Akıllı kızdı.

“O nasıl? Ya teyzen?”

Vivienne iç geçirdi ve başını arkaya atarak gökyüzüne baktı. “Bunu yapmasak nasıl olur?” dedi ve Rhys bir dirseğinin üzerine dayanarak yan yattı.

“Neyi? Birbirimizle konuşmayalım mı?”

Vivienne burnunun ucuyla ona bakarak, “Havadan sudan konuşmayalım,” dedi. “İkimiz de bu konuda iyi değiliz.”

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, Rhys hâlâ yerdeydi, Vivienne tepesinde duruyordu. Rhys, onu son gördüğünde de benzer bir durumda olduklarını hatırladı; sözü atmak için Galler’e dönmesi gerektiğini söylediğinde Vivienne yatağından fırlayıp başında dikilmişti.

Şimdi geriye dönüp baktığında o konuşmayı iyi idare edemediğini görebiliyordu ama Vivienne’in durumunu anlayacağını düşünmüştü. Ne de olsa o da bir cadıydı; birinin sözlenmesiyle ilgili detayları biliyor olmalıydı.

LANETLİ ÂŞIK

Kot pantolonunu kafasına fırlatması ona Vivienne'in aslında bu konuda hiçbir şey *bilmediğini* göstermişti ve yaşadıkları büyüly yaz, kelimenin tam anlamıyla yüzlerine patlayarak sona ermişti.

Ta ki şimdiye kadar.

"Ley hatları için buradayım," dedi sonunda, doğrulup saçındaki dalları ayıklayarak.

"Bunu biliyorum," diye cevap verdi Vivienne, kollarını göğsünde kavuşturarak. "İşi ağırdan alıyorsun, değil mi? Kurucular Günü'nden bir gece önce ortaya çıkararak falan."

"Burada fazla zaman geçirmek istemedim," dedi ve sonra ona alaycı bir sırıtışla baktı. "Sıcak karşılama ve diğer şeyler göz önüne alındığında nedenini tahmin etmek zor olmuyor."

Vivienne gözlerini devirerek tepeye yöneldi. "Tamam, seni neredeyse öldürdüğüm için üzgün olduğumu söyledim ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz, bu yüzden eve dönüş yolunu bulman için seni yalnız bırakacağım."

"Ya da," diye önerdi Rhys, ayağa kalkarak, "eskiden bildiğim o iyi kalpli insan olup beni arabanla bırakabilirsin?"

Döndü, etrafındaki ışık hâlâ çılgın bir ateşböceği gibi sallanıyordu. "Peki bunu neden yapacaktım?"

"Şey," dedi Rhys bir parmağını kaldırarak, "birincisi, sen ve ailenin yararına olacak fedakâr işler için buradayım. İkincisi" –bir parmağını daha kaldırdı– "sen üzerimdeyken kendimizi bu pozisyonda bulduğumuz eski zamanlara dair tek bir sapıkça gönderme yapmadım."

"Şu anda yapman dışında. Ama devam et."

"Ve üçüncüsü..." Rhys son parmağını kaldırdı, sonra eline baktı ve kaşlarını çatı. "Aslında üç numara geçmişimize sapıkça bir gönderme olacaktı, bu yüzden beni burada ölüme terk etsen iyi olur."

Bu söz üzerine Rhys'i şaşırtan bir şey oldu ve Vivienne'in ağzının bir köşesi yukarı kalktı.

Tam olarak gülümseme sayılmazdı, kesinlikle kahkaha kadar güçlü bir duygu da değildi ama yine de bir şeydi. Ne de olsa bir zamanlar ondan hoşlanmıştı. Hem de fazlasıyla.

Rhys da ondan hoşlanmıştı. Her şey bittiğinde işin en kötü yanı da bu olmuştu. Rhys daha önce hiç şehvet duyduğu kadar hoşlandığı biriyle karşılaşmamıştı ve bu, Vivienne'e duyduğu özlemi on kat daha kötü hâle getirmişti.

Rhys şimdi bile hırpalanmış, yaralanmış ve muhtemelen sincap bokuna bulanmış hâlde dururken... mutluydu. Az önce arabasıyla onu ezecek olması bir yana, Vivienne'i gördüğüne sevinmişti.

Belki de buraya dönmek o kadar da kötü bir fikir değildi.

Vivienne, "Kulağa hoş geliyor!" diyerek arkasını döndü.

Tepesindeki ışık yanıp söndü, Rhys şaşkın bir şekilde dikilirken Vivienne tepeye doğru yürüdü ve bir kez bile dönüp ona bakmadı.

Rhys, Vivienne'in arabasının kapısının açılıp kapandığını, motorun çalıştığını ve tekerleklerin toprak yolda gıcırdadığını duyduğunda hâlâ orada dikiliyordu.

O anda duyulan tek ses yeniden hızlanan rüzgârın sesi ve bir gece hayvanının belli belirsiz sıçrayışıydı.

"Sanırım bunu hak ettim," dedi Rhys karanlığa doğru.

İç geçirerek tepeye baktı, çantasını düştüğü yerden alıp omzuna atarken boştaki elini kaldırarak kendi ışığını yarattı.

Parmaklarında kıvılcımlanan alev topu fırlayarak en yakındaki ağaç dalına çarptı ve bir çatırtı, yanmış saça benzer kokuyla dal yere düştü.

"Pekâlâ," dedi Rhys, için için yanan yaprakların üzerinde tepinip ilk yağmur damlacıklarının düşmeye başlamasına şükrederken.

Graves Glen'den ne kadar çabuk çıkarsa o kadar iyiydi.

ALTINCI BÖLÜM

“Yani onu orada öylece bıraktın.”

“Gwyn, sana hikâyeyi daha kaç kez anlatacağım? Üstelik daha bir gün oldu. Mesajla *ve* dün telefonda anlattım ya zaten.”

Vivi, Muzip Şeyler'deki kasanın üzerinde asılı duran küçük kâğıttan cadıyı düzeltmek için uzanırken tezgâhın arkasında duran Gwyn öne doğru eğilerek çenesini ellerine dayadı.

“Biliyorum ama en sevdiğim hikâye hâline geldi. Hem düğünümde hem de cenazemde anlatılsın istiyorum. Açık mikrofon gecesinde dramatik bir monolog olarak anlatmak istiyorum. Ve şey yapılsın istiyorum...”

“Anlıyorum,” dedi Vivi gülerek ve ellerini kaldırdı, “ama cidden o kadar da büyük bir olay değildi.”

“Eski erkek arkadaşını neredeyse arabayla eziyordun ve sonra onu yol kenarında çamur içinde yatarken bıraktın. Bu *çok* büyük bir olay. Seni tam kraliçesin.”

Vivi yine gülümsedi ama dürüst olmak gerekirse hâlâ biraz... Yani tam olarak suçlu hissetmiyordu. Rhys güçlü bir cadıydı ve Penhallowların evi en fazla yarım mil uzaktaydı. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

Ama belki de onu orada öylece bırakmak biraz kahpece bir hareketti, özellikle de “neredeyse ezilme” olayında Rhys'ın şaşırtıcı derecede soğukkanlı davranmasından sonra.

Tabii bunlar aslında şaşırtıcı değildi. Ne de olsa “soğukkanlılık” Rhys'ın varsayılan ayarındı.

Ve çekicilik.

Dün gece gerçekten çok çekiciydi.

İç çekişini bastırarak kristal kürelerin sergilendiği rafa doğru ilerledi ve ellerini en yakındaki kürenin üzerinde gezdirdi.

Elaine'in dükkânı da en az evi kadar rahat ve mükemmeldi, ayrıca bugünkü Kurucular Günü etkinliği için süslenmişti. Mumlar yakılmış, dükkân defne ve adaçayı kokusuyla dolmuş, kristaller yeni keşfedilmiş mücevherler gibi siyah kadife masa örtülerinin üzerine serpilmişti.

Gwyn bile bugün daha bir büyü ve mistik görünüyordu; uzun kızıl saçları yüzünün etrafında kıvrılmış, siyah elbise ve diz üstü süet çizmeler giymişti.

Vivi siyah pantolonu ve mor çizgili kazağıyla biraz daha dikkat çekiciydi ama o sadece Graves Glen'deki bir tarih öğretmeni idi, kasabanın cadı dükkânının sahibi değil.

Ayrıca bu sabah dikkati dağınıktı.

Duşta on dakika boyunca dün geceyi gözünün önünden geçirmişti. Aradan geçen onca zamana, o korkunç ayrılık için döktüğü onca gözyaşına rağmen Rhys'in mavi gözlerine, alnına düşen bir tutam siyah saçına, o rahat sırtıtışına baktığında kalbi göğüs kafesinde küt küt atmış ve midesi kasılmıştı. Diğer uzuvlarının ne yaptığını *düşünmek* bile istememişti.

Söylemeye gerek yok, vücudu kesinlikle Rhys'i ne kadar sevdiğini hatırlıyordu ki bu çok büyük haksızlıktı. Bedeni açık açık ona ihanet ediyordu.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı ve kendine dün gece ondan uzaklaşırken aklına gelen mantrayı hatırlattı.

O çok kötü biri, çok kötü biri, o gerçekten, kelimenin tam anlamıyla çok kötü biri.

Muhtemelen o kadar da zekice bir mantra değildi ama işini görüyordu. Gözlerini açtığında hem dokuz yıl önce hem de dün gece arkasına bile bakmadan oradan ayrılmasının geçerli nedenleri olduğunu hatırlamak daha kolay hâle gelmişti.

"Az önce onunla seks yaptığını mı hayal ediyordun?"

Gwyn'e ters ters baktı. "Hayır," diye yalan söyledi ve kapının üzerindeki zilin çalmasıyla daha fazla köşeye sıkıştırılmaktan kurtuldu.

"Henüz açmadık!" Gwyn seslendi ama gelen kişi erken bir Kurucular Günü müşterisi değil, Belediye Başkanı'ydı.

Vivi, Jane Ellis'e baktı, hep harika *stilettolar* giyen minyon, esmer bir kadındı. Bugün parlak turuncu renkte topuklular giymişti, siyah takım elbisesi ve kulaklarındaki kurukafa küpeleriyle çok uyumluydu.

"Rhys Penhallow'u gördünüz mü?" diye sordu, Gwyn ve Vivi'ye bakarken bile parmakları telefonunun üzerinde geziyordu.

"Ben görmedim," dedi Gwyn yavaşça Vivi'ye bakarak.

Vivi boğazını temizleyerek bir adım öne çıktı ve büyük bir çaba sarf ederek ellerini kıpırdatmamaya çalıştı. Gwyn bunun onu hep ele verdiğini söylerdi.

"Dün gece onunla karşılaştım." dedi. "Eve doğru gidiyordu."

Jane sinirli bir sesle telefonuna baktı. "Yirmi dakika sonra Kurucular Günü konuşmasını yapması gerekiyor ve henüz karşılama masasına gelmedi."

Vivi biraz rahatladı. Tamam, endişelenmesinin tek neden buysa belki de Rhys gerçekten dağın yamacındaki bir çukurda ölmemişti. "Karşılama masasına" kelimeleri muhtemelen "resmi sorumluluk" ve "etik tek eşlilik" ile birlikte Rhys'ın kaçındığı ifadeler arasındaydı.

Jane, "Ona telefonundan ulaşamıyorum ama belki de uluslararası numara olayını ben karıştırıyorumdur, bilemiyorum," diye devam etti. "Her halükârda konuşmalar tamamlanmadan Kurucular Günü başlayamaz ve o da konuşmacı programında yer alıyor."

Yalvarırcasına Gwyn'e baktı. "*O da. Konuşmacı. Programında.*"

“Ortaya çıkacaktır,” dedi Vivi. Elini güven verircesine Jane’in koluna koydu, ancak hafifçe geri çekildi çünkü Tanrı aşkına, kadın resmen titriyordu; bu sabah ne kadar kahve içmişti?

“Vivi gidip onu arayabilir,” dedi Gwyn ve Vivi bazı cadıların zihin gücüyle öldürme yeteneğine sahip olup olmadıklarını merak etti çünkü öyle bir yeteneği olsa şu anda oldukça kullanışlı olurdu.

“Yani,” diye devam etti Gwyn, sırtışını güçlkle bastırarak, “sen onunla hiç tanışmadın Jane, Vivi ise onun eski arkadaşı.”

“Gerçekten mi?” Jane bir an için telefonda mesaj yazmayı bırakarak Vivi’ye döndü. “Neden söylemedin?”

Vivi geçiştirir gibi elini salladı. “Yıllar önceydi ve o zamandan beri bir daha görüşemedik. Hem dediğim gibi, eminim buralardadır. Gelenekler Penhallowlar için gerçekten çok önemlidir, Rhys onca yolu bu konuşmayı yapmak için geldi.”

Ve kesinlikle ölmedi, onu ölmesi ya da kurtlar tarafından yenmesi için orada bırakmadım. Georgia’da kurt falan kalmadığına da eminim. Gerçi ayı var ama...

“Biliyor musun, ben gidip etrafa bakınayım, bakalım onu bulabilecek miyim? Olur mu?”

Vivi aceleyle dükkândan çıkarken Gwyn’in Jane’e, “Gördün mü? Sorun çözüldü!” dediğini duydu.

Vivi de öyle olmasını umuyordu.

Graves Glen’in şehir merkezindeki ana caddde, gökyüzünün griliğine ve gece boyunca düşen sıcaklığın hoş bir sonbahar havasından düpedüz ayaza dönüşmesine rağmen dolmaya başlamıştı bile.

Vivi başını kaldırdığında bulutların hızla hareket ettiğini gördü ve umarım yağmur her şeyi mahvetmez diye düşündü. Daha önce de sıcak ve nemli Kurucular Günü etkinlikleri geçirmişlerdi ama aslında kötü havayı uzaklaştıran şey tüm bunların ardındaki büyüydü.

LANETLİ ÂŞIK

Esen rüzgâr, caddedeki eski moda gaz lambalarına asılı plastik balkabaklarını salladığında Vivi dükkândan paltosunu almış olmayı diledi.

Umarım Rhys’i çabucak bulur, onu karşılama masasına götürür ve günün geri kalanını Elaine’le Gwyn’e dükkânda yardım ederek geçirebilirdi. Elbette kalabalığın arasında durup Rhys’in kasabanın tarihi, ailesinin onuru ya da aslında söylemeyi planladığı her neyse onunla ilgili büyük bir konuşma yapmasını izleyecek değildi.

Sivri şapkalarıyla cadı gibi giyinmiş bir ailenin yanından geçen Vivi gülümsedi. Kurucular Günü’nü severdi, eski sevgilisi söz konusu olduğunda bile. Bu etkinlik Cadılar Bayramı sezonunu başlangıcıydı ve kasaba gerçekten eğlenmeye kararlı insanlarla dolup taşıyordu. Elaine teyzeye göre Kurucular Günü geçmişte, dağların arasına sıkışmış bu küçük köyü kurarken Penhallowların yaptıkları fedakârlıkların anıldığı kasvetli bir etkinlikti. Gryffud Penhallow’un buradaki ilk yılında öldüğüne ve hayaletinin hâlâ kasabadaki tepelerde dolaştığına dair efsaneler vardı.

Ancak son on yılda –Jane gibi birkaç belediye başkanından sonra– Graves Glen Cadılar Bayramı’nın gözde mekânlarından biri hâline gelmişti. Elbette isim yapmıştı ama aynı zamanda o *büyüleyici küçük kasaba havası*, parlak turuncu renkteki ağaçları, köyün çevresindeki elma bahçeleriyle de dikkat çekiyordu. Kurucular Günü 13 Ekim’de yapıldığı için etkinlik zaman içerisinde kasabanın en yoğun sezonunun başlangıcına dönüşmüştü.

Üzgünüm, Gryffud.

Elma şekerinden “Cadılar Bayramı ağaçlarına”, siyaha boyanmış tahta balkabaklarından cadı şapkaları ve hayaletlerle süslenmiş küçük minyatür Noel ağaçlarına kadar her şeyin satıldığı stantlar çoktan kurulmuştu.

Vivi, erkek arkadaşı Stuart’la birlikte dev bir paket patlamış mısır alan Ezi de dâhil olmak üzere tanıdığı birkaç kişiye el

salladı ve gözleriyle o tanıdık, sırık gibi bedeni, dağınık saçlı, geniş omuzlu adamı aradı.

Vivi tam dağın dibinde bir yerde bir ayının midesinde olabileceğini düşünmek üzereyken onu gördü.

Elinde kocaman bir kâğıt bardakla Kahve Kazanı'nın hemen önünde duruyordu ve Vivi yaklaştıkça kahveyi kendine doğru çekti.

"Vivienne, zaten çok zor bir sabah geçirdim, beni tekrar öldürmeye çalışıyorsan seni uyarayım bu hiç sportmence bir davranış olmaz."

Kapalı havaya rağmen gözlerini güneş gözlüklerinin ardına gizlemişti, başka bir erkek taksa çok salak görünürdü ama ona şaşırtıcı olmayan şekilde yakışıyordu.

Kıyafetlerinin de aynı şekilde harika olması duruma yardımcı oluyordu. Üzerinde gri pantolon, düğmeleri yarıya kadar açık beyaz gömlek, koyu gri yelek ve boynunda da koyu mor taşlı gümüş bir kolye vardı.

Vivi aniden üzerinde ve içinde hareket ederken kolyesinin göğsüne nasıl çarptığını hatırlayınca yüzünün alev alev yandığını hissetti.

Eskiden erkeklerin takı takmasından *hoşlanmazdı* ama bu kolye Rhys'a yakışıyordu, zincirin inceliği göğsünün genişliğini ortaya çıkarıyor, kolye ucu onu bir şekilde daha erkeksi gösteriyordu.

Rhys kahvesini yudumlarken hiçbir şey söylemedi ama Vivi onun ne düşündüğünü hissedebiliyordu.

"Karşılama masasına gitmen gerekiyor," derken ses tonunun biraz sert olmasının nedeni de bu olabilirdi.

Rhys yüzünü buruşturdu. "Ne diye?"

Gözlerini deviren Vivi onu dirseğinden tutup kafeden uzaklaştırarak Muzip Şeyler'le Kader Yazgısı arasındaki yan sokağa kurulan çadırlara yönlendirdi.

“Belediye Başkanı henüz kendini göstermediğin için çılgına dönmüş durumda, git bir görün.”

“Yoksa benim için endişelendin mi?” diye sordu ama Vivi sesinin neşeli çıkmasından hoşlanmamıştı. “Öldüğümü mü sandın? Duygusuz davranışının ölümümle sonuçlandığını mı düşündün?”

“Bence gidip kendini göstermeli, konuşmanı yapmalı ve sonra da evine dönmelisin, Rhys.”

Durdu ve ona bakmak için döndüğünde elini kaldırıp güneş gözlüğünü burnundan aşağı kaydırды.

“Kendimi göstermeli, konuşmamı yapmalı ve ley hatlarını güçlendirmeliyim. Ancak ondan sonra eve dönebilirim.”

Vivi birkaç kişinin başını çevirip onlara baktığını hissedebiliyordu. Kalabalıkta üniversiteden tanıdığı sadece birkaç cadı vardı, bu yüzden onlara bakan insanların çoğunun Rhys’in kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yalnızca insanların dikkatini çeken biriydi.

Vivi onun bu yönünü gerçekten severdi. Eskiden.

Şimdi eğilip, “Tamam, belki de bunu tüm kasabaya ve Georgia’daki turistlerin yarısına duyurmamak gerek ama haklısın, tüm *bunları* yap ve sonra eve dön. Asıl odaklanmanı istediğim şey eve dönme kısmı.”

Vivi onu tekrar sokağa doğru çekmeye çalıştı ama Rhys yerinden kıpırdamadı. Vivi onun bu kadar iri yarı görünen biri için oldukça güçlü bir adam olduğunu unutmuştu. Kesinlikle yerinden kıpırdatamıyordu.

“Benimle gel.”

Vivi şaşkınlıkla bakakaldı. “Galler’e mi?”

Bu hafif gülümsemesi bir zamanlar Vivi’nin işini bitirmeye yeterdi, oysa şimdi yüzünü tokatlamak istemesine neden oluyordu.

Ya da öpmek.

İkisinden biri.

“Buna kesinlikle itiraz etmezdim ama benim kastettiğim ley hatlarına benimle gelmendi. Konuşmamı yaptıktan, bu büyüleyici festival bittikten sonra.”

Vivi elinde olmadan hafif bir heyecan hissetti. Elaine’in yaşadığı tepenin karşısındaki bir mağarada bulunan ley hatlarını hiç ziyaret etmemişti. O mağaraya girmek yasaktı ve bildiği kadarıyla sadece Penhallowlar tarafından ziyaret ediliyordu.

Mağarayı görmek, o tür bir güce yaklaşmak istemediğini söylerse yalan söylemiş olurdu.

“Orayı görmek istediğini söylemiştin. Eskiden,” diye devam etti Rhys, güneş gözlüklerini tekrar yüzüne iterek.

Vivi aniden hatırladı. Gündönümü Şenliği’nde ydiler, ikisi çadırdaydı, o gece büyü, arzu ve karşısındaki bu adamın katıksız heyecanıyla başı dönmüştü.

Biliyor musun, ley hatlarından çok uzakta değiliz, demişti Rhys burnunun ucunu öperek. Bu vadideki tüm büyüünün kaynağı orası. Atalarım orayı bizzat yaratmış.

Kasabamıza gelen kraliyet ailesinden biriyle öpüştüğümü fark etmemiştim, diye dalga geçmişti Vivi ve Rhys ona gülümseyip tekrar öpmüştü.

Orayı hep görmek istemişimdir, diye fısıldamıştı Rhys’ın sıcak tenine doğru.

Seni oraya götürürüm.

Götürmemişti. İlişkileri o küçük yolculuk için yeterince uzun sürmemişti.

Ama şimdi tekrar teklif ediyordu.

Bu bir zeytin dalı mıydı? Yoksa son derece yanlış yönlendirilen bir baştan çıkarma girişimi mi?

Vivi onun mavi gözlerine baktı ve gerçekten hiçbir fikri olmadığını fark etti.

Aynı zamanda umursamadığını da fark etti. Ley hatlarına yakından ve şahsen göz atmak çok az cadının sahip olduğu bir onurdu, Vivi bu kadarını kabul ediyordu.

LANETLİ ÂŞIK

“Tamam, elbette,” dedi ve sonra yanlış anlama ihtimaline karşı göğsünü dürttü. “Ayrıca, bana borçlusun.”

“Bilemiyorum, cinayet teşebbüsünden sonra ödeşmiş sayılırız bence,” diye cevap verdi Rhys ve Vivi’nin bakışını görünce kahvesinin kalanını kafasına dikti. “Peki. Sana borçluyum. Şimdi bana şu ‘karşılama kabini’ni göster de bu işi bitirelim.”

YEDİNCİ BÖLÜM

“Burunlarımız benzemiyor, değil mi?”

Rhys atasının heykelinin önündeyken yerde duran, bedeninden ayrılmış başı inceliyordu. Talihsiz Gryffud Penhallow’un heykelini her kim yaptıysa çok fazla ayrıntıya girmişti; kaşlarının üzerine dökülen bukleleri, hafif çatık kaşları, gözlerindeki asil ıstırap ifadesi ve devasa burnu.

Belediye Başkanı Jane hâlâ bir eliyle kırık heykelin etrafına şerit çekerken diğer elindeki cep telefonuna bir şeyler bağıırıyordu, bu yüzden cevap veremeyince Rhys içini çekip burnunun kemerine dokundu.

“Şansın kötüymüş, ihtiyar,” dedi önce Gryffud’un başına, sonra tekrar kaidenin tepesine bakarak.

Konuşma her şeye rağmen çok iyi gitmişti. Rhys aksanının konuşmanın yükünü hafiflettiğini düşünmüştü, ayrıca Galler’den gelen gerçek bir Penhallow’u ağırlamanın verdiği heyecan da cabasıydı. Ayrıca insanların bu tür şeylerin kısa tutulmasından hoşlandığını anlamıştı, dürüst olmak gerekirse buraya geçerken uğramış ve elma şekeriyle el yapımı mum almaya gelmişlerdi, onun ölü atalarıyla ilgili boş konuşmalarını dinlemeye değil.

Bu yüzden misafirperverlikleri ve kasabanın güzelliği için hızlıca teşekkür etti, kalabalığın hoşuna giden Galce birkaç cümle söyledi ve işi bitti. Bir görevinden kurtulmuştu.

Ardından Gryffud’un heykelinin başı koparak neredeyse Rhys’inkini de yerinden koparıyordu.

Sahneye çıkan küçük basamaklara adımını attığı an önce bir çatırtı, sonra da kalabalığın hayretle soluduğunu duydu,

içgüdüüne uyararak donup kalmasaydı, Gryffud Penhallow'un taştan başının altında kalacaktı.

“Çok üzgünüm,” dedi Belediye Başkanı Rhys'a en az otuz beşinci kez. “Bu nasıl olduğunu hiç bilmiyorum.”

Hâlâ elinde sapsarı bandı tutuyordu, cep telefonunu belindeki kılıfına geri sokmuştu. Topuklu ayakkabılarına rağmen Rhys'ın çenesine ancak erişebiliyordu, Rhys kadının damarlarında kan yerine Red Bull aktığından şüphelense de iri kara gözleri ve kızaran yanaklarıyla kesinlikle çekici biriydi.

Yine de, yirmi dört saat içinde ikinci kez ölümle burun buruna gelmiş olmak libidosunu düşürmüştü, bu yüzden cevap verirken flört etmeye bile yeltenmedi, “Sizin hatanız değil. Muhtemelen yaşlı Gryffud benim yerime başka bir Penhallow'u tercih ettiğini herkese göstermek istedi, bunun için onu suçlamam. Kimsenin zarar görmemesine sevindim.”

Bunu söylerken gülümsedi ama gözleri heykelle yerdeki baş arasında gidip gelirken göğsüne soğuk bir şeylerin çöreklediğini hissetti.

Dün gece tek bir şey olmuş ve o lanet okyanusu geçerken büyüü yok olup gitmişti ama yaşanan bir dizi olayı kötü şansa bağlamak kolaydı.

Peki ya bu? Bu... farklı geliyordu.

Heykellerin kafası öylece kopmazdı, hele altlarından geçtiğiniz sırada hiç kopmazdı ve Rhys, Belediye Başkanı'na iyi olduğuna, bu olayın karşılığında abartılı bir intikam almayı planlamadığına dair bir kez daha güvence verdikten sonra cadenin karşısına, Vivienne'in ailesinin dükkânına yöneldi.

Kapıyı iterek açtığında zil sesi duyuldu, hemen üzerinde bir tür animatronik kuzgun kâbus gibi bir sesle ciyaklamaya ve kanatlarını çırpmaya başladı, mor renkli gözleri yanıp sönüyordu.

“Kurnazca,” dedi Rhys ve Vivienne'in kuzeni Gwyn kasa-daki yerinden ona orta parmağını gösterdi.

“Kapalıyız.”

“Kapalı olmadığınız gayet açık.”

“Vivi’nin tüm eski sevgililerine kapalıyız ve sen de bu tanıma uyuyorsun, bu yüzden...”

Yakınlarda bir grup genç kadın deri ciltli kitapların sergilediği vitrine bakıyordu. Rhys el boyaması bir tabelada bunların büyü kitapları olduğunun yazdığını gördü ama üzerlerinde en ufak bir büyü izine rastlamadı. Gerçi turistlere gerçek bir şey satmamak en iyisiydi ve Rhys etrafına bakınırken bugün tam bir cadı kıyafeti giymiş olan Gwyn’in kendisi dışında dükkândaki pek az şeyin gerçek büyü gücü yaydığını fark etti.

Rhys onunla Graves Glen’de yaşadığı yaz boyunca birkaç kez karşılaşmıştı, o zamanlar saçları pembeydi. Şimdi kızıl ve uzundu, neredeyse beline kadar iniyordu, Vivienne’e pek benzemese de ona attığı küçümseyici bakışlarda kesinlikle benzerlikler vardı.

“Dışarıda neredeyse başımı koparıyorlardı, görmedin mi?” diye sordu Rhys başıyla sokağı işaret ederek.

Gwyn’in gözleri kocaman açıldı. “Bir dakika şimdi, rüyalarım neredeyse gerçekleşiyordu ve ben bunu göremedim mi?”

“Ne rüyası?”

Vivienne dükkânın köşesindeki yıldızlarla süslü perdenin arkasından belirdi, kollarında içinde minik kafataslarına benzeyen şeyler olan bir kutu vardı, saçlarını dağınık şekilde topuz yapmıştı, yüzüne düşen bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırırken Rhys’in kalbi acı içinde göğsünde çarptı.

Keşke bu kadar *güzel* olmasaydı. Keşke dokuz yıl önce Atlantik’in bu yakasındaki en aşağılık adam olmasaydı.

Keşke bu ani kötü şansın arkasında onun olduğundan bu kadar emin olmasaydı.

Rhys bunu düşünmek istemiyordu ama başını kaldırıp Gryffud’un başının üzerine doğru geldiğini gördüğünden beri aklının bir köşesinde bu düşünceler dönüp durmaya başlamıştı.

Dokuz yıl buralardan uzak kaldıktan sonra Graves Glen'e döndüğü an her şeyin tepetaklak olması biraz fazla tesadüf gibi görünüyordu. Vivienne ona hiçbir zaman bu kadar kindar biri gibi gelmemiş olsa da dün gece onu ormanda ölüme, kurda kuşa yem olmaya ya da bir arabanın altında kalıp ezilmeye terk *etmişti*.

Bunların hepsini muhtemelen hak etmişti ama konu bu değildi.

Vivienne'e bakarak, "Bu dükkânda kehanet aynası satıyor olma ihtimaliniz var mı?" diye sordu.

Tezgâhın arkasındaki Gwyn homurdandı. "Evet, semender gözü kavanozlarımızın hemen arkasında. Nesin sen, bin yaşında mı?"

Büyücü aynaları cadılar için bile biraz eski modaydı ama Rhys'in babası da tam böyle biriydi zaten ve bu onunla iletişim kurmanın en iyi yollarından biri olduğu anlamına geliyordu.

Vivienne elindeki kafatası kutusunu yere bırakarak, "Sanırım arkada bir tane olacaktı," dedi. Kutuyu yere bıraktığında kafataslarından birkaç tanesi gıcırtılı bir sesle çenelerini açarak büyü kitaplarının yanındaki kızların korkudan yerinden sıçramasına ve ardından kıkırdamalarına neden oldu.

"Ciddi misin?" diye sordu Gwyn tezgâha yaslanarak. "Dükânda bir kehanet aynamız vardı ve ben bunu bilmiyor muydum?"

"Atlanta'daki bir antikacıda buldum," diye yanıtladı Vivienne önce müşterilere, sonra da Rhys'a baktı.

Biraz daha yaklaşp sesini alçaltarak, "Bunu burada kullanamazsın," dedi.

Rhys onun fısıltısını taklit ederek, "Kullanmayacaktım zaten," diye cevap verdi.

Vivienne hafifçe kaşlarını çattığında arasında bir kırıksıklık meydana geldi, Rhys'in eli uzanıp ona dokunmak ve o kırıksıklığı düzeltmek için seğirdi.

Bu berbat bir fikir olduğu için ellerini ceplerinde tutmaya devam etti.

Vivienne, “Bana ihtiyacın var mı?” diye sordu Gwyn'e kuzeni ona başparmağıyla onay verdi.

“Artık gürültücü çocuklara satacak daha fazla gürültücü kafatasım olduğuna göre, yok.”

Vivienne kollarını göğsünde kavuşturarak ona baktı ve bir süre sonra başıyla köşedeki perdeyi işaret etti. “Hadi gel.”

Rhys peşinden gidip perdeyi kaldırdığında Llewellyn'in barının arka odası gibi bir tür depoyla, tozlu raflarla, bir sürü karton kutuyla karşılaşmayı bekliyordu.

Bunun yerine kendini duvarları sıcak, bal rengi ahşapla kaplı, daire şeklinde bir odada buldu. Ağır demir avizelerde, her yeri güzel bir aydınlığa boğan tombul mumlar yanıyor; duvarlara monte edilmiş bir dizi vitray küre yerdeki eski püskü halının üzerine renkli ışıklar saçıyordu.

Odanın her yerinde güzel, oymalı dolaplar vardı ve Vivienne en yakın olana yürüdü, kapağını açarak kendi kendine mırıldandı.

Rhys etrafına bakınarak, “Bu... çok güzel,” dedi. Omzunun üzerinden ona bakan Vivienne'in yüz ifadesi biraz daha yumuşak, biraz daha tanıdıktı.

“Elaine teyze ev gibi hissettiren şeylerden hoşlanır,” dedi. “Böyle bir yer varken neden sıkıcı, iç karartıcı bir depo istesin ki?”

Sonra etrafına bakındı. “Yani, bazen kendimi *Hobbit*'in video oyunundaymışım gibi hissediyorum ama yine de...”

Rhys kahkaha atınca Vivienne de ona gülümsedi.

Kısacık bir an için.

Vivienne'in ön dişlerinden birinde ufak bir kırık vardı. Rhys unutmuştu. Oysa buna *bayılırdı*. Güneş gibi gülümsemesindeki o küçük kusura.

Sonra Vivienne dolaba döndü ve Rhys boğazını temizleyerek hafifçe geri çekildi.

“Peki ya müşteriler buraya geri gelirse?”

Vivienne dolabın içine doğru uzanarak içindekileri karıştırdı. “Gelmezler,” dedi. “Dükkânın bu kısmı engelleyici büyülerle büyülendi. Elaine öyle bir ayarladı ki kendilerini rahatsız hissetmiyorlar ya da korkmuyorlar, sadece... içeriye girmek istemiyorlar.”

Rhys etkilenmiş bir ifadeyle, “Aslında bu dâhice,” dedi. Büyü yapmak bir şeydi onu özel ihtiyaçlarınıza göre şekillendirmek başka şeydi, bu epey beceri gerektiriyordu.

Vivienne elinde aynayla ona dönerek kaşlarını kaldırdı. “Evet, hepimiz havalı Galli cadılar gibi değiliz ki çok iyi büyüler bilelim.”

“Bu havalı Galli cadı şu anda büyü tarafından darbe üstüne darbe yediği için seninle aynı fikirde değil.”

Aynaya uzandı ama Vivienne aynayı uzatmadı, yine o küçük kaşlarını çatarak Rhys’i izledi. “Ne demek istiyorsun?”

Rhys iç geçirerek elini indirdi ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. “İnsan iki günden kısa süre içinde iki kez ölümle burun buruna gelince hâliyle bir şeyler *döndüğünü* düşünmeye başlıyor.”

Vivienne kaşlarını çatmış hâlde kıpırdamadan duruyordu, Rhys onu dikkatle izledi, bir işaret arıyordu... ama ne işareti, suçluluk mu? Bunca zaman sonra gerçekten de Vivienne’in intikam almak istediğine inanıyor muydu? Bir yaz bile sürmemiş ilişki yüzünden?

İnanmıyordu. Gerçekten inanmıyordu.

Ya da belki de inanmak istemiyordu.

“Her hâlükârda, bunu alır almaz,” diye devam etti başıyla aynayı işaret ederek, “babamla konuşabilir ve Gryffud Penhallow’un beni öldürmeye çalıştığı gerçeğini göz önünde bulundurarak ley hatlarını güçlendirmenin iyi bir fikir olup olmadığını danışabilirim.”

Vivienne öylece suratına bakmaya devam edince Rhys ona heykel olayını hızlıca anlattı ve sözlerini şöyle bitirdi: “Gördün mü? Konuşmamı izlemek için kalsaydın gösteriyi kaçırmayacaktın.”

“İyi misin?” diye sordu Vivienne, alt dudağı dişlerinin arasına alarak Rhys’i baştan ayağa inceledi. Yakınlardaki gaz lambası Vivienne’in saçlarına kırmızı ve mavi ışıklar yansıtıyor, mor kazağındaki küçük parıltıları ortaya çıkarıyordu. Rhys bir adım öne çıkarak elini uzattı.

“Ben iyiyim. En azından bunu kullandıktan sonra olacağım.”

Başıyla aynayı işaret ettiğinde Vivienne aynayı uzattı, metal hâlâ elinin sıcaklığını taşıyordu.

“Neden babanla konuşmak için bunu kullanıyorsun ki?” diye sordu, omuzları biraz daha gevşemiş, yüzündeki gerginlik geçer gibi olmuştu. “Bu ayna geleceği söylemek içindir, iletişim kurmak için değil.”

Rhys babasını ya da onun bu tuhaf özelliğini nasıl açıklayacağını tam olarak bilmiyordu, bu yüzden sadece omuz silkti ve “Havalı Galli cadı işleri işte,” dedi.

“Anladım. O zaman ben... muhtemelen biraz yalnız kalmak istersin,” dedi ve uzanıp gevşek saç tellerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Yani kalmak ve babamla tanışmak *istersen*...”

Vivienne burnunu kırıştırdı. “Bana onunla ilgili anlattıklarından sonra sanırım bunu pas geçsem daha iyi olacak. Ben ön tarafta olacağım.”

Yıldızlı perdeyi aralayıp gitti ve Rhys’i odanın ortasında, elinde aynayla bundan sonra olacaklardan hafif bir korku duyarken bıraktı.

Rhys iç geçirerek kehanet aynasını kaldırdı ve içine baktı. Kaşlarını çatmıştı, yüzünde alışık olmadığı bir ifade vardı ve şaşırarak fark etti ki bu ifadesi hem Wells’e hem de babalarına çok benziyordu.

LANETLİ ÂŞIK

Burada bulunmak bile onu bu hâle getiriyorsa o zaman bir an önce buradan gitse iyi olacaktı.

Ama önce şu işi halletmeliydi.

Ağzının içinde kelimeleri mırıldanan Rhys, boştaki elini aynanın soğuk camına bastırarak parmak uçlarının altında dalgalandığını hissetti.

Birkaç dakika sonra babasının yüzü aynadaki gri sisin içinde belirdiğinde arka planda kütüphanesi görölüyordu.

“Rhys?” dedi, ürkütücü kaşları V şeklinde çatılmıştı. “Ne oldu?”

“Ben de seni gördüğüme sevindim, baba,” diye mırıldandı Rhys, ardından babasının kaşları nedense daha da çatıldı.

“Hangi cehennemdesin sen? Tiyatroda falan mı? Bir falcının kulübesi mi?”

Babasının yüzü aynada daha da belirginleşti. “Rhys Maredudd Penhallow, falcılarla arkadaşlık ediyorsan...”

“Baba, çok fazla vaktim yok, neden aradığımı söyleyebilir miyim?”

Simon’ın ifadesi gevşer gibi oldu ve arkasına yaslanıp beklemeye başladı.

Rhys elinden geldiğince hızlı bir şekilde babasına Graves Glen’e geldiğinden beri başına gelenleri anlattı; arabasındaki sorundan, kıl payı atlattığı kazaya ve heykel olayına kadar. Bu sabah duş almak için sıcak su bulamamasıyla ilgili kısmı anlatmadı çünkü bunun duruma bir faydası olmayacağından emindi ama bitirdiğinde babası neredeyse... eğlenmiş gibi görünüyordu.

Babasının eğleniyor olması çok korkunç bir ihtimaldi.

“Lanetlenmemişsin, delikanlı,” diye güvence verdi Simon ona. “Penhallow erkekleri lanetlenemez. Bin yılı aşkın süredir hiçbirimiz herhangi bir büyüünün kurbanı olmadık.”

Konuşmasına devam edip, “Önerdiğim gibi Seyahat Taşı kullanmak yerine bir insan gibi seyahat etmekte ısrar edersen

böyle olur,” diye eklerken eğlenceli tonu yerini kendini beğenmişliğe bıraktı.

“Tarifeli uçuşla seyahat etmeye ve araba kiralamaya karar verdiğim için mi bir heykelin kafası koptu? Bunu mu demek istiyorsun, baba? Çünkü aradaki bağlantıyı anlayabildiğimi sanmıyorum.”

Babası şimdi kaşlarını çatmıştı. Aslında bu biraz rahatlatıcıydı.

“Ley hatlarını güçlendirdin mi?”

“Henüz değil. Ama mesele de bu, değil mi? Ya lanetlen-diysen ve... Bilemiyorum, ya ley hatlarını berbat edersem?”

“Senin deyiminde bir şeyleri ‘berbat etme’ yeteneğinden şüphe etmiyorum, Rhys, sana lanetlenmiş olma ihtimalin yok diyorum. Hem *olsa* dahi alt sınıftan bir cadı olarak bile nite-lendirilemeyecek kızın böyle bir şey yapmış olmasının imkânı yok. Sana yapamaz. Hiçbirimize yapamaz.”

“O alt sınıftan bir cadıdan daha fazlası,” dedi Rhys parmak-ları aynanın sapını sıkıca kavrarken ama babası eliyle geçiştirdi.

“Neyse ne, diyorum işte, sana büyü yapmış olmasının im-kânı yok. Bu çok saçma. Akıl almaz.”

Rhys, “İnsanlarla ayna aracılığıyla konuşmaya benziyor aslında,” diye cevap verince babasının bakışlarını öfke bürüdü.

“Seni oraya yapman için gönderdiğim işi yap, evlat ve eve dön, ayrıca bir daha ağzından ‘lanetlenme’ kelimesini duymak istemiyorum.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Sanırım Rhys’i lanetledik.”

Vivi bunu söylerken sesini alçaltmış, omzunun üzerinden köşedeki perdeye bir bakış atmıştı. Rhys bir süredir oradaydı, Vivi babasıyla ne konuştuklarını merak ediyordu. Babası uzak mesafeden bir tür büyü yaparak Vivi ve Gwyn’in yıllar önce Rhys’i lanetlediğini öğrenebilir miydi? Onlara karşı Cadı Savaşı mı başlatacaktı? Graves Glen’in topraklarından büyü gücünü mü çekecekti? Yoksa o...

Gwyn, “Vivi, insanları gerçekten lanetleyebilseydik Kahve Kazanı’nda soya sütü istediğimde bana sürekli tam yağlı inek süt veren o sürtüğün işini şimdiye kadar bitirmiş olurduk,” dedi, gürültücü plastik kafataslarından birini daha dükkânın ortasındaki teşhir masasına yerleştirirken. Yılın bu zamanında bu şeyler kapış kapış satılıyor, ebeveynler çocuklarına ucuz ve ürkütücü bir şeyler alabildiklerine sevinirken çocuklar da kardeşlerini caddenin ortasında kıkırdayan bir kafayla kovalamaktan zevk alıyorlardı.

Vivi tezgâhta kalmış bir kafatasını aldı, endişelendiğinde hep yaptığı gibi tırnaklarını dişlerine vurdu. “Tamam, ama sence de bu kadar şeyin üst üste gelmesi abartı değil mi? Araba olayı önemsiz olabilir ama heykel?”

“O şey uzun zaman önce dikilmiş,” dedi Gwyn, cadı şapkası hafifçe yamulmuş olan Vivi’ye dönerek. “Belki de sahneyi kurarken ona çarpmışlardır. Bak, o heykelden korkması gereken biri varsa o da Jane olmalı. Ve güven bana, korkmuştur. Sakinleşmek için bu gece en az iki şişe şarap içmesi gerekecek.”

“Hâlâ görüştüğünüzü bilmiyordum,” dedi Vivi, kafatasının ağzı açılıp gözleri kırpışırken, Gwyn omuz silkti.

“Biz çok yakınız. Lafı açılmışken,” diye ekledi Vivi’ye göz ucuyla bakarak, “sen ve Piç Kurusu samimi görünüyorsunuz.”

Kafatasını tezgâha çarpan Vivi doğruldu. “Pardon?”

Gwyn masanın diğer tarafına geçerken omuz silker gibi bir hareket yaptı. “Sadece söylüyorum. Aranızdaki kimya hâlâ varlığını koruyor gibi görünüyor, onun için fazla *endişeleniyorsun*.”

“Çok güçlü bir cadının oğlunu yanlışlıkla lanetlemiş olabileceğimizden endişeleniyorum,” diye itiraz etti Vivi ve Gwyn eliyle geçiştirdi.

“Olabilir. Ama *bence* sen hâlâ Piç Kurusu’ndan hoşlanıyorsun. Ya da en azından onunla seks yapmak istiyorsun ki bu da anlaşılabilir bir şey. Aslında ne kadar hoş biri olduğunu unutmuşum. Yoksa geçen dokuz yılda daha mı sevimli olmuş?”

Tezgâha doğru ilerleyen Gwyn, Vivi’ye dönüp çenesini eline yasladı. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Ona hem ‘Piç Kurusu’ demeye devam edip *hem de* Disney filmlerindeki çöpçatanlık yapan karakterler gibi davranamazsın.”

“Çoklu kişilik sorunum var.”

“Gwyn, yemin ederim...” diye başladı Vivi ama tehdidini bitiremeden perde açıldı ve Rhys göründü.

Sinirli görünüyordu, Vivi’nin Rhys’la hiç bağdaştırmadığı bir duyguydu bu ve rahatsız edici şekilde ona çok yakışıyordu. Kaşlarını çatmak yüzünün hatlarını daha da keskinleştiriyor, gözlerinin mavisini yoğunlaştırıyordu.

Öylece adama baktığını fark eden ve Gwyn’in ona fazla kendini beğenmiş bakışlar attığını hisseden Vivi, tezgâhın arkasından Rhys’a doğru ilerledi ve hâlâ elinde olan aynaya uzandı.

“İşe yaradı mı?” diye sordu ve Rhys onu orada gördüğüne şaşırmış gibi baktı.

“Hı? Ah, evet. Evet, babama sorunsuz bir şekilde ulaştım, teşekkür ederim,” dedi ve aynayı uzattı. “Bunu bir antikacıda mı buldum demiştin?”

Vivi başını sallayarak aynadaki yansımasına baktı, pembe yanaklarına ve parlak gözlerine dil çıkarma dürtüsüyle savaştı. *Kendine gel, kızım.*

“Evet, arka tarafta duruyordu. Sahiplerinin bu aynanın özelliğinden haberleri yoktu ve ben de kendi evim yerine burada saklamaya karar verdim.”

“Neden?”

Rhys ona bakıyordu, gerçekten bakıyordu ve kahretsin, onun hakkında unuttuğu bir şey daha vardı. Rhys harika bir dinleyiciydi. Göstermelik dinlemezdi. Söylediklerinizi gerçekten önemser, hep daha fazlasını öğrenmek isterdi. Sanki üzerinizde sürekli bir spot ışığı varmış gibi hissederdiniz ama kendinizi açıkta ya da teşhirde hissettirecek şekilde değil. Sadece samimi gelirdi. Takdir edildiğinizi hissettirirdi.

Ta ki bu his kaybolana kadar.

Vivi bakışlarını onunkilerden ayırarak tekrar aynaya baktı. “Bilmiyorum,” dedi. “Belki de çok cezbedici olduğundandır. Kimse geleceğe çok fazla bakmamalı, değil mi? Tabii,” diye ekledi aynayı hafifçe oynatarak, “uzun mesafe görüşmeleri için de kullanılabileceğini bilmiyordum.”

“Sadece kendini beğenmiş bir manyakla iletişim kurmaya çalışıyorsan işe yarıyor,” dediğinde Vivi kaşlarını kaldırdı.

“Yani seninle iletişim kurmaya çalıştığımda işe yarayacak, öyle mi?”

Rhys’in gülümsemesi yüzüne bal kadar yavaş ve tatlı bir şekilde yayıldı, Vivi onun omzunun üzerinden Gwyn’in sırtıttığını gördü, parmakları bir araya gelerek ani bir mor ışık yağmuru oluşturduğunda, *Kıvılcımlar*, diye mırıldandı.

Rhys onu izlemiyor olsaydı Vivi kuzenine bir çift laf ederdi.

Bunun yerine aynayı göğsüne yaslayarak başını kaldırdı. “Her neyse. Her şey yolunda mı?”

Seni lanetlememişiz, değil mi? Bu sadece kötü şans ve on yıl kadar önce sarhoş ve kalbi kırık bir genç cadının sergilediği fevri davranışla hiçbir ilgisi yok?

Rhys’in gülümsemesi soldu, az önce aralarında geçen an yok olurken Vivi kendi kendine bunun iyi bir şey olduğunu söyledi.

Ve sonra Vivi’yi fazlasıyla rahatlatacak şekilde başını salladı. “Yolunda görünüyor. Şimdi yapmam gereken tek şey ley hatlarını güçlendirmek ve Galler’e dönmek.”

“Doğru, ley hatları. Ne zaman?”

Yeleğinin cebinden zarif bir saat çıkarıp baktı. “Ay bu gece yedi civarında doğuyor, yani yedi sularında?”

Gwyn hâlâ onları izliyordu ama tanrıçaya şükürler olsun ki o anda kapının üzerindeki zil tekrar çaldı; müşteriler gelmişti. Gwyn, Vivi’nin Rhys’la birlikte hatları güçlendirmeye gideceğini öğrenirse ömrü boyunca susmazdı.

Ama Vivi yine de onunla gitmek istiyordu.

Kuzeni kapıya doğru yürürken Vivi Rhys’a başıyla işaret etti. “Altı buçukta burada buluşalım.”

Sadece birkaç saat daha, sonra ley hatlarını görecektik, Rhys yapması gerekeni yapacak ve bu iş sonunda bitecekti.

Vivi’nin istediği de buydu.

Kesinlikle buydu.

Vivi yıllar içinde Rhys’ı düşündüğü onca zaman –ki bu itiraf etmek istediğinden çok daha fazlaydı– onu kendi arabasında görmek kadar basit ve sıkıcı bir şeyin yaşanacağını hiç düşünmemişti.

Ama işte buradaydı, Vivi’nin Kia marka arabasının yolcu koltuğunda arkasına yaslanmıştı, geriye itilmiş koltukta uzun bacaklarını önüne uzatmıştı. Tepelere tırmandıkça Graves Glen

arkalarında gözden kaybolurken Rhys'ın elinde Vivi'nin üzerinde yeşil parıltılar ve kurbağalar olan termosu vardı.

Alacakaranlık yeni yeni çökmeye başlamış, gökyüzünü yumuşak bir menekşe rengine, manzaranın geri kalanını da maviye bürümüştü. Rhys'la tanıştığı geceyi düşünmemek için çok ama çok çaba sarf eden Vivi'nin direksiyonu kavrayan parmakları gergindi.

Elbette tam olarak böyle gerçekleşmemiştir. Öncelikle ekim ortası değil, haziran ayıydı; hava daha yumuşak ve sıcaktı, renkler farklıydı ama yine de büyü, özel bir geceydi. Rhys'ın da bunu düşünüp düşünmediğini merak etti.

Alışılmadık bir sessizlik içinde yolcu koltuğunda oturmuş camdan dışarı bakıyor, ara sıra kahvesinden bir yudum alıyordu. Bu da onun özelliklerinden biri miydi? Bu kadar büyük bir büyü yapmadan önce kendini toplaması falan mı gerekiyordu?

Vivi ilk kez burada boyundan büyük bir işe kalkışmış olabileceğini fark etti. Tam olarak Rhys'la yolculuğa çıkmak değil ama tanık olmak üzere olduğu büyüyle ilgili endişelenmeye başlamıştı. Vivi büyük büyüler yapmaz, gücünü kullanmadan haftalar geçirebilirdi.

Görmek üzere olduğu şeye hazır mıydı?

“Düşüncelerini bu kadar net *duyabilmem* gerçekten şaşırtıcı.”

Vivi ona hızlı bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar yola çevirdi. “Ne? Gerçek anlamda mı duyuyorsun? Zihin okuma gibi mi?”

Rhys güldü ve kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra başını iki yana salladı. “Hayır, öyle bir gücüm yok, zaten olsaydı bunu kesinlikle senin üzerinde kullanmazdım. Bir adam kendisine göt denildiğini ancak bu kadar net duyabilir, gerçekten. Demek istediğim, düşüncelerine konsantre olduğunda yüzünde beliren ifade. Bu...”

“Şirin dersin seni arabadan atarım.”

“Öyle bir şey demeye cesaret edemem. Ben daha çok ‘çekici’ demeyi planlıyordum.”

Vivi kendine engel olamayarak tekrar baktı. Rhys ona, şu âna kadar tamamen unuttuğu o yumuşak, sevgi dolu gülümsemesiyle gülümsüyordu. Vivi'nin bakışlarını yola çevirmesi bu kez biraz daha zor oldu.

“Buna müsaade edebilirim,” dedi sonunda. “Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, senin götün teki olduğunu düşünmüyordum. Yani, bu beynimde hep var olan bir düşünce ama şu anda bunu düşünmüyordum.”

“Bildiğim iyi oldu.”

“Ley hatlarını düşünüyordum. Onları güçlendirmenin gerçekte ne anlama geldiğini.”

Rhys koltuğunda kaykıldı, kahve termosunu bardak tutucusuna yerleştirdi. “Düşündüğün kadar büyük bir olay değil, gerçekten. Birkaç büyülü kelime, biraz hokus pokus” —ellerini uzatıp parmaklarını oynattı— “ve bitecek.”

“Ah,” dedi Vivi, koltuğunda gevşeyip sırtıtarak arkasına yaslandı.

“Daha büyük bir olay mı bekliyordun?”

“Ne beklediğimi ben de bilmiyorum,” diye itiraf etti Vivi ve Rhys kollarını göğsünde kavuşturarak ona baktı.

“Sen tam bir Potter’dın, değil mi?”

Vivi arabayı otoyolun hemen yanındaki, çoğu insanın tamamen gözden kaçıracağı şeride sokarken yüzünü buruşturdu. “Ne?”

“Tam bir Potter’dın, değil mi?” diye tekrarladı Rhys. “Büyüyene kadar cadı olduğunu bilmiyordun, bundan habersiz büyüdün. Sonra bir gün sana ‘Sen bir cadısın, Vivi,’ denildi gibi şeyler.”

Artık karşıdan gelen trafiği kollamak zorunda olmadığına göre Vivi tüm iradesini kullanarak Rhys’a baktı, dudaklarının şeklinden gülümsemesini bastırdığını anlayabiliyordu.

“İnsanlar bu durumlar için ‘Tam bir Potter’ benzetmesi yapmaz.”

“Yapıyorlar. Sadece sen bilmiyorsun çünkü dediğim gibi sen ‘Tam bir Potter’sın.’”

“Tamam, tekrar düşüncelerimi duyacak olursan bil ki şu an yine ‘götün teki’ olduğunu düşünüyorum.”

Araba aşağıdaki vadiye doğru inmeye başladığında Rhys hâlâ sırtarak pencereden dışarıya bakıyordu. Gece artık daha da kararmıştı, gökyüzü menekşeden çok çivit mavisine bürünmüştü ve ay tepelerin üzerinde parlak, soğuk ve beyaz bir figür hâlinde yükseliyordu.

Cadı olmak için mükemmel bir geceydi.

“Annen bir cadıydı, değil mi?” diye sordu Rhys ona dönerek ve Vivi’nin direksiyonu kavrayan parmakları biraz daha gerildi.

“Evet, öyleydi. Görünüşe göre bu işte gerçekten de iyiydi, ama... Bilmiyorum. Sanırım onun başkaldırı biçimi de büyüyle ilgili her şeyi reddetmekti.” Artık ailesi hakkında konuşmak Vivi’ye acı vermiyordu. Yoklukları hâlâ canını yaksa da acı keskin yanmadan ziyade ağırlık gibi çöküyordu. Yine de biriyle onlar hakkında konuşmayalı uzun zaman olmuştu.

Rhys arkasına yaslanarak, “Asi kadınları severim,” diye mırıldandı. Hâlâ onu izliyordu. Vivi’nin gözleri yolda olsa da bunu hissedebiliyordu.

“Yani gerçekten büyürken hiç büyü yapmadın mı?” diye sordu. “Kazara bile olsa?”

“Tabii ki yaptım,” diye yanıtladı Vivi, hatırladığı anıya gülümseyerek. “İlk büyümü beş yaşımdayken yaptım. Babamın benim için yaptığı ağaç evdeydim, çay yapıyordum. Yani garajda bulduğum eski bir çaydanlığın içinde toprak ve suyu karıştırıyordum.”

Rhys, “Babam da tam olarak bu tarifle çay yapıyor,” diye espri yapınca Vivi güldü.

“Her neyse, ağaç evin altında büyük açelyalar vardı ve birkaç yaprağını çaya eklemenin güzel olacağını düşündüm ama merdivenden aşağı inmek istemiyordum, bu yüzden sadece düşünceye odaklandım. Pencereden yukarıya süzöldüklerine. Ve sonra onlar öylece...” Ellerini bir anlığına direksiyondan kaldırıp parmaklarını oynattı. “Süzüldüler.”

Hâlâ yüzünde o sevgi dolu gülümsemesiyle onu izleyen Rhys'a baktı ve göğsü öyle bir sıkıştı ki gözlerini kaçırıp tekrar önündeki yola odaklanmak zorunda kaldı.

"Annem çıldırdı ve bu tür şeylerin güvenli olmadığı hakkında benimle uzun bir konuşma yaptı ki gerçekten de haklıydı. Komşular görseydi kendimi gerçekten iğrenç bir eğlence programında falan bulacağımdan emindim."

Vivi o âni yıllardır hiç düşünmemişti ama şimdi her şeyi yeniden görebiliyordu; annesi yatağın kenarında oturuyordu, saçları Vivi'ninkiyle aynı renkteydi ama daha kısaydı, eğildiğinde omuzlarına değiyordu, duman ve baharat gibi kokuyordu.

Sadece güvende olmanı istiyorum, güzel kızım.

O yaprakların havada süzülmesini sağlamak o anda tehlikeli gelmemişti. Eğlenceli ve komikti. Kolaydı.

Ancak annesinin yüzü çok ciddiye, Vivi bunu asla unutmamış, *büyük* konseptini *tehlikeyle* bağdaştıramamıştı. Araba aşağıya doğru inerken Vivi titredi, soğuktan değil, sadece yapmak üzere oldukları şeyin beklentisi yüzündendi.

Ya da belki de havadaki büyüyü çoktan hissetmişti.

"Yaşlı Gryffud'un neden burayı seçtiğini anlayabiliyorum," diye mırıldandı Rhys kendi kendine, ön camdan dışarı bakmak için doğrulduğunda.

Vivi, "Hissedebiliyorsun, değil mi?" diye sorduğunda başıyla onayladı.

"Yaklaştık mı?"

"Şu virajın hemen arkasında."

Araba bir derenin kenarında durdu; su, hemen önlerindeki açık bir mağaranın ağzından akarak kayaların üzerinde çağlıyordu, araba farının aydınlığıyla gözler önüne serilen mağaranın girişi karanlıktı.

Vivi kontağı kapatarak derin bir karanlığa gömülmelerine neden oldu. Rhys karanlıkta ona dönerek bir elini uzattı. "Pekâlâ, Vivienne," dedi, "gidelim mi?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

Büyünün bu kadar karanlık ve nemli yerlerde yoğunlaşması gerçekten talihsiz bir durumdu.

Rhys, Vivienne'in mağaranın hemen girişindeki büyük bir kayanın üzerinden atlamasına yardım ederken atalarının neden daha sıcak, daha az nemli bir yere ley hattı döşemediğini merak etti. Plajların da büyüye ihtiyacı olabilirdi pek tabii.

Ama görünen o ki ataları mağaraları tercih eden gaddar insanlardı, bu yüzden Rhys şimdi karanlık su birikintilerinden ve balçık kaplı kayalardan kaçınmaya çalışıyordu.

Yine de yarattığı küçük ışık topu üzerlerinde gezinirken bir kez daha elini tutan Vivienne'in yoldaşlığının kesinlikle kötü olmadığını kabul ediyordu.

"Ley hatları ne kadar ileride?" diye sordu Vivienne, Rhys'in elini bırakıp saçlarını yüzünden geriye doğru itti.

Rhys önündeki karanlığa bakarak, "Çok değil," dedi. Babası, muhtemelen kuzgun kanından yapılmış mürekkep ve beş yüz yıllık parşömen kullanarak bir harita çizmişti ama Rhys, ley hatlarını kendi başına bulabileceğinden fazlasıyla emin olduğundan o iğrenç şeyi geride bırakmıştı.

Ancak mağaranın içinde ilerleyip etraflarındaki duvarlar daraldıkça bunun iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştı. Büyüyü hissedebiliyordu elbette, ayaklarının altında nabız gibi atıyor, ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu ama tam olarak neredeydi?

Bu konuda o kadar da emin değildi.

Rhys duraklayarak etrafına bakındı. Mağaranın ana bölümü birkaç metre ötede bir duvarla sonlanıyordu, görebildiği tek şey her iki taraftaki sert kayalardı. Babasının haritasında gizli bir giriş mi vardı? Yoksa bu da kötü şansının oyunu muydu? Babası lanetlenmediğine yemin etmiş olabilirdi ama Rhys bir şeylerin yolunda gitmediğine dair hissettiği huzursuzluktan kurtulamıyordu. Belki bu da onun özelliklerinden biriydi.

“Aziz Bugi’nin taşakları aşkına,” diye mırıldandı ve Vivienne duraklayarak ona baktı.

“Kayıp mı olduk?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Rhys çabucak ama Vivienne ona şüpheli bir şekilde bakıyordu.

“Rhys.”

“Kaybolmadık,” diye ısrar etti ve sonra etrafında daire çizerek döndü, ışık yalpalayarak peşinden hareket etti. “Sadece... ne tarafa gitmem gerektiğine karar vermeye çalışıyorum.”

“Hımm,” dedi Vivienne kollarını kavuşturarak. “Peki içgüdülerin sol omzunun hemen arkasında gizli bir açıklık olduğunu söylüyor mu?”

Rhys dönüp gözlerini kısarak karanlığa baktı, önce sadece kaygan, ıslak bir kaya gözüne ilişti.

Ve sonra... işte oradaydı. Karanlığın ortasında, kayaların arasına zekice gizlenmiş ufak bir gölge.

Vivienne’e dönen Rhys kaşlarını kaldırdı. “Buraya daha önce gelmiş miydin?”

Vivienne başını iki yana salladı. “Hiç gelmedim. Yani mağaranın nerede olduğunu biliyordum ama Elaine teyze buranın yasak bir alan olduğu ve izinsiz girilmemesi gerektiği konusunda bizi hep uyarırdı.”

Vivienne kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Ama bu çok garip. Sanki açıklığın nerede olduğunu görmeden önce biliyordum. Sanki o noktaya bakarsam göreceğimi biliyordum.”

Rhys bundan ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi. Kan bağının canı cehenneme, belki de Vivienne buradaki büyüü algılamakta ondan daha iyiydi ya da belki de buraya ulaştıkları ilk anda gözüne ilişmişti de tam olarak ne olduğunu fark etmemişti. Her hâlükârda öylece bir aptal gibi dikilip bakmak zorunda değildi, bu yüzden başıyla açıklığı işaret etti. “O zaman devam edelim.”

Gizli girişe adım attıkları anda etraflarındaki atmosfer âdeta değişti. Hava hemen soğumuştı, öyle ki Rhys titreyerek keşke ceket getirseydim diye düşündü.

Burada geçit o kadar dardı ki tek sıra hâlinde yürümeleri gerekiyordu, nemli kaya omuzlarına sürtünüyor, yürüdükçe büyüünün uğultusu daha da yoğunlaşıyordu. Rhys sanki kulakları pamukla tıkanmış gibi hissediyordu, vücudundaki tüyler ürpermişti.

Arkasından Vivienne’in soluğunun hızlandığını duyabiliyordu, onun da bunu hissettiğinin farkındaydı.

Ama bu, dar geçit başka bir bölüme açıldığında ve önlerinde parlayan ley hatlarını gördüğünde hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi.

Tüm mağara uçuk bir mor renkle aydınlanmıştı, yerde titreşen saf büyü nehir gibi akıyordu. Rhys’in ağzı kurudu, dizleri titredi.

Ne yazık ki hissettiği tek şey bu değildi.

Arkasına döndüğünde Vivienne’in girişin hemen ağzında durduğunu gördü, gözleri kocaman açılmış hâlde göğsü inip kalkarken Rhys’a bakıyordu. Rhys onun yüzünde de aynı şaşkınlıkla karışık şehveti fark etti.

Şükürler olsun, yoksa bu gerçekten utanç verici olurdu.

“Pekâlâ,” diye başladı boğazını temizleyerek, “buradaki hava biraz garip, muhtemelen tam da bu yüzden bu iş genelde yalnız yapılıyor.”

Böyle bir şeyle karşılaşmayı bekliyor olmalıydı, gerçekten ya da belki de babası onu buna karşı uyarmalıydı ama yok, öyle bir konuşma ölesiye acı verici olurdu ki belki de böylesi daha iyi olmuştu.

Büyünün her zaman fiziksel bir etkisi olurdu. Bazı büyüler sizi yorar, bazıları başınızı döndürürdü. Bazıları anlamadığınız nedenlerden dolayı sizi ağlatırdı.

Ve bazı büyülerse, her ne sebeple olursa olsun, sizi tahrik ederdi.

Görünüşe göre ley hatlarının enerjisi de bu türdendi ve mağaradaki büyünün yoğunluğu göz önüne alındığında etkisi de... benzer şekilde yoğundu.

Atasının mağarayı bir zamanlar gerçekten muhteşem cinsel fanteziler yaşadığı bir kadınla paylaşmış olması da bu etkiyi muhtemelen artırıyordu, ancak şu anda bunu *hiç ama hiç* düşünmemesi gerekiyordu.

Oysa gözlerini kapattığında her şey oradaydı, beyinde yetişkin içerikli bir filmin makarası dönmeye başlamıştı: Vivienne'in beline dolanmış bacakları, göğsüne yayılmış saçları, başparmağının tembel hareketleri altında meme ucunu hissetmesi, eli bacaklarının arasına kaydığında nefesinin kesilmesi, boşaldığındaki gülme şekli –ki bu ona her zaman *olağanüstü* gelmişti–, kulağına karşı o mükemmel, nefes nefese kahkahası...

“Rhys.”

Gözlerini açtığında onun çok ama çok yakın durduğunu görünce tam olarak *çığlık* olmasa da ona yakın bir ses çıkardı. Ardından dengesini kaybetmemek için ellerini Vivienne'in kollarına koyma hatasını yaptı.

Kazağının içinden bile teninin sıcak olduğunu, gözlerine baktığında göz bebeklerinin irileşerek siyah halkanın etrafındaki ela çemberi neredeyse yutruğunu gördü. “Bu bir tür büyü, değil mi?” diye sordu soluk soluğa, Rhys başıyla onayladı. Yapması gereken ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak ve muhtemelen

mağaraya dönüp kafasını o soğuk suya sokmaktı ama bunun yerine ellerini kollarında hareket ettirmeye başlamıştı.

Vivienne'in parmakları Rhys'in gömleğinin ön kısmına kavradı. "Rhys," dedi tekrar, bakışları Rhys'in ağzına kayarken bile sesi sakın ve sabitti, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı.

Rhys inlememek için kendini zor tuttu, elleri Vivienne'in kollarından beline doğru kaydı. Onu şimdi öperse bu o kadar mı kötü olurdu? Bunu küçük bir formalite, ilelebet ayrılmadan önce son bir öpücük olarak göremezler miydi?

Romantik olurdu. Hatta destansı.

Bir erkek büyümlü bir mağarada destansı şekilde romantik olamaz mıydı?

Başını eğip daha da yaklaştı. Tanrım, Vivienne çok güzel kokuyordu. Tatlı bir şey gibi. Vanilya olabilir. Kokunun kaynağını bulana kadar onun her zerresini tadacaktı.

Vivi'nin gözleri kapandı, titrek bir iç çekişin ardından nefesini verdi.

Sonra kendini toparlamış gibi ikisinin arasındaki kolları aniden kaskatı kesildi ve onu öyle sert bir şekilde itti ki Rhys geriye doğru hafifçe sendeledi.

"Beni cidden büyümlü bir seks mağarasına mı getirdin?" diye sordu sıktığı dişlerinin arasından.

Rhys ona şaşkınlıkla bakarken Vivi geri adım atmak zorunda kaldı çünkü şu anda suratına bir tane patlatmamak için kendine zor hâkim oluyordu. O aptal, yakışıklı yüzünde şu an sadece şaşkınlıkla öfke karışımı bir ifade vardı.

"Pardon?" dedi sonunda ve Vivienne daha da geriye çekilerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Onu o kadar çok istiyordu ki neredeyse titriyordu; başı dönüyor, nabızı göğsünde, kulaklarında, bacaklarının arasında atıyordu.

Bir adım daha uzaklaştığında Rhys'in gözleri büyüdü, duruşu sertleşti. "Bunun olacağından haberim vardı sanıyorsun, değil mi? Ya da seni buraya bilerek getirdiğimi? Yani... Tabii ki seni buraya bilerek *getirdim* ama bundan habersizdim..."

Vivi başını iki yana salladı, bu da zihninin biraz berraklaşmasına yardımcı olmuş gibiydi. "Tabii ki hayır, iğrençleşme. Sadece diyorum ki belki de babana, ne bileyim abilerine ya da aileden herhangi birine burada tam olarak neyle karşılaşacağını sormalıydın."

"Ah, evet, havadan sudan konuşur gibi 'Baba, beni gönderdiğin bu işi büyülü bir seks mağarasında mı yapacağım?' diye sormalıydım. Gerçekten, bunu yapmamakla hata ettim."

"Pislik yapma."

"O zaman sen de saçmalama. Hayır, bu işle ilgili ayrıntıları sormadım. Ve bildiğim kadarıyla buraya daha önce hiç kimse eski kız arkadaşlarıyla gelmedi, yani bu sadece bize özgü bir durum da olabilir, Vivienne."

Arzunun yarattığı sisin bir kısmı dağılmaya başlamıştı. Vivi nefeslerinin yavaşladığını, nabzının eskisi kadar hızlı atmadığını hissetti. Acaba büyüünün üstesinden öfkeyle mi gelmişti, yoksa gerçekten etkisi geçiyor muydu?

Öyle olmalıydı çünkü Rhys da artık onu ayakta götürmek istiyormuş gibi bakmıyordu. Sadece kızgın ve biraz da kırgın görünüyordu. Vivi kendi kendine bunun şu anda kesinlikle daha güvenli bir seçenek olduğunu söyledi.

"Bence," dedi Vivi, şimdi daha kararlı bir şekilde, "burada neyle karşılaşacağın hakkında gerçekten de hiçbir fikrin yoktu, yoksa ailen bu konuda seni uyarırdı. Sormadın bile, değil mi?"

Rhys cevap vermedi, ellerini ceplerine sokmuştu, çenesinde bir kas seğiriyordu. "Ya burada daha karanlık bir büyüyle karşılaşsaydık? Birbirimizi öldürmek istememize neden olan bir şeyle..."

LANETLİ ÂŞIK

Akıllılık ederek bu düşüncenin havada asılı kalmasına izin verdi, yüzü hâlâ sıcaktı, teni hâlâ karıncalanıyordu.

“Ama karşılaşmadık,” dedi Rhys ve Vivi ilk kez boynundaki taşlı kolyenin biraz parladığını, yerdeki ley hatlarıyla aynı mor renkte olduğunu fark etti.

“Ama olabilirdi,” diye karşılık verdi, Rhys içini çekerek başını geriye doğru yatırıp tavanı inceledi.

“Burada neyle karşılaşacağımız hakkında hiçbir fikrin olmadığı hâlde beni de çağırdın,” diye devam etti Vivi ama Rhys inleyerek bir elini havaya kaldırdı.

“Ve sen de benimle gelmeyi kabul ettin!”

“Doğru, görünen o ki sana güvenme konusunda dokuz yıl sonra bile hâlâ dersimi almamışım.”

Orada öylece durup birbirlerine baktılar ve Vivi birden kendi yatağına dönmekten, pijamalarıyla oturup öğrencilerin sınav kâğıtlarını kontrol etmekten başka bir şey istemez oldu. Rhys Penhallow boşa geçmiş bir yazın silik anısından başka bir şey değildi.

Rhys burnundan nefes alarak omuzlarını silkti. “Peki,” dedi. “Ben her zamanki gibi sorgusuz sualsiz kendini bir şeylerin içine atan beceriksiz aptalın rekiyim, bu yüzden izin ver de kendimi içine attığım bu işi bitireyim, olur mu?”

“Rhys,” diye başladı ama o çoktan arkasını dönmüş, yerdeki hatların yanına çömelerek kollarını uzatmıştı. Vivi güçlkle yutkundu.

En iyisi bırakmaktı. Tam olarak “beceriksiz aptalın teki” olmayabilirdi ama hep pervasız olacak, daima her şeye balık-lama atlayacaktı.

Vivi yine Gwyn’in onunla ilgili kartını düşündü. Joker. Şans ve risk kartı.

Gwyn Vivi’yi Yıldız olarak resmetmişti; huzur, dinginlik ve kararlılık kartı.

O ve Rhys en başından beri lanetlenmişlerdi.

En azından bu sefer çılgılık atmayacak ya da ağlamayacaktı. Belki arkadaş olarak değil ama en azından yetişkin olarak, kim olduklarını, ne istediklerini ve nereye ait olduklarını bilen insanlar olarak kendi yollarına gidebilirlerdi.

Ki bu yol kesinlikle bir birlikteliğe çıkmıyordu.

Rhys parmaklarını esnettiğinde Vivi havada hafif bir değişiklik hissetti. Daha önce soğuk olan hava şimdi daha sıcaktı, sanki biri yakınlardaki bir fırının kapağını açmıştı.

Vivi'nin saçları hafifçe yüzünden geriye doğru savruldu ve Rhys başını eğdi, elleri hâlâ titreşen ley hatlarının üzerindeydi, dudakları kıpırdıyordu ama büyüünün uğultusu Vivi'nin herhangi bir kelimesini anlayamayacağı kadar yüksekti.

Ayaklarının altındaki zemin hafifçe sarsıldı ve Rhys'ın parmaklarından bir ışık yayıldı.

Vivi titreyerek kollarını kendine doladı, ışığın mor hatlar boyunca ilerleyişini izlerken damarları büyüünün gücüyle karıncalanıyordu.

Bir an için yerdeki hatlar daha da parlaklaştı, o kadar parlaktı ki onlara bakmak neredeyse acı veriyordu. Vivi gözlerini korumak için elini kaldırdı.

Ve sonra ani bir *çatırtı* duyuldu! Rhys ayağa fırlarken çakıl taşları tepelerinden aşağıya yağmur gibi yağdı.

Vivi yere baktı.

Hatlar hâlâ mordu ama şimdi daha da koyulaşıyorlardı, siyah bir kabuk yavaşça kenarlardan ilerleyerek morluğun üzerine kapatıyordu.

Yer hâlâ sallanıyordu.

Rhys'a baktı, kafası karışmıştı, mağaradaki sıcaklık tekrar düşerek bu sefer eskisinden daha soğuk bir hâl aldı, neredeyse canlarını acıtacak kadar soğuktu ve ley hatları yerde yılanlar gibi kıvranmaya başlarken Rhys Vivi'nin elini tuttu.

"Koş!"

İkinci kez söylemesine gerek yoktu.

Dar geçitten ana mağaraya döndüler, zemin hâlâ ayaklarının altında titriyordu ve suyun içinde ilerlediklerinde Vivi mor ve siyah hatların havada süzülüşünü izledi.

Rhys'la birlikte tekrar gece havasına çıktılarında ikisi de durup büyüünün yanlarından hızla geçişini izledi.

Graves Glen'e doğru gidiyordu.

Sarsıntı durmuş, kaosun ardından gece birdenbire çok sessizleşmişti, tek ses bir baykuşun ara ara ötüşü ve Rhys'la Vivi'nin hırıltılı nefesleriydi.

Rhys önüne geçip Vivi'yi baştan ayağa inceledikten sonra bir elini saçlarından geçirdi. "Bu da *neydi* böyle?" diye soludu ve sonra dönüp ona baktı. "Buraya tam olarak neyle karşılaşacağımı bilmeden geldiğim konusunda haklı olabilirsiniz ama bunun" –parmağıyla ley hattı akıntısını gösterdi– "büyük bir hata olduğuna eminim."

Vivi önce akıntıya, sonra gökyüzüne baktı, ay artık daha büyük ve daha parlak görünüyordu, Gwyn'le geçirdiği o geceyi hatırladı; aynı ay, yükselen mum alevi. Göğsüne soğuk bir ağırlık çöktü.

Tanrıçanın memeleri aşkına.

"Şey, Rhys..."

Rhys ona döndü, gözleri hâlâ kocaman açıktı, göğsü hâlâ inip kalkıyordu ve Vivi ona çekingen bir gülümsemeyle baktı.

"Sana komik bir şey anlatacağım."

ONUNCU BÖLÜM

Gerçekten de onu lanetlemişti.

Vivi hızla Graves Glen'e dönerken Rhys yolcu koltuğunda oturmuş, dışarıdaki karanlığa bakıyor, aklını toparlamaya çalışıyordu.

"Demek banyo yaptın," dedi yavaşça, yanında oturan Vivi öfkeli bir ses çıkardı.

"Sana söyledim," dedi. "Banyo yaptım, mum yaktım, ardından Gwyn'le saçların ve klitorisler hakkında gerçek bir lanet olmadığı belli olan tonla aptalca şey söyledik –bu arada saçların şu an çok güzel görünüyor, geri kalanınıysa bilmek istemiyorum–, bir noktada sanki ufak bir kıvılcım alevlendi, tam o esnada 'Seni lanetliyorum, Rhys Penhallow' demiş olabilirim ama bu konuda ciddi değildim."

Vivi'nin elleri direksiyonu sıkıca kavramış, gözleri kocaman açılmıştı, Rhys ona baktı. "Sen... kelimenin tam anlamıyla 'Seni lanetliyorum, Rhys Penhallow' dedin ve şimdi de benim, yani Rhys Penhallow'un lanetlenmiş olmasına mı şaşıırıyorsun? Ayrıca bir dakika, klitorislerle ilgili söylediğin şey neydi?"

Vivi otoyola dönerken gözlerini devirdi. "Mesele şu ki biz sadece sarhoştuk ve aptalca davranıyorduk. Gerçek bir büyü yapmaya çalışmadık."

"Yine de gerçek bir büyü yaptınız," diye mırıldandı Rhys, tekrar koltuğuna yerleşirken.

Teni hâlâ ley hatlarını güçlendirmenin etkisiyle kaşınıyor, parmakları karıncalanıyor ve ensesinde garip bir soğukluk his-

sediyordu. Bu normal miydi, yoksa az önce orada fazlasıyla ters giden şeyin bir etkisi miydi?

Rhys gözlerini kısarak karanlığın içine baktı, sanki hâlâ dağdan aşağıya doğru yol alan büyülü parıltıyı görebilecekmiş gibi. Yine de tek görebildiği önlerinde uzanan yolun şeridiydi ve Rhys bir anlığına, sadece bir anlığına, aslında kötü bir şey olmadığına inanmak istedi. Ne de olsa babası lanetlenmediği konusunda çok emin görünüyordu, hem Simon Penhallow ne zaman yanılmıştı ki? Belki de ley hatları her güçlendirildiğinde bunlar oluyordu.

Ve sonra Vivi'nin telefonu çaldı.

Aslında şarkı çalıyordu. Vivi'nin ön koltukların arasına sıkıştırdığı çantasından Eagles'ın "Witchy Woman" şarkısı yükseliyordu. Vivi dönüp telefonuna bakmadı bile, parmakları direksiyon simidine kenetlenmişti.

"Arayan Gwyn," dedi ama çantasına uzanmadı. "Muhtemelen önemli bir şey değildir."

"Şüphesiz," dedi Rhys, hayatında hiç istemediği kadar haklı olmasını umarak.

"Akşam yemeği için pizza ve çizburger almanı istiyordur kesin," diye ekledi ve Vivi dönüp ona şöyle bir baktı.

"Ne?" diye sordu Rhys, Vivi'nin bakışına karşılık omuz silkerek. "Amerikalılar böyledir."

Telefon sustu ve Rhys, Vivi'nin nefesini tuttuğunu hissetti.

Kahretsin, o da nefesini tutuyordu.

Ve sonra şarkı yeniden başladı.

Vivi çantasını karıştırarak telefonunu çıkardı, başparmağını ekranda kaydırды ve daha telefonu kulağına götürmeden Rhys yükselen kaotik sesleri duydu. İnsanlar bağırıyor, birileri çığlık atıyor ve Gwyn Vivi'nin adını haykırıyordu. Rhys koltuğunda geriye doğru çökerek bir eliyle gözlerini kapattı.

"Gwyn, sakın ol!" dedi Vivi. "Seni duyamıyorum..."

Telefon şimdi sıkıca kulağına bastırıyordu, Rhys onu izlerken yüzündeki kanın çekildiğini gördü. “İki dakikaya oradayız,” dedi.

Telefonun yanağıyla omzunun arasından kaymasına izin vererek direksiyonu daha sıkı kavradı.

“Ne oldu?” diye sordu Rhys ama Vivi sadece başını sallayarak, “Emniyet kemerin takılı, değil mi?” demekle yetindi.

“Tabii ki takılı, aptal değilim, Vivienne,” dedi Rhys, hafifçe doğrulup oturdu ama Vivi gazı kökleyince koltuğunda geriye doğru savruldu.

“Durum o kadar mı kötü?” diye sordu kasvetli bir şekilde.

Vivi aynı tonda cevap verdi: “Kötünün de kötüsü.”

Vivienne, iki dakikaya oradayız derken abartmamıştı. Rhys'ın hesabına göre, Gwyn'le telefon görüşmesinden yalnızca doksan küsur saniye sonra Muzip Şeyler'e varmışlardı.

Vivienne arabayı apar topar park edip kaldırıma fırladı.

Rhys biraz daha yavaştı, dükkânın camekânından olup bitenleri anlamaya çalışırken elini arabanın açık kapısının üstüne dayadı.

Kalabalıkta Gwyn'i kolayca seçti, tezgâhın üzerine çıkmıştı, elinde bir süpürge vardı. Arka köşede duvara yaslanmış, yüzleri solgun, gözleri kocaman açılmış üç kız duruyordu.

Gwyn'le aralarındaki zeminin her yerine... plastik kafatasları saçılmıştı.

Küçük olanlar yaklaşık beyzbol topu büyüklüğündeydi.

Vivienne çoktan dükkâna girmişti, kafatasları ona dönüp neredeyse hep bir ağızdan çığlık attığında geri sıçradı.

Rhys, Gwyn'in bağırarak bir şeyler söylediğini duydu ama çoktan dükkâna yönelmişti, kapıyı açarken tepedeki aptal kuzgun ona ciyakladı.

Büyü dükkâna ağır bir şekilde yayılmıştı, o kadar yoğunlu ki dişlerini ağrıtıyor, tenini karıncalandırıyordu ama bu büyük gücün altında bir şey vardı. Karanlık ve azametli bir şey, dükkânın üzerinde asılı duran bu güçte bir *yanlıklık* vardı.

Rhys daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Kafatasları yerde sıcıyor, çeneleri açılıp kapanıyor ve şaşırtıcı bir hızla parke zemin üzerinde geziyorlardı. Gözleri de parlıyordu ama Rhys'in hatırladığı gibi mor renk yerine şimdi kırmızıydılar, parlak kırmızı. O kadar çoktular ki.

Ayak bileğine bir şey çarptığında Rhys yere baktı ve plastik kafataslarından birinin ona sırtıttığını gördü.

"Sakin ol dostum," diye mırıldandı, kafatasıyla mı yoksa kendiyle mi konuştuğunu merak ediyordu.

Kafatası dişlerini paçasına geçirdi.

Rhys bacağını çekip tekme savurarak o şeyi fırlatmaya çalıştığında ağzından çıkan sestten utandı.

Bu işe yaramadığında hiç düşünmeden ayağından parmak uçlarına kadar uzanan bir güçle büyü yaptı ve lanet şeyi küçük plastik konfetilere çevirdi.

"Rhys!"

Başını çevirdiğinde Vivienne'in hâlâ kuzeninin yanında durduğunu gördü, elinde daha önce gördüğü ağır kristal kürelerden biri vardı.

Vivienne ona ters ters bakıyordu, ardından köşede toplanan, şimdi onu fal taşı gibi açılmış gözlerle izleyen bir grup turiste anlamlı bir bakış attı ve Rhys, "Ne yapmam gerekiyordu, Vivienne?" diye sorarken burnundan gülmek için kendini zor tuttu.

Havada hafif bir yanık saç kokusu vardı ve Rhys yaptığı küçük büyüyle pantolonunda –neredeyse bacağında– bir delik açtığını gördü. Küfretti ve küçük plastik pisliklerden birine daha tekme atıp kendinden uzaklaştırırken bile dumanı tüten deliği okşadı.

“Çok saçma,” diye mırıldandı Rhys, elini Gwyn’e uzatmadan önce kafataslarından birini, sonra diğerini ezdi.

“Süpürge,” diye seslendi, Gwyn süpürgeyi ona fırlattı.

Rhys süpürgeyi havada yakalayarak belki de hayatının en tatmin edici anlarından birinde, tam önündeki kafataslarını süpürgeyle geniş bir yay çizerek duvara doğru süpürdü.

Hiçbiri kırılmadı ama sarhoş gibi sağa sola sıçrayıp birbirlerine çarparak döndüler. Rhys süpürgeyi ileri geri savurarak ilerlemeye, köşedeki üç kıza doğru bir yol açmaya devam etti.

Onlara ulaştığında, “Hanımlar,” dedi gülümseyerek, “umarım hepimiz tehlikeli internet sitelerinden bir şeyler sipariş etme konusunda önemli bir ders almışsızdır!”

Kızlar ona bakarken bile sırtıtmaya devam etti. Birinin pantolonundaki deliğe baktığını gördüğünde kızlara, “Yanımda çakmak olduğu için şanslıydık,” dedi.

Şu anda lanetlendiği düşünülürse Rhys kafataslarına büyü yapmanın tehlikeli olduğunu biliyordu ama cazibenin de başlı başına bir büyü olduğunu fark etmişti. Kızları kapıya doğru yönlendirirken bir yandan kafataslarını süpürmeye devam etti, diğer yandan da eşyaların pillerini satışa çıkarmadan önce kontrol etmekten, üreticiye yazacağı sert e-postadan ve bir dahaki gelişlerinde Muzip Şeyler’in onlara yapacağı indirimden bahsetti.

Onları kapıya kadar geçirdiğinde artık kendi sesinden bıkmıştı ama kızlar daha az korkmuş görünüyordu, içlerinden biri dönüp, “Bir keresinde internetten iPod sipariş etmiştim, rastgele bir siteden. Apple değildi. Bir gün cebimde alev aldı.”

“Her şeye rağmen,” dedi Rhys, onları kaldırıma çıkarırken. “Muzip Şeyler’den alışveriş yaptığınız için teşekkürler, lütfen tekrar gelin!”

Rhys kapıyı kararlı bir şekilde kapatıp pencerenin üzerindeki küçük perdeyi indirmek için uzandığında kapının tepesindeki kuzgun çılgık attı.

Kapı sıkıca kilitlendikten sonra Gwyn ve Vivienne’e döndü.

Gwyn hâlâ tezgâhın üzerindeydi, elleri birbirine yakındı ve parmaklarının arasında yeşilimsi bir ışık hareket ediyordu.

“İyi iş çıkardın, Piç Kurusu,” dedi ve Rhys buna itiraz edemeden –ki Rhys buna şiddetle itiraz etmek istiyordu– başını Vivienne’e salladı.

Vivienne başıyla onaylayıp kafataslarından şaşırtıcı bir zarfetle kaçınarak ön pencereye ilerledi.

Rhys, *plastik kafatası parçalarının üzerinden geçerken enfes görünen bacaklarına bön bön bakma, seni sapık*, diye düşünse de yine de kendine engel olmadı. Vivienne onu lanetlemiş olabilirdi, bu kasabaya ayak bastığından beri başına gelen her kötü şeyin sebebi o olabilirdi ama görünen o ki aleti mesajı almamıştı.

Pencereye doğru adım atan Vivi elini kaldırdığında beyaz bir ışık parladı. Dükkânın ön camını çevreleyen devasa kadife perdeleri kapatmak için büyü yapıyordu, Rhys fark etti ama daha uyaramadan ışık elinden perdeye sıçradı.

Ve perdeler anında alev aldı.

Vivienne, kafataslarından biri ayakkabısının ucuna sıçrayınca çığlık attı ve Rhys dükkânın öbür ucuna geçip alevleri söndürmek için süpürgeye uzanırken bile kafatasını tekmelemeden edemedi.

Kumaş tutuşup odaya yanık plastik kokusu dolarken Rhys göz ucuyla Gwyn’in büyü gücünü pencereye yönlendirdiğini fark etti.

“Yapma!” diye bağırdı Rhys ve Gwyn’in ellerini indirdiğini görünce derin bir oh çekti.

Pencerenin önünde küçük bir kalabalığın toplandığını fark ettiğindeyse rahatlığına gölge düştü, pencere hem içerideki kaos hem de bu kaosa son vermek için yaptıkları her şeyi gözler önüne serecek kadar açıktı.

Harika.

Etraflarındaki kafatasları hâlâ hareket ediyor, çeneleri açılıp kapanıyordu. Rhys Vivienne’in eline uzandı ve “Depo’ya!”

diye bağırdı o hengâmenin arasında, Vivienne başını sallayarak elini tuttu.

Tezgâhın üzerindeki Gwyn pencerelere baktı, sonra döndü. “Ne olmuş yani?” dedi. “Yürüyen Kafatasları Gecesi’nde saklanıp her şeyi oluruna mı bırakacağız?”

“Daha iyi bir fikrin var mı?” diye sordu Vivienne ama Gwyn cevap veremeden dükkânın kapısı savrularak açıldı ve sertçe duvara çarptı.

Rhys kimin içeri girdiğini görmek için hafifçe döndü –o lanet şeyi kilitletiğinden emindi– ama daha bunu yapamadan sağır edici bir patlama oldu ve dükkân öyle bir ışıkla doldu ki bu mavi parıltıya karşı boştaki elini gözlerine siper etmek zorunda kaldı.

Elini indirdiğinde kafataslarından geriye sadece dumanı tüten birkaç plastik parça ve yavaşça sönmeden önce birkaç kez yanıp duran kırmızı göz dışında hiçbir şey kalmadığını gördü.

Bunu takip eden sessizlikte Rhys, dükkânın üzerine çöken pusu, önündeki zeminde oluşan yanık izini ve Vivienne’in elini tuttuğunu fark etti.

Birbirine kenetlenmiş parmaklarına baktı, Vivienne’in avuç içi neredeyse yakıcıydı ve sonra yüzüne baktı. Yanakları pembeleşmiş, gözleri irileşmişti, Rhys’ın kendisine baktığını hissettiğinde bakışları ellerine kaydı.

Telaşla elini çekti ve teyzesi dükkânın ortasına adım atarken Rhys’tan uzaklaştı.

“Siz ikiniz,” dedi Vivienne’in teyzesi, göğsü güçlkle aldığı nefesler yüzünden inip kalkarken, “ne yaptınız?”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Belki de o oyuncak kafatasları bizi gerçekten öldürdü ve şu an cehennemdeyiz, diye düşündü Vivi depodaki en sevdiği koltuğa otururken, altın rengi kadife berjerin üzerinde o kadar çok vakit geçiriyordu ki minderinde muhtemelen poposunun izi çıkmıştı.

Cehennemde olmak bu bitmek bilmeyen gecede neden sıkışıp kaldığını gayet iyi açıklıyor gibi görünüyordu. Önce Rhys'la mağarada, sonra dükkânda yaşadığı kâbus ve şimdi de neredeyse otuz yaşında olmasına rağmen Elaine teyze, sırf bir adam duygularını incitti diye cadılığın en kutsal kurallarından birini çiğnediğini açıklamak zorundaydı.

Ve o adam şu anda *buradaydı*.

“Bir kazaydı,” dedi, bu akşam yirminci kez söylüyormuş gibi hissederek. “Biz sadece... şakasına yapıyorduk.”

“Büyüyle şaka olmaz,” dedi Elaine teyze, Vivi'nin daha önce hiç duymadığı kadar sert bir sesle. Kollarını göğsünde kavuşturmuş dolaplardan birinin önünde duruyordu, saçlarını geriye doğru toplamıştı. Sol kulağında birkaç küpe parıltıyordu, sağ kulağından ise uzun gümüş bir zincir sarkıyordu. Gerçekte olduğu kadar güçlü bir cadı gibi görünüyordu. “İkinize de sürekli bunu söyledim,” diye devam etti Elaine dolaba doğru yürüyüp bir tişört çıkarmadan önce.

“Bunun üzerinde ne yazıyor?” diye sorup tişörtü sallayınca Vivi, sandıklardan birinin üzerine bağdaş kurup oturan Gwyn'in gözlerini devirdiğini gördü.

“Anne,” diye başladığı sırada Elaine elini kaldırdı. “Bana ‘anne’ deme sakın, küçük hanım.”

Hep birlikte arkadaki depoya girdiklerinden beri alışılmadık derecede sessiz olan Rhys, Elaine’e doğru yürüyüp tişörtü ondan aldı.

“Votka ve büyüyü asla karıştırma.” diye okuduktan sonra başıyla onayladı. “Güzel tavsiye.”

“Tamam,” dedi Gwyn, sandığın üzerinden ayağa kalkarak. Rimeli yüzüne bulaşmıştı ve taytında bir yırtık vardı ama bunun dışında, bu gece olanlar düşünüldüğünde pek de kötü görünmüyordu. “Bu konuda konuşmaya hakkın yok. Bunların hepsi senin suçun.”

Rhys tişörtü Elaine’e geri verirken tek kaşını kaldırarak, “Laneti ben yaptığım için mi?” diye sordu. “Bu yüzden mi benim suçum?”

Ellerini beline koyan Gwyn, Rhys’a döndü. “Çünkü en başta seni lanetlemek zorunda kalmamız senin suçundu. Vivi’nin kalbini paramparça etmeseydin...”

“Ben hiçbir şeyi *paramparça* etmedim,” diye güldü Rhys ve bir an için durup düşündüğünü görünce Vivi’nin kalbi hızlandı.

Sonra o mavi gözleriyle Vivi’ye dönüp, “Vivienne... ben senin kalbini mi *parçaladım*?” dedi.

Artık sadece bitmeyen bir gece değil, aynı zamanda muhtemelen hayatının *en kötü* gecelerinden biriydi.

“Parçalamadın,” dedi, çaresizce kuyruğunu dik tutmaya çalışarak.

Ve belki de Gwyn olmasaydı bunu yapabilirdi.

Gwyn, Vivi’ye bakarak, “Şey, hem de fena hâlde parçaladın. Bütün o ağlamalarını hatırlıyor musun? Banyodaki geceyi? Büyüyle onun parfümünün kokusunu yaratıp duruyordun, Tanrı aşkına.”

LANETLİ ÂŞIK

Vivi'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve koltuğuna iyice gömüldü. "Ben öyle bir şey yapmadım," diye mırıldandı. Rhys, Vivi'ye yüzünde bariz bir şok ifadesiyle bakıyordu.

"Bana 'sikkopat' dedin ki böyle bir kelime yok," diye hatırlattı ona Rhys. "Pantolonumu yüzüme fırlattın. Kalbin kırık değildi, sadece öfkeliydin."

Gwyn, "Haklısın çünkü hiçbir kadın aynı anda bunların ikisini birden yaşamaz," dedi ve Vivi sonunda ayağa kalkarak elleriyle yüzünü ovuşturdu.

"Herkes trajik, aşk acısı çeken bir mağdurmuşum gibi davranmayı kesebilir mi? O gece sadece benimle aynı derecede sarhoş olan kuzenimle takılıyordum. O kadar da büyük bir mesele değildi." Durakladı, sonra gözlerini devirdi. "Tamam, işin *bu* kısmı büyük bir mesele hâline gelmiş olabilir ama lanetleme kısmını kastediyorum. *Bunun* büyük bir mesele hâline gelmiş olması gerekmiyordu ve hepiniz bu konuda saçmalıyorsunuz."

Rhys'i işaret etti. "Bana gençken hiç aşırı dramatik ve aptalca bir şey yapmadığını mı söylüyorsun?"

"Aşırı dramatik ve aptalca' tüm gençliğimi tanımlıyor, yani hayır yapmadım diyemem."

"Gwyn?" diye sordu kuzenine dönerek.

Gwyn yüzünü buruşturarak, "Kızım, ben gençken sen de benimle yaşıyordun. Biliyorsun işte."

Vivi başıyla onaylayarak Elaine teyzeye baktı, o da bir süre kaşlarını çatmaya devam ettikten sonra ellerini havaya kaldırarak, "Led Zeppelin olayından bahsedeceğini biliyorum, bu yüzden o konuya hiç girmeyip hepimizin geçmişinde aptalca şeyler yaptığını kabul ederek Vivi'yi neden böyle bir şey yaptığı konusunda sıkıştırmayı bırakalım," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Vivi. "Artık hepimiz *nedenin* önemli olmadığı konusunda hemfikir olduğumuza göre, asıl mesele *ne* olduğu. Yani, bu lanetin Graves Glen için ne anlama geldiği."

Elaine iç çekerek uzanıp küpesini çekiştirirdi. “Lanetin ley hatlarına yayıldığını düşünüyorum,” dedi, “ley hatlarının da kasabadaki tüm büyüü beslediğini düşünürsek buradaki büyü gücü artık... bozulmuş durumda.”

Yani o şeytani plastik kafatasları... Vivi her zaman iyimser olmakla övünse de felaketin bununla sınırlı kalacağını düşünecek kadar saf değildi. Lanetli ley hatlarının başka neleri serbest bırakabileceğini kim bilebilirdi?

“Babamla konuşmam gerek,” dedi Rhys dolaba yaslanmış hâlde, Elaine’in büyüünden kurtulan kafataslarından birini elinde ileri geri atıyordu. Plastik dişler birbirine her çarpışında Vivi rüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bu kafataslarından bir daha asla satamayacak olmaları çok üzücüydü çünkü kapış kapış gidiyorlardı. Ama Vivi’ye göre bir kâbusu yeniden yaşamak, arada sırada fazladan beş dolar kazanmaya değmezdi.

“Aynayı getirmemi ister misin?” diye sordu Rhys’a. Rhys irkilerek başını kaldırdı.

“Onunla konuşmam *gerektiğini* söyledim, hemen konuşacağımı değil.” Rhys ürperdi. “Bu gece zaten yeterince korkunçtu.”

“Simon’a anlatman gerek,” dedi Elaine teyze, iç çekip Vivi’nin az önce kalktığı koltuğa çökerek. “Vereceği tepkiyi dört gözle beklediğim söylenemez.”

“O ne yapabilir ki?” diye sordu Gwyn. “Yani, pislik gibi davranmaktan başka.”

Dolaptan uzaklaşan Rhys keyifsiz bir kahkaha attı. “Ah, kendime ‘Babam bir konuda pislik gibi davranmaktan başka ne yapabilir ki’ diye sorduğum günlerin sayısını unuttum ama sonra pek çok şey yapabileceğini öğrendim.”

Vivi zaten endişeliydi –bir grup oyuncağın canlanması onun gibiler üzerinde böyle bir etki yaratırdı– ama şimdi kalbi ağzından çıkacakmış gibi hissediyordu.

Rhys’ın babası.

“Baban buraya gelip bizi cezalandıracak mı?” diye sordu Rhys’a.

Rhys’ın dudaklarının köşesi hafifçe kalktı. “Dürüst olmak gerekirse, başka biri olsa ‘cezalandırmak’ kelimesiyle dalga geçerdim ama babam söz konusu olunca...”

Gülümsemesi solduğunda Vivi’nin umutları da onunla birlikte soldu. Gwyn’in çizdiği tarot kartını düşündü, çizdiği Kule kartında Elaine teyzenin kulübesi ikiye bölünmüş, dağın yamacından aşağı kayıyordu.

Ya bu, bir tür kehanetse?

“Rengin sarardı,” dedi Gwyn, yanına gidip Vivi’nin önünde durarak.

“Durumu düzelteceğiz,” dedi ellerini Vivi’nin omuzlarına koyup hafifçe sarsarak. “Biz güçlü cadıların, unuttun mu?”

“Sen güçlü bir cadısın,” diye hatırlattı Vivi ona. “Elaine teyze de güçlü bir cadı. Ben sadece bir tarih öğretmeniyim.”

“İkisi de olabilirsin.” Gwyn’in omuzlarını sıkıca kavradı. “Ayrıca bu senin hatan değil. Onu lanetlemek benim fikrimdi, hatırladın mı?”

“Ama benim büyüm sayesinde gerçekleşti,” diye yanıtladı Vivi, o mum alevini, kelimelerin ağzından nasıl farklı çıktığını hatırlayarak. Daha ağır. Bir şekilde daha güçlü.

Şimdiye kadar başardığı tek güçlü büyü buydu ve bu onun sonu olacaktı.

Klasik.

Rhys ellerini ceplerine sokarak, “Lanetlenen taraf olarak araya girebilir miyim?” dedi, “Hepiniz biraz aşırı tepki veriyor olabilir misiniz? Evet, bu gece bok gibiydi, bundan kaçış yok. Hepimiz biraz korkuyoruz ki bu anlaşılabilir bir durum ama şu âna kadar başımıza gelen tek kötü şey bu küçük” –başıyla koltuğa fırlattığı kafatasını işaret etti– “pislikler oldu.”

“Bu ve benim basit ‘perdeler kapansın’ büyümün yangınla sonuçlanması,” diye hatırlattı Vivi ona, Rhys omuz silkti.

“Eh, sen kendin de dedin, büyüün her zaman biraz... neydi o kelime? Dengesizdir?”

Elaine teyze ellerini beline koyarak, “Benimki dengesiz değildir,” dedi. “Dükkânı temizlemek için kullandığım o büyü amaçladığımdan çok daha güçlüydü.”

Rhys başını salladı. “Hepsi mantıklı. Affınıza sığınıyorum, Bayan Jones ama henüz işlerin tamamen sarpa sardığını söylemek için yeterince kanıt yok.”

“Ben de durumun içindeyim, Bay Penhallow, o yüzden bir şeylerin farkındayım,” dedi Elaine teyze eliyle geçiştirip iç çektikten sonra parmaklarını ağzına götürdü.

Bu hiç iyiye işaret değildi. Vivi, Elaine teyzenin bu hareketini en son Gwyn, Ren Faire’de fal bakan ve ehliyetinde “Tim Davis” yazmasına rağmen kendisine “Lord Falcon” denilmesini isteyen adamla kısa süreliğine nişanlandığı zaman görmüştü.

Elaine teyze sadece derin bir nefes almakla yetinerek şöyle dedi: “Sanırım haklı olabilirsin. Belki de durum görüldüğü kadar kötü değildir.”

“Oldukça kötü görünüyor, anne,” dedi Gwyn kaşlarını çatarak. “Neredeyse plastik kafatasları tarafından yenen biri olarak söylüyorum.”

“Hayır, Rhys haklı,” dedi Vivi, kendini bile şaşırtarak. Kaşlarını kaldırmasına bakılırsa Rhys da aynı şekilde şaşırmıştı.

“Bunun ne kadar kötü olduğunu ya da sadece küçük, tuhaf bir olay olup olmadığını bilmiyoruz. Her neyse, bu gece düzeltemeyeceğiz gibi görünüyor.”

Konuştukça kendini daha iyi hissediyordu. Elbette tek ihtiyaçları bir *plandı*.

Vivi plan yapmakta çok iyiydi.

“Bak, hepimiz eve gidip biraz uyuyacağız ve bu duruma sabah bakacağız. Rhys, sen de o arada babanla konuşursun.”

Rhys kaşlarını çattı ama itiraz etmedi, Vivi de Elaine’i işaret ederek devam etti: “Teyze sen de laneti kaldırmak için

ne bulabileceğine bakarsın, sen de” –Gwyn’e döndü– “dükkânı açık tutacak, insanlara bu geceki küçük gösterinin Kurucular Günü eğlencesinin bir parçası olduğunu söyleyeceksin.”

“Tehlikeli tek görevin benimki olması ne hoş,” dedi Gwyn ama Vivi’nin bakışları karşısında yenilgiyle ellerini kaldırdı. “Tamam, tamam, Muggleları Yatıştırma Operasyonu’na varım.”

“Güzel,” dedi Vivi. “İşte bu kadar. Artık bir planımız var. Yarım yamalak ama sonuçta bir plan.”

“Bana sorarsan çeyrek yamalak,” diye mırıldandı Rhys ama sonra başıyla Vivi’yi onayladı. “Ama hiç yoktan iyidir.”

Etrafına bakınarak içini çekti. “Ve en azından bunca zaman sonra Graves Glen’i yeniden tanıma fırsatım olacak.”

Vivi ona sadece bakmakla yetinince ekledi, “Yani... tüm bunlar bitene kadar eve dönemem.”

Haklıydı. Vivi bunu biliyordu. Elbette bu işi halletmek Rhys’ın burada kalacağı anlamına geliyordu.

Vivi’nin yaşadığı kasabada.

İkisi birlikte çalışacaktı.

Rhys ona gülümseyerek göz kırptığında tüm bunlara, lanete, utanca, *ölü minik plastik kafataslarına* rağmen Vivi’nin kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı.

Evet, kesinlikle cehennemdeydiler.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Vivi uyandığında Sör Purrcival'ı kendine bakarken buldu. Bu o kadar da alışılmadık bir durum değildi; sabahları yatakta kalan en son kimse onun yanına sokulmayı severdi ve Gwyn'le Elaine teyze de erkenci olduğundan burada yaşadığı zamanlarda sokulduğu kişi neredeyse hep Vivi olurdu.

Alışılmadık şeyse sarı-yeşil gözlerini kırpıştırıp bakması, esnedikten sonra da "Mama," demesiydi.

Şimdi gözlerini kırpıştırma sırası Vivi'deydi.

"Rüya görüyorum galiba," diye mırıldandı kendi kendine. Ne de olsa dün son derece travmatik bir gece geçirmişti. Gerçekmiş gibi gelen ama gerçek olmayan, çok canlı, çok tuhaf bir rüya görmesi mantıklıydı.

"Mama," dedi Sör Purrcival tekrardan ve başını Vivi'nin koluna dayadı. Tamam, bu rüya değil, gerçektir.

Kedileri konuşuyordu.

"Gwyn!" Vivi yatağında biraz gerileyerek kuzenine seslendi ve Sör Purrcival bırıklı dudaklarından, "Mama, mama, mama!" sözleri dökülürken adım atmaya ve daireler çizmeye devam etti.

Vivi merdivenlerden gelen ayak seslerini duydu ve sonra Gwyn odaya daldı, pijamaları hâlâ üzerindeydi, saçları parlak renkli bir saç bandıyla geriye doğru itilmişti.

Gwyn, "Ne oldu?" diye sorduğunda Vivi başıyla Sör Purrcival'ı işaret etti.

"Konuşuyor."

Gwyn şaşkınlıkla Vivi'ye baktı, sonra tekrar Sör Purrcival'a döndü ve ellerini çırparak bir sevinç çılgılığı attı. "Konuşuyor mu?"

Koşarak kedisini kucağına aldı ve yüzünün önünde tuttu. “Ne dedi?” diye sordu. “Çünkü hep konuşan bir kedi istemiştir ve bence bir kediye konuşmaya teşvik edici şey...”

“*Mamaaaaaa,*” diye tekrar mırladı Sör Purrcival ve sonra Gwyn’in kollarında kıpırdanmaya başladı. “*Mamamamamamayemekmama.*”

“Çoğunlukla bunu söylüyor,” dedi Vivi yorganı iterek ve Gwyn ona kaşlarını çattı.

“Tamam, ama belki ödül mamasını kaparsa daha fazla şey söyler.” Ardından kediye yatağa bırakıp odadan fırladı, birkaç saniye sonra ödül mamalarıyla dolu poşetle geri döndü. Elindeki birkaç tane mamayı sallayarak Sör Purrcival’a uzattı ve kedi hepsini yalayıp yuttu. Gwyn, “Şimdi ‘teşekkür ederim’ de bakalım, ufaklık,” diyerek ona koçluk yaptı.

Purrcival dudaklarını yalayıp Gwyn’in eline kafa attı. “*Mamamamamama,*” diye yeniden konuşmaya başladı.

“Belki de söyleyebildiği tek şey budur?” dedi Vivi.

“*MamamamamamaMAMAMAMAMAMA!*”

“Fikrimi değiştirdim,” dedi Gwyn, Purrcival’a biraz daha ödül maması vermek için poşeti karıştırarak. “Konuşan kediler kötüdür. Bunu şimdi daha iyi anlıyorum.”

Sonra başını kaldırıp yataktan kalkmakta olan Vivi’ye baktı. “Bu, Rhys’in ley hatlarına yaptığı şey yüzünden oldu, değil mi? Dün geceki kafatasları gibi.”

Vivi iç geçirerek, “Rhys’a *yaptıklarım* yüzünden,” diye düzeltti onu, gözleri dün gece alelacele hazırladığı spor çantasına kaymıştı. Geceyi neden Elaine’de geçirmeye karar verdiğini tam olarak bilmiyordu, sadece dükkânın üstündeki dairesinde uyuma düşüncesi hiç cazip gelmemişti. Gwyn Purrcival’a mırıldanırken Vivi dün gece özenle katlayıp çantasına koyduğu etek ve bluzu çıkardı.

“Demek ki haklıymışız, daha kötü şeyler olacak.”

Gwyn, Purrcival'ı çenesinin altına sıkıştırırken ona bir bakış attı. "Bu kötü bir şey değil," diye çıkıştı, sonra Purrcival mama istemeye devam edince omuz silkti. "Tamam, pek iyi de değil ama yine de bunun korkunç bir lanetin kanıtlarından biri olduğunu düşünmüyorum."

Vivi'ye gülümseyip Purrcival'ı kapıya kadar taşıdı. "Sana söyledim, Vivi. Durumu düzelteceğiz."

Vivi de bu kadar emin olmak isterdi.

Ayrıca olanlar yüzünden bu kadar utanmamış olmayı da. Çünkü dün gece uykularını kaçırıp sabahın ikisine kadar tavanı izlemesine neden olan şey buydu. Suçluluk, korku ve endişe de vardı elbette, hepsi birbirine karışmıştı ama hepsinin ötesinde aklından çıkmayan şey *Rhys artık kalbimi kırdığını biliyor* düşüncesi idi.

Sadece bu da değildi, kalbinin bu konuda *büyü* yapacak kadar kırıldığını da biliyordu.

Ancak Rhys belli ki o zamanlar Vivi'yle aynı hisleri paylaşmıyordu çünkü onun bu kadar üzölmüş olabileceğini aklına dahi getirmemişti.

Bu da hep şüphelendiğı gibi kısa birlikteliklerinin Vivi'ye Rhys'dan çok daha fazla şey ifade ettiğini kanıtlıyordu. Muhtemelen aradan geçen dokuz yıl boyunca onu neredeyse hiç düşünmemiştir, sarhoşken onu hiç Google'da aratmamıştır. Birbirlerinden hâlâ etkilendikleri su götürmez bir gerçek olsa da Vivi artık daha olgundu.

Daha akıllıydı.

Ve yapacağı son şey Rhys Penhallow'a yeniden âşık olmaktır.

On beş dakika sonra hâlâ nemli olan saçlarını topuz yapmış, ceketi omuzlarından sarkmış bir hâlde aşağıya indi, tam kapıdan çıkmak üzereydi ki mutfaktan sesler duyduğunu fark etti.

Hem de sıradan sesler değildi.

Kapıya ulaştığında teyzesinin mutfak masasına baktı, üzerinde mumlar yaptığı, banyo tuzları için çiçek yaprakları

ayıkladığı ama *asla* kahvaltı etmediği masaya. Rhys oradaydı, dirseğinin hemen yanında kahve kupası, elinde bir çörek teyzesine gülümsüyordu.

Teyzesi de ona neredeyse... sevgi dolu bir şekilde gülümsüyordu. Anlayışla.

Ardından mutfağın her zamanki gibi ot ve tütsü değil, şeker ve tarçın koktuğunu fark etti.

“Elaine teyze,” diye seslendi Rhys’i tamamen görmezden gelerek, “sen... çörek mi *pişirdin*?”

Teyzesinin yanakları hafifçe pembeleşti. “Bu kadar şaşırmama gerek yok, Vivi,” dedi ve kahve demliğini almak için masadan kalkarken elini salladı. “Yemek *yapabiliyorum*, biliyorsun. Sadece genelde yapmamayı tercih ediyorum.”

“Bu hem suç hem de günah,” dedi Rhys, başparmağına bulaşan kremayı yaladı. Bu hareketi Vivi’nin yüzünün aniden pembeleşmesine neden oldu. Dün gece yaşananlardan sonra nasıl bu kadar iyi görünebiliyordu? Vivi gözlerinin altındaki halkaların genişlediğini, üzerine baktığında bluzunun düğmelerinin yanlışı iliklendiğini fark etti. Koyu renk kot pantolonla koyu gri bir kazak giyen Rhys’ın saçları lanet alenen gerçek olsa bile hâlâ O Şeyi yapabiliyordu, öyle ki Vivi bir an için ciddi ciddi onu tekrar lanetlemeyi düşündü.

Bunun yerine kahve demliğine doğru ilerleyerek üstündeki raftan bir kupa aldı. Dükkânda satılanlardan biriydi; beyaz renkte, üzerinde süpürgeye binmiş mor bir cadı silueti vardı, altında kıvrımlı bir yazıyla *Hayat Cadı Olmanı İstiyorsa Sana Uçmak Düşer!* yazıyordu.

“Burada ne yapıyorsun, Rhys?” diye sordu biraz kafein aldıktan sonra. Prensip olarak çöreklerle karşı koymak istiyordu ama kokusu reddedilemeyecek kadar güzeldi, bu yüzden Vivi tepside hâlâ sıcak olan bir tane aldı, masaya otururken kremanın eteğine akmasına dikkat etti.

Rhys arkasına yaslandı ve ellerini karnının üzerinde kavuşturarak onu inceledi. “Bilmem hatırlıyor musun, Vivienne ama korkunç şekilde lanetlenmişim, yani...”

Vivi gözlerini devirerek çörek tuttuğu elini kaldırdı. “Evet, biliyorum, alaycı olmayı bırakabilirsin. Yani neden şu anda teyzemin mutfağındasın demek istedim?”

“Lanetleri araştırıyoruz,” dedi Elaine teyze, masada yanlarına katılarak. Başıyla sarı not defterini ve Vivi’nin bir şekilde gözden kaçırdığı büyük, açık kitabı işaret etti. Vivi parmaklarını yaladıktan sonra kitaba uzandı.

Ağırdı, cildi eski ve çatlaktı, Vivi sırtındaki altın renkli harfleri zar zor seçebiliyordu. Okuyabilse bile hiçbir kelimeyi anlamıyordu.

Sayfaları dikkatle çeviren Vivi, “Sanırım bunun içinde gerçekten açık açık anlatılan ve kolay uygulanabilir laneti kaldırabilecek bir büyü olduğunu ummak pek olası değil, ha?” diye sordu. Kâğıt o kadar kalındı ki hafifçe çıtırdıyordu, içinde solmuş çizimler vardı.

Vivi, ayak bileklerinden ağaç dalına asılmış, tüm iç organları dışarıda olan bir adam çiziminde durakladı.

“İğrenç,” diye mırıldandı, Rhys yanında belirmiş omzunun üzerinden kitaba bakıyordu.

“Ah, evet, ‘Ghent Duruşması’. Atalarımızdan biri bunu denemişti. Sonu pek iyi bitmedi. Aslında kendi bağırsaklarını çıkarıyorsun ve sonra da...”

“Bilmek istemiyorum,” dedi Vivi, sayfaları hızla çevirirken bir yandan da Rhys’ın ne kadar güzel koktuğunu görmezden gelmeye çalışıyordu.

“Çıkarılan bağırsaklar” konusunu konuşurken tahrik olamazsın, dedi kendi kendine.

“Şimdiye kadar pek bir şey bulamadık,” dedi Elaine, “ama iyi bir şey oldu. Rhys ley hatlarını güçlendirmek için gücünü

kullandığında muhtemelen lanetin büyük bir kısmı da onunla akıp gitti.”

Başka bir kitabın kapağına dokundu. “Dönüşüm yasası. Rhys lanetlenmişti ama büyü gücünü başka bir güç kaynağına yönlendirerek...”

“Lanetin bir kısmını ley hatlarına aktardım,” diye bitirdi Rhys. “Yani hâlâ lanetliyim ama seyreltilmiş hâlde. Yani umarım. Konuyla ilgili sayfanın yarısı yırtıldığından sadece tahmin yürütüyoruz.”

“Harika,” diye cevapladı Vivi zayıf bir sesle. Rhys’ın bir felaket miknatısı olmadan kasabada dolaşabilecek olması harikaydı ama yine de suçluluk duygusunun midesine taş gibi oturduğunu hissediyordu.

“Bir sorum var,” dedi Gwyn mutfığa girerken. Üzerinde hâlâ pijamaları vardı, uzun kızıl saçlarını tek omzunun üzerine atmıştı.

“Sadece bir tane mi?” diye sordu Vivi kaşlarını kaldırarak.

“Tamam, pek çok sorum var ama şimdilik bir taneyi yöneltmek istiyorum.” Rhys’ı işaret etti. “Onun saçları. Hâlâ O Şeyi yapıyor. Hem de kasabaya geldiğinden beri.”

Rhys kaşlarını çattı ve uzanıp saçını çekiştirdi. “Ne şeyi?”

“Sanki bilmiyorsun da,” dedi Gwyn ve Rhys’ın kaşları daha da çatıldı.

“Cidden, ne...”

Elaine teyze elini kaldırarak ikisini de susturdu. “Sanırım ikiniz lanet büyüsünü yaparken Rhys’ın saçıyla ilgili bir şey söylediniz?”

Rhys’ın başında duran eli aşağıya kayd ve Gwyn’le Vivi’ye baktı. “*Saçıma* büyü mü yaptınız?”

“Lanet büyüsü böyle işlemez,” diye devam etti Elaine teyze onu duymazdan gelerek. “Ya genel olarak kötü şans getirir ya da gerçekten kötüye giderek ölüm getirir. Ama o kadar küçük ya da özel bir şeye sebep olmaz.”

“Güzel,” dedi Gwyn. “Artık klitoris konusunda kendimizi suçlu hissetmemize gerek yok.”

“Mamaaaaaa.”

Tanrıçaya şükürler olsun.

Vivi başını kaldırıp mutfağa giren Sör Purrcival’a baktı, kedi gözlerini ona diken Elaine’in ayak bileklerine sürtündü.

“Ah, doğru ya,” dedi Vivi, kitabı kapatarak. “Sör Purrcival artık konuşuyor. Ama sadece mama diyor.”

Elaine ve Rhys söylediklerini kavradıktan sonra Rhys başıyla onayladı ve “Tabii. Elbette konuşuyor.”

Kediyi sevmek için uzanan Elaine, Vivi’ye baktı.

“Neden böyle şık şıkıdım giyindin?” diye sorunca Vivi kaşlarını çatarak üzerine baktı.

“Giyinmedim,” dedi. “Sadece işe gidiyorum.”

“Üniversiteye mi?” Elaine teyzenin kaşları perçemlerinin altında kayboldu. “Hem de bugün?”

“Evet, bugün,” dedi Vivi, ayağa kalkıp ceketini düzelterek. “Neden gitmeyeyim ki?”

“Bugün yapmamız gereken önemli işler var da.” Elaine teyze bir elini beline koydu, diğer elinde de tahta kaşık tutuyordu. “Cadılık işleri.”

“Benim de sabah dokuzda dersim var,” diye karşı çıktı Vivi. “Öylece iptal edemem. Dün gece konuşmuştuk bunu.”

“Dün gece yalnızca her şey normalmiş gibi Gwyn’in dük-kânı yeniden açmasını konuştuk,” diye karşı çıktı Elaine, “senin derse gitmeni değil. Şu anda bu” –önündeki kitabın kapağına vurdu– “daha önemli.”

“İkisini de yapabilirim,” dedi Vivi ayağa kalkarak. “Penhaven aynı zamanda bir cadı üniversitesi, unuttun mu? Ders verdikten sonra kütüphaneye gidip orada işe yarar başka kitaplar bulup bulamayacağıma bakabilirim.”

Bunu söylerken kaşlarını çatmamak için kendini zor tutuyordu. Vivi iş hayatıyla cadı hayatını birbirinden ayrı tutmak

için çok çalışmıştı, bu da Penhaven'ın daha gizli sınıflarında yapılan herhangi bir şeye çok nadir bulaştığı anlamına geliyordu. Ama cadılarla ilgili bir sorununuz varsa üniversitenin kaynaklarını kullanmamak aptallık olurdu.

Bu kaynak paçuli yağı gibi kokmaya meyilli olsa bile.

Rhys ayaklanmış sandalyesinin arkasından ceketini almaya yeltenmişti bile. "Ben de geliyorum."

Vivi ona bakakaldı. "Üniversiteye mi?"

Rhys omzunu silkti. "Neden olmasın? Ne de olsa ben de oradan mezunum."

"Sadece bir yaz kursuna gittin, birkaç dersten fazlasına katıldığını bile sanmıyorum. Beş kere falan gitmiş olmalısın?"

Rhys ona göz kırptı. "Peki kimin yüzünden?"

Tamam, şimdi tehlikeli bir bölgeye giriyorlardı ve Vivi çantasından anahtarlarını çıkarmak için arkasını dönerek tekrar kızarmak gibi utanç verici bir şey yapmadan önce göz temasını kesti.

"Ayrıca," dedi Rhys, "lanetlenmiş bir hâlde tek başıma dışarıda olmam güvenli değil, en iyisi beni lanetleyenin yanından ayrılmamak."

"Bunu asla unutturmayacaksın, değil mi?"

"Bir süre sohbet konusu olacağı kesin."

Vivi kaşlarını çatarak baktı, tam ona dokuz yıl önce pislik gibi davranmasaydı lanet diye bir şeyin olmayacağını hatırlatacaktı ki gözlerinin altındaki gölgeleri, her zamanki çapkın gülümsemesinin ardındaki gerginliği fark etti. Kulağa çok kötü gelse de Rhys'ın bu kadar korktuğunu bilmek aslında biraz rahatlatıcıydı.

Bütün bu alaycı tavırlar, rahat rahat oturup çörek yemek sadece bir kılıftı.

Hep böyle miydi?

Vivi hatırlayamıyordu.

Tabii onu neredeyse on yıl önce sadece birkaç aylığına tanımıştı. Romantik hayatı üzerinde bu kadar uzun zaman, bu kadar büyük etki bırakmış birinin aslında bir yabancı olduğunu düşünmek garipti.

Bu düşünceden sıyrılan Vivi ondan uzaklaştı. “Peki. Sen de gel. Ben ders vermeye giderken sen de üniversite kütüphanesindeki Özel Koleksiyonlar’a göz atabilirsin.”

“Örtmece mi yaptın sen şimdi?” diye sordu Rhys. “Umarım öyledir.”

“Hayır,” diye cevap verdi Vivi, çoktan Penhaven kütüphanesinin müdürüne bir e-posta göndermek için telefonunu çıkarmıştı. “Tam olarak kulağa nasıl geliyorsa onu ima ettim.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Penhaven Üniversitesi Rhys'in hatırladığından da küçüktü. Vivienne'le birlikte kampüste yürürken kasvetli ve iç karartıcı malikânesiyle aynı adı taşıyan bir yerin bu kadar aydınlık, bu kadar hoş olmasının, baktığı her yerde beyaz süslemeli kırmızı tuğlalı binalar, yemyeşil çimler ve capcanlı renklerde sonbahar yaprakları görmenin çok garip olduğunu fark etti.

"Çalışmak için güzel bir yer," dedi, iki adım önce alçak topuklularıyla parke taşlı yolda tıklar tıklar yürüyen Vivienne'e.

"Öyle," diye cevap verdi Vivienne ama belli ki dikkati dağılmıştı, hızla etrafına bakındığında Rhys ona yetişmek için biraz koşmak zorunda kaldı.

"Ne oldu?" diye sordu alçak sesle. "Bir terslik mi var?"

Vivienne başını salladı. "Hayır, şu anda bir şey yok..."

"Ama önlem amaçlı gözünü dört açıyorsun."

"Aynen öyle."

Rhys da etrafına bakındı ama ne aradığını bilmiyordu. Üzerine düşecek bir heykel ya da aniden önüne çıkacak bir araba yoktu. Ama yerde aniden bir çukur açılmayacağını ya da başıboş bir ağaç dalının kanatlanarak gökten üzerlerine inmeyeceğini kim kestirebilirdi?

En iyisi bu durumu bir an önce düzeltmeleri idi.

Ayrıca lanet kalkarsa belki de o zaman kendini tam bir şerefsiz gibi hissetmeyi bırakabilirdi.

Vivienne'in ona kızgın, hatta öfkeli olduğunu ve bunu sonuna kadar hak ettiğini biliyordu ama onu kendisini lanetleyecek kadar incitmiş olması...

Kahretsin, işte bu onu fena hâlde rahatsız ediyordu.

Tam önlerinde küçük tepenin dibindeki beyaz binaya inen bir dizi beton basamak vardı, Vivienne en üst basamakta durdu ve dönüp ona baktı.

“Dikkatli ol.”

“Sadece beş basamak var?”

Vivienne kaşlarını çatı, bir eli belindeydi. “Sana içinde bulunduğumuz durumu hatırlatmama gerek var mı?”

“Gerek yok,” diye güvence verdi Rhys ona, “ama Elaine’in ne dediğini duydun. Lanet şu anda kasaba üzerinde etkisini gösteriyor, benim üzerimde değil ve ayrıca gerçekten de bu basamakların beni devirebileceğini mi düşünüyorsun? Ben aşağı inerken elimi tutmak ister misin?”

Vivienne ağzının içinde bir şeyler mırıldandıktan sonra döndü ve Rhys’i peşinden gelmesi için geride bırakarak merdivenden aşağıya indi.

Dikkatlice.

Rhys, Vivienne’in ofisinde ne görmeyi beklediğini bilmiyordu ama tarih bölümünün yer aldığı aydınlık ve havadar binanın koridorunda onun peşinden giderken Yetişkin Vivienne fikri üzerine pek düşünmediğini fark etti.

Sanki o hafızasında on dokuz yaşındaki hâliyle donmuş gibiydi ama şimdi karşısında ofisi ve kariyeri olan yetişkin bir kadın vardı ve birdenbire deli gibi onun hakkında her şeyi bilmek istedi.

“Neden tarih?” diye sordu, buzlu camı olan beyaz bir kapının önünde durduklarında, camın üzerinde kusursuz siyah harflerle *V. Jones* yazıyordu. “Ve neden sıradanların tarihi?”

Vivienne anahtarla ofisinin kapısını açmaya çalışırken ona bir bakış attı. “Neden cadı tarihi değil yani, bunu mu demek istiyorsun?”

Rhys omuz silkerek duvara yaslandı. “Mantıklı bir soru gibi geldi.”

Vivienne durakladı, anahtar hâlâ kilidin içindeydi ve Rhys bir an için sorusunu cevaplandırmayacağını düşündü.

Sonunda içini çekerek, “İster inan ister inanma ama ‘sıradanların’ tarihini seviyorum ve ayrıca... Bilmiyorum. Sanırım hayatımın büyük bir bölümünü sıradan bir insan olarak geçirdiğim için bu alanda daha rahatım,” dedi.

Ardından kapıyı iterek açtı ve bir an duraksadıktan sonra Rhys da peşinden girdi.

Ofis küçüktü, ancak bir masa, iki sandalye ve hafifçe eğri bir kitaplık sığacak kadar yer vardı, ama ev gibiydi ve rahattı, ona biraz Muzip Şeyler’in deposunu hatırlatıyordu. Bitkiler, Orta Çağ duvar halılarının renkli afişleri, üzerinde büyük çiçek çizimleri olan bir elektrikli su ısıtıcı vardı. Masasının üzerinde Gwyn ve Elaine’le çekilmiş fotoğrafların yanı sıra tanımadığı insanlarla çekilmiş birkaç fotoğraf da duruyordu.

Rhys orada puantiyeler içindeki Vivienne’in beline kolunu dolayan herhangi bir piçin fotoğrafı var mı diye kontrol etmediğini söylemek isterdi ama bu düpedüz yalan olurdu.

Ama yoktu.

“Peki ne tür tarih öğretiyorsunuz?” diye sordu dikkatini kitaplığa çevirerek. Tanrım, ofisi bile onun gibi kokuyordu; hatırlayamadığı ya da yeni olan o sıcak, yumuşak koku. Bu yeni Vivienne’in öğrenmek istediği bir başka yönü daha vardı.

“Temel bilgiler,” diye cevap verdi, masasında bir şeyler ararken dikkati dağılmıştı. “Batı Medeniyetine Giriş gibi konular.”

“Ah, yani çaylaklara mahkûm olup kaldın.”

“Biz burada onlara ‘birinci sınıflar’ diyoruz ve evet, aslında onlara ders vermeyi seviyorum.”

Başını kaldırdı, hafifçe gülümsüyordu. “Çocukları gerçekten sevdiğim bir şeyle tanıştırmak çok güzel bir his.”

İşte Rhys o zaman Vivienne’in nasıl bir öğretmen olduğunu, tutkuyla bağlı olduğu konuda konuşurken yanaklarının

nasıl kızardığını, gözlerindeki ışığı gördü. Öğrencileri de onu seviyor olmalıydı.

“Anlıyorum,” dedi başını sallayarak. “İnsanları daha önce hiç gitmedikleri bir yere geziye götürdüğüm zamanlardaki gibi. Döndüklerinde yüzlerindeki ifadeye, telefonlarında çektikleri beş milyon fotoğrafa bakmaya bayılıyorum. Tamam, aslında pek *bayılmıyorum* ama yine de eğlenceli bir şey.”

Gülümsemesi hafifçe genişledi. “Eminim öyledir.”

Rhys bir an için iki yabancı olabileceklerini düşündü. Sadece işleri hakkında sohbet eden, belki de birbirlerini hafifçe süzen iki insan.

Ardından bir kez daha, aslında bir bakıma öyle olduklarına dair rahatsız o edici hisse kapıldı.

Ama Vivienne asla bir yabancı değildi, hoşlandığı sıradan bir kadın da değildi, güzel gözleri ve ıslıl ıslıl saçlarıyla dikkatini dağıtmaya son vermesi ve lanetlendiğini hatırlaması gerekiyordu.

Rhys boğazını temizleyerek raflara döndü. *Doğru ya. Lanetlenmişti. Çözülmesi gereken bir sorunu vardı. Buna odaklanmalıydı.*

“Burada Galler hakkında bir sürü kitap var.”

Lanet olsun, dostum.

Tekrar ona döndüğünde Vivienne’in artık ona bakmadığını, masasındaki bir şeyle ilgilenmeye başladığını gördü. “Evet, şey, yüksek lisanstayken ilgilendiğim konu buydu. Büyük Llewellyn, I. Edward, hepsi.”

Gözleri Rhys’inkiyle buluştu. “Kasabanın tarihi yüzünden.”

“Elbette.”

“Seninle bir ilgisi yok.”

“Asla öyle bir şey düşünmedim.”

Rhys raflara döndü, Marches kaleleriyle ilgili bir kitabı karıştırıyordu ki Vivienne aniden, “Orayı sevmiyor musun?” diye sordu.

Rhys kitabı yerine koyup arkasını döndü. “Nereyi, Galler’i mi?”

Vivienne başıyla onayladığında Rhys içini çekerek kollarını göğsünde kavuşturdu ve kitaplığa yaslandı. Aziz Bugi'nin taşakları aşkına, memleketi hakkında hissettiklerini Vivienne'e nasıl açıklayabilirdi?

"Orayı seviyorum," dedi sonunda. "Dünyanın en güzel yeridir, gerçekten. Dağlar, deniz, şiir, ragbi. Tanrı aşkına, vatanımın ulusal hayvanı bile bir ejderha. Sevilmeyecek nesi var?"

"Ama sürekli seyahat ettiğin bir işe girdin," dedi Vivienne doğrulurken. "Ve geçmişte... yani biz... şeyken..." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, yanakları renklenmişti. "İlişkımız başladığında memleketini ziyaret etmekten hiç hoşlanmadığını söylemiştin."

"Evet, ama babam yüzündendi, Galler'in kendisi yüzünden değil," diye cevap verdi, muzip bir sırıtışı andıran ifadeyle. Bu konuşma Rhys'in itinayla düşünmekten kaçındığı bir yöne doğru gitmeye başlamıştı, bu yüzden biraz alaycı olması gerekiyordu.

Belli ki işe yaramıştı çünkü Vivienne gözlerini kısmış ama daha fazla üstüne gitmemişti. Bir süre sonra kâğıt yığınının altından bir şey çıkardı. "Tamam, kütüphane kartımı buldum, hadi seni oraya götürelim. İlk dersime giderken yol üstünde seni bırakırım."

Kampüs boyunca bir yolculuğa daha çıktılar, bu seferki yolculuk kütüphane tarih binasının hemen arkasındaki tepede olduğu için daha kısa sürmüştü ama Rhys öncekinden farklı bir şey hissetmişti.

Kampüsün bu kısmı diğer binalarla aynı görünüyordu –tuğla bina, sarmaşıklar, her şey– ama havası farklıydı.

Büyülü.

O daha sormadan Vivienne başıyla onayladı. "Üniversitenin diğer kısmı burada başlıyor. Şu binalarda." Başıyla, bu parlak güneşli günde bile büyük meşe ağaçlarının gölgesinde kalan dört bölümden oluşan küçük binaları işaret etti.

Rhys, “Ben burada okuduğumda sınıflar karmaydı,” deyince Vivienne gözlerini devirdi.

“Doğru. Sıradan bir öğrencinin kehanet dersine girip cep telefonu ile video çekmeye çalıştığı güne kadar öyleydi. Birkaç yıl önce tüm büyü sınıfları bu binalara taşındı.”

“Mantıklı. Peki ya derslere sızmaya çalışan sıradan öğrenciler?” Rhys kot pantolon ve kazak giymiş birkaç kızın büyücülük dersleri verilen binalardan birinin merdivenlerinden koşarak inişini izledi.

“Dükkândaki depoyu koruyan engelleme büyüsünün benzeriyle engelleniyorlar,” diye cevap verdi Vivienne. “Bir sürü ayrı sınıf yerine tek bir bölüme uygulandığında büyüünün bakımı ve güçlendirilmesi daha kolay oluyor. Ayrıca bu düzenleme onları diğerlerinin işine burnunu sokmaktan da alıkoyuyor.”

Kütüphaneye varmışlardı, Rhys’ın Penhaven’da geçirdiği süre boyunca hiç ziyaret etmediği bir yerdi burası ve büyük beyaz sütunları, sivri kemerli pencereleriyle gotik bir havası vardı.

Rhys kütüphanenin önünde durakladı ve başıyla üniversitenin büyü bölümünü işaret etti. “Onlarla hiç takılmadın mı? Cadı olmalarına rağmen?”

Vivienne bakışlarını takip ettikten sonra başını iki yana salladı. “Hayır, onlar... bak, istersen onlarla tanışabilirsin. O zaman anlarsın.”

“Vivienne Jones, seni züppe.”

Bunun üzerine Vivienne burnundan güldü ve peşinden gelmesi için işaret etti. “Gel bakalım. Onlarla konuşmuyor olabiliriz ama kaynaklarının bir kısmını kullanacağımız kesin.”

Vivi Penhaven kütüphanesini hiç sevmezdi. Belki büyücülük yönü ağır bastığı içindi, belki de kampüsün geri kalanının aksine karanlık ve biraz ürkütücü olduğu içindi. Dar pencereleri ve koyu renkli taş duvarlarıyla neredeyse Orta Çağ'dan kalma gibi görünüyor, yüksek raflar içeri girmeyi başaran azıcık gün ışığını da engelliyordu. Birinci katın ortasındaki bilgisayar bankolarına rağmen Vivi buraya her girişinde on ikinci yüzyıla adım atıyormuş gibi hissediyordu. Rhys'i kütüphanenin arka bölümüne götürürken hafifçe üşüyünce ceketine daha sıkı sarındı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı yanında yürüyen Rhys. "Burası kasap dolabı mı?"

"Genelde bu kadar soğuk olmaz," diye cevap verdi Vivi kaşlarını çatarak. Gerekten, burası pek sevdiği bir yer değildi ama genellikle *bu kadar* soğuk ve bunaltıcı olmazdı. Etrafına baktığında sabahın bu saatinde içeride bulunan birkaç öğrencinin de bunu hissettiğini fark etti, çalışma masalarında toplanmışlardı, üşüyorlarmış gibi omuzları havaya kalkmıştı.

"Kalorifer sistemi bozulmuş olmalı," dedi Rhys'a bakmadan önce. "İyi ki yanında ceketini getirmişsin."

"Ayrıca bayrağına 'soğuk' ve 'nemli' kelimelerini bir çeşit slogan olarak yazabilecek bir ülkeden geliyor olmam da iyi bir şey," dedi Rhys.

Vivi ona Galler hakkında daha fazla soru sormak için ağzını açtı ama aynı hızla kapattı ve başını sallayarak Özel Koleksiyonlar'a doğru ilerlemeye devam etti. Rhys'ın, onun üniversitede ve yüksek lisansta Galler tarihi okuduğunu öğrenmesi yeterince

kötüydü zaten. İstemeden de olsa daha fazla ayrıntı vermek zorunda kalacağı bir konuşmaya daha girmesine gerek yoktu.

Rhys yüzünden Galler tarihi üzerine çalışmamıştı, kesinlikle öyle bir durum yoktu. Hem de hiç. Evet, o yaz Rhys'ın ülkesinden bahsetmesi ilgisini çekmişti ama kim üç ay çıktığı adamın bir kere bahsettiği ülkenin tarihini okumak için yıllarını harcardı ki.

Tıpkı Galler'e hiç gitmemesinin de onunla ilgili olmadığı gibi. Küçük bir ülkeydi ama onunla karşılaşma ihtimali neredeyse hiç...

"Vivienne," diye fısıldadı Rhys, o kadar yakınına eğilmişti ki ılık nefesini kulağının üzerinde hissetti ve bu, tüylerini soğuktan daha fazla diken diken etti. "Kütüphanedeyiz."

Vivi durdu, kafası karışmıştı ve sonra Rhys bir parmağını dudaklarına götürdü. "Sesli düşünüyorsun."

Vivi gülmek mi yoksa onu terslemek mi istediğinden emin değildi, bu yüzden onu görmezden gelmeye karar verdi.

Rhys'a sırtını döndüğünde hafifçe gülümsediyse bile bu sadece onu ilgilendiren bir konuydu.

Bu kütüphanede ters giden bir şeyler vardı.

Rhys hayatı boyunca pek kütüphaneye gitmemişti ama genelde böyle bir his vermediğini bilecek kadar gitmişti. Rhys'a göre yeryüzündeki en korkunç yer olan ailesinin malikânesi bile böyle bir his vermiyordu.

Vivienne'le birlikte bir çift ağır ahşap kapıdan geçerek kütüphanenin arka bölümüne ilerlediklerinde bu sabah deri ceketini giydiği için memnuniyet duydu.

Bir şey vardı... doğal olmayan, tuhaf bir şey.

Ve bu his nahoş bir şekilde teninin üzerinde geziniyordu.

Vivienne de bunu hissetmişti. Bakışlarının etrafta gezinmesinden anlayabiliyordu. Ama hiçbir şey söylemiyordu, bu yüzden ikisinin de aynı şeyi merak ettiğini bile bile ona konuyu açmayacaktı: Bunun lanetle ve ley hatlarıyla bir ilgisi var mıydı?

Uzun rafların arasından geçtiler, kitaplıkların arasındaki boşluk gittikçe daraldı ve Vivienne'in önderliğinde tek sıra hâlinde yürümek zorunda kaldılar. Bugün saçlarını ensesinde dağınık bir topuz yapmıştı ve Rhys'in parmakları her şeye rağmen uzanıp o topuzu çözmek için seğiriyordu.

Bunu yaparsa Vivienne ne tepki verirdi?

Hak ettiğin üzere hayalarınızı tekmeler, diye hatırlattı kendine ve bu düşünceleri öteleyerek rafların arasında Vivi'yi takip etti.

Sonunda rafların arası genişledi ve kendilerini loş, daire şeklinde bir bölümde buldular; ortasında büyük bir meşe masa vardı, o kadar yüksekti ki Rhys'in çenesi ancak ucuna geliyordu. Vivienne uzun boyuna rağmen masaya bakabilmek için parmak uçlarında yükselmek zorunda kalmıştı.

"Dr. Fulke?" diye seslendi usulca ve aniden karşılarında yaşlı, pörsümüş bir yüz belirdi.

"Bayan Jones?"

Vivienne rahatlamış bir ifadeyle gülümseyerek topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve omzundaki çantasını düzeltti. "Benim, bu da... araştırma asistanım." Parmağıyla Rhys'i işaret etti, Rhys masanın arkasındaki yaşlı kadına bakarak yalanın gerçekten işe yarayıp yaramayacağını merak etti. Kadın bir cadıysa ve Penhaven'da çalışıyorsa Rhys'in kim olduğunu bilme ihtimali yüksekti.

Ama kadın bilse bile pek de umursuyor gibi görünmüyordu. Rhys'a şöyle bir bakış attıktan sonra başını salladı ve önündeki bilgisayara bir şeyler yazdı.

"İki saat," dedi ve makinede hafif bir vızıltıyla etiket basarak bunu Vivienne'e uzattı, o da dönüp Rhys'a verdi.

V. JONES'UN MİSAFİRİ yazıyordu, altına küçücük tarih atılmıştı. Rhys kaşlarını çattı.

“Bu... beklediğimden çok daha sıradan.”

“Yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz,” dedi Dr. Fulke, oturduğu yerde kollarını dar göğsünün üzerinde kavuşturarak. “İsminizi parşömen üzerine tüy kalemle yazmadığımız için affedin.”

“Şey, *parşömene* ihtiyacım yok, ama tüy kalem...”

“Teşekkür ederim, Dr. Fulke,” dedi Vivienne hızla, Rhys’i çekiştirerek.

“Araştırma asistanın mı?” diye sordu Rhys, kitap raflarının derinliklerine doğru ilerlerken.

“Aklıma ilk o geldi, ne yapabilirim?” diye fısıldadı Vivienne. “Hem *bütünüyle* yalan da sayılmaz.”

Bölümün arka tarafına ulaştıklarında durdu ve bir sıra kapıyı işaret etti. “Bulduğun her şeyi o odalardan birine götür, bir saat kadar sonra dersten çıkar çıkmaz burada buluşuruz. Yardıma ihtiyacın olursa Dr. Fulke’ye ya da diğer kütüphanecilere danışabilirsin, ama sakın...”

“Vivienne.” Bir adım yaklaşarak onu durdurdu, ellerini omuzlarına koymak için uzandı ama sonra vazgeçip geri çekildi. “Ben yetişkin bir adamım,” dedi bunun yerine. “Sanırım yalanını ele vermeden yardım istemeyi başarabilirim.”

Vivienne’in büzülmüş dudakları buna gerçekten inanmadığını gösteriyordu ama yine de başını salladı. “Güzel. Döndüğümde sana yardım ederim.”

Bunun ardından Rhys’i son derece ürkütücü kütüphanede yalnız bırakarak altın sarısı saçları ve siyah eteğiyle oradan uzaklaştı.

Kütüphane sadece ürkütücü değildi, aynı zamanda havası da *ağırdı*. Kadim, oldukça eski, yoğun bir büyü odanın içinde elektrik akımı gibi uğulduyordu; insanın kendini biraz rahatsız hissetmesine, cildinin aşırı hassaslaşmasına, dişlerinin hafifçe sızlamasına neden olacak türden bir büyüydü.

Rhys yüzünü buruşturarak omuzlarını silkti ve rafların arasına doğru ilerledi.

On beş dakika sonra hiç yardım almadan –sana kapak olsun, Vivienne Jones– bir yığın kitapla arkadaki kapılardan birine yöneldi.

Çalışma odası küçücüktü, neredeyse klostrofobikti, penceresi yoktu, tek ışık tepesindeki ağır cam lambadan geliyordu ve ortada büyük ahşap masadan başka bir şey yoktu; bazı büyümlü özelliklere sahip gibi görünen eski bir meşe tablası vardı. Rhys elini masanın üstüne koyduğunda hafif bir titreşim hissetti.

İç çekerek yığının üzerindeki ilk kitabı açtı.

Çoğunlukla Latinceydi ve Rhys okurken beyninin o bölümünün yavaşça çalışmaya başladığını hissetti. Okuldan beri Latinceyi pek kullanmamıştı, bu kadar çok çalışma gerektiren bir büyümlün buna değmeyeceği konusunda ısrar etmiş, babası ve abileri kadar akıcı konuşamamaktan sapıkça bir zevk almıştı.

Belki de şu an bundan pişmanlık duyuyordu.

Sadece birazcık.

Ve okurken şu anda, hatta birkaç saat önce babasını araması gerektiğini düşünmeden edemiyordu.

Simon ne yapacağını bilirdi. Her zaman bilmişti. Ama bu Rhys'in henüz onunla bu konuyu konuşmaya hazır olduğu anlamına gelmiyordu.

Bunun nedeni, bir konuda gerçekten yanıldığını öğrendiğinde babasının vereceği tepkiden korkması mıydı?

Yoksa Vivienne yüzünden miydi?

Rhys inleyerek önündeki kitabı kapattı ve gözlerini ovuşturmak için elini uzattı.

Ne boktan bir durumdu bu böyle.

Simon'a bunun Vivienne'in açtığı bir savaş olmadığını, sadece tam bir şerefsiz gibi davranarak kalbini kırdığı genç kızın yaptığı büyümlün kontrolden çıktığını nasıl açıklayabilirdi? Simon bunu anlamazdı. Rhys'in bildiği kadarıyla Simon muh-

temelen hiç ergenlik yaşamamıştı. Bir buluttan ya da onun gibi bir şeyden yetişkin olarak doğup dünyaya fırlatılmış gibiydi.

Ve sonra Rhys kimi arayabileceğini fark etti.

Simon'ı arayamazdı ama onun daha genç, biraz daha az korkutucu versiyonunu *arayabilirdi*.

Rhys telefonunu çıkardı ve memleketinde saatin kaç olduğunu çabucak hesaplayarak arama tuşuna bastı.

Yaklaşık beş dakika sonra bu kararından derin bir pişmanlık duymuştu.

“Eve dönmek zorundasın.”

“Eve dönmek mi? Lanetlenmiş hâlde mi? Wells, bu dünyada en sevdiğin kişi olmadığımı biliyorum ama ölmemi dilemen de biraz fazla oluyor.”

“Ölmeni falan dilemiyorum, seni aptal. Sadece seni lanetleyen bir cadı meclisinin ortasında kalamayacağını söylüyorum.”

Rhys iç geçirerek gözlerini kapadı ve burnunun kemerini sıktı. Endişelendiği şey buydu işte.

“Çok abartıyorsun. Öyle bir durum yok, aslında...”

“Aslı falan umurumda değil,” dedi Wells, Rhys onu barın arkasında telefonla konuştuğunu neredeyse hayal edebiliyordu. “Eve dönmen ve bu konuyu babamla konuşman gerek.”

“Ya da,” diye önerdi Rhys, “daha sağlam bir planım var: Ben bunların hiçbirini yapmasam ama sen babamı işe karıştırmadan bu laneti kaldırmanın bir yolunu bulmamda bana yardım etsen.”

Hattın diğer ucundaki Llewellyn, Rhys'in neredeyse yüzünde hissedebileceği bir nefes verdi.

“Soruştururum.”

“Gizlice.”

Wells kaba bir ses çıkardı. “Nasıl tedbirli olunacağı konusunda senden talimat almam gerektiği gün, kendimi Snowdon Dağı'nın tepesinden aşağı attığım gün olur.”

Rhys neşeyle, “O zaman o günü dört gözle bekliyorum,” diye cevap verdi. Hattın ucunda bir duraklama oldu ve ardından Wells, “Ciddiyim kardeşim. Dikkatli ol. Sana bir şey olursa... Biz...”

Rhys daha dik oturarak dehşet içinde telefonuna baktı. “Tanrım, Wells, lütfen kes şunu.”

Wells boğazını temizleyerek, “Çok haklısın,” diye onayladı. “Her neyse, ölmemeye çalış. Abin olarak seni gebertecek ilk şanslı kişi ben olmak istiyorum, ikincisi de Bowen, bu yüzden bu şans elimizden alıp Amerika’nın vahşi doğasında ölürsen büyük haksızlık olur.”

Duygusallığı kesip durumu dalgaya vurduğu için rahatlayan Rhys başını salladı ve kalemını masaya vurdu. “Oldukça makul bir istek, ihtiyar.”

Rhys aramayı sonlandırıp telefonunu cebine geri koydu, tüm bu olanlar karşısında daha iyi hissetmeyi diledi. Wells’in yanında olması büyük bir şanstı ama yeterli olmayacaktı. Rhys bir an önce bu laneti kaldırmanın bir yolunu bulmalıydı ve şu âna kadar kitaplar pek yardımcı olmamıştı.

Lanetlerle ilgili bilgiler vardı ama çoğunlukla nasıl yapılacağını anlatıyordu. Görünüşe göre hiçbir cadı lanet kaldırmaya yeltenmemişti.

Tipik.

Vivienne bir saat kadar sonra araştırma odasına girdiğinde Rhys’i gözleri küçük yazıları çözmeye çalışmaktan ağrımış, beyni çeviri yapmaktan zonklar ve elleri işe yarayabilecek her bilgiyi not etmekten kasılmış hâlde buldu.

Ve hâlâ bu konuda pek bir bilgi edinmiş gibi gelmiyordu.

Başını kaldırmadan, “Yanında kahve getirmedi galiba,” diye sordu Rhys, az önce ekinlerinin lanetli olduğundan şüphelenen ve büyüü tersine çevirmeye çalışan İskoç çiftçiyle ilgili bir anekdota rastlamıştı.

Resme bakılırsa büyü oldukça büyük bir kediye dönüşmesiyle sonuçlanmış gibi görünüyordu, yine de hiç yoktan iyiydi.

“Kütüphanenin bu bölümüne kahve getirmeye kalkarsam Dr. Fulke beni baş aşağı asar, o yüzden hayır,” diye cevap verdi Vivienne, masanın kenarına tüneyerek.

O sırada Rhys’in burnuna yine o koku geldi, tenine sinen o tatlı, neredeyse şekerli kokuyu aldığı anda parmaklarının arasındaki kalemi sıktı.

Vivienne ne yazdığını görmek için eğilerek, “Nasıl gidiyor?” diye sordu. Rhys sandalyesinde arkasına yaslandı, gerginliğini hafifletmek için omuzlarını oynattı.

“Pek iyi değil,” diye itiraf etti. “Ama dürüst olmak gerekirse çok kısa bir süredir iş üstündeyim. Tabii ki buradaki diğer cadıları ne yaptığım konusunda uyandırmamak için âdeta karanlıkta tökezleyerek ilerliyorum.”

Vivienne kaşlarını çatı, burnunun üzerinde kırıksıklık belirdiğinde Rhys uzanıp parmağıyla onu düzeltmek istedi.

Vivienne ayağa kalktı. “Artık buradayım, yardım edebilirim. Hangi kitaplara bakmadın?”

Otuz dakika sonra içini çekerek omurgası meşum bir şekilde gıcırdayan son kitabı kapattı.

“Bu da işe yaramadı.” Masanın üzerine eğilerek yığından başka bir kitaba uzandı ama parmakları kapağın üzerine ulaştığında Rhys başını iki yana salladı.

“Ona çoktan baktım.”

“Peki ya bu?” diye sordu parmaklarıyla başka bir kitabın üzerine vurarak ve Rhys ona bakma zahmetine bile girmeden başını tekrar iki yana salladı.

“O da fiyaskoydu.”

Vivienne sandalyesinde daha dik oturdu. “Tamam, o zaman bütün çabamız fiyaskoyla mı sonuçlandı?”

Rhys sonunda başını kaldırıp ona baktı. “Bunun kolay olacağını mı sanmıştın?”

LANETLİ ÂŞIK

Vivienne oturduğu yerden kalkarak ensesini ovuşturdu. “Hayır, ama bir laneti tersine çevirmek bu kadar zor olmamalı. Özellikle de bu kadar aptalca bir laneti.” Ellerini havaya kaldırarak ekledi, “Yani biz tam bir cadı bile değildik.”

Rhys yorgundu. Huysuzdu. Ve kelimenin tam anlamıyla lanetlenmişti. Muhtemelen bu yüzden bu sözler karşısında... sinirlendi.

Hatta sinirlenmekten de öteydi.

Çileden çıkmıştı.

“Gittiğimde beni lanetlemeye yetecek kadar cadıymışsın demek ki.”

Vivienne kaşlarını çattı, eli yine ensesine gitti. “Sen gitmedin,” diye hatırlattı ona. “Sen aniden *nişanlı* olduğunu ortaya attıktan sonra ben *seni* terk ettim.”

Rhys başını arkaya yatırıp tavana bakarak inledi. “*Nişanlı* değildim, *zorla sözlendirilmişim* ki bu da teknik olarak...”

“Biliyorum,” dedi ayağa kalkarak. “Aynı şey değil. O zaman öyle demeye çalışmıştın ama şunu söylemem lazım ki Rhys, o zaman da seninle anlam bilimi tartışması yapacak havada değildim, şimdi de kesinlikle değilim.”

Rhys onun bu kadar sinir bozucu olabileceğini unutmuş muydu, yoksa bu yeni bir özellik, Yetişkin Vivienne’in bilmediği başka bir yönü müydü?

Rhys sandalyesinden kalkarak ona yaklaştı, birden çalışma odasının ne kadar küçük olduğunu, birbirlerine ne kadar yakın durduklarını fark etti.

Tanrım, eve gitmeliydi. Galler’e. Bütün bunlara “siktiri çekip” memleketine dönmeliydi.

Bunun yerine, “O yaz benim için önemliydi, Vivienne. Bir anlamı vardı.”

Vivienne’in dudakları aralanmıştı, hızlı hızlı nefes alıyordu. Rhys’in zihni geri çekilmesi için avaz avaz bağırırsa da bedenindeki her hücre ona dokunmak istiyordu.

Vivienne gözlerini kısarak ona bir adım daha yaklaştı. “Benim için zar zor hatırladığım üç aylık bir kaçamaktı.”

“Saçmalık,” diye karşı çıktı Rhys.

“Hayır, saçmalık değil.”

Şimdi Rhys’in gözlerinin içine bakıyordu, Rhys yaklaştıkça Vivienne’in elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı.

“Yani ilk öpüştüğümüz zamanı hatırlamıyor musun?”

Rhys hatırlıyordu. Ölene kadar da hatırlayacaktı. Bir tepenin üzerinde oturuyorlardı, etraflarını saran gece yumuşak bir menekşe rengindeydi, havada şenlik ateşlerinin ve yazın kokusu vardı. Onu öpüp öpemeyeceğini sormuş, âdeta nefesini tutarak hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar evet demesini istemişti.

“Senden sonra pek çok erkekle öpüştüm,” dedi Vivienne omuz silkerek. “Bir süre sonra hepsi birbirine karışıyor.”

“Gerçekten de öyle,” dedi Rhys ve nasıl olduysa Vivienne’le artık çok daha yakınlaşmıştı, göz bebeklerinin ne kadar büyüdüğünü, kızarıklığın boynuna nasıl yayıldığını görebilecek kadar yakınındaydı.

“Evet,” diye cevap verdi Vivienne ve Rhys bakışlarının dudaklarına kaydığını gördü. “Sanırım daha akılda kalıcı olmalıydın.”

“Peki seni şimdi tekrar öpsem,” dedi Rhys, ona bakarken sesi yitip gitti, “bu hafızanı tazeler miydi?”

Vivienne ya ona siktirip gitmesini söyleyecek ya da tokatlayacaktı. Muhtemelen dizini hayalarına da geçirebilirdi. Rhys bunların hepsine hazırdı.

Rhys’in beklemediği şey, Vivienne’in ona vücutları aynı hizaya gelecek, göğüs göğüse duracak kadar yaklaşmasıydı.

“Dene o zaman.”

Rhys'in dudakları onunkilerle buluştuğu anda Vivi korkunç bir hata yaptığını fark etti.

Aradan geçen yıllardan sonra Rhys'in bir şekilde öpüşme konusunda daha kötü hâle geldiğini umarak fazla heveslenmişti. Lanetlenmiş olmasına rağmen umut ettiğini bulamadı.

Ve elbette ilk öpüşmelerini hatırlamıyorum derken ona yalan söylemişti. Konu Rhys olunca her şeyi hatırlıyordu. Her öpücüğünü, her dokunuşunu.

Rhys Penhallow'la geçirdiği haftalar, yıllar boyunca fantezilerine malzeme olmaya yetmişti, hatta zihninde kendi müstehcen albümünü oluşturmuştu.

Ama belki de yalan söylemiyordu çünkü onu öperken öpücüğünün ne kadar iyi olduğunu tam olarak hatırlamadığını fark etti. Bu işte ne kadar iyi *olduğunu*.

Vivi'yi, son dokuz yıl boyunca bunu yapmak için can atıyormuş gibi öpüyordu. Dili onunkiyle buluştuğunda Rhys'in göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. Vivi bu sesi ayak parmaklarına kadar hissetti.

Rhys elleriyle yüzünü kavrayıp başını eğerek öpücüğü derinleştirdi. Vivi parmaklarını onun omuzlarına geçirdi, olabildiğince yakın olmak istiyordu.

Rhys onu da beraberinde çekerek gerilerken kalçası masaya çarptı. Vivi arkasını dönüp masanın kenarına yaslandı, ellerini ondan hiç ayırmadan gözlerini kapadı, damarlarındaki kan o kadar sıcaktı ki, teninin buharlaşmadığına şaşırdı.

“Tanrım, unutmuşum,” diye mırıldandı boynuna karşı, tenine değen ağzı sıcacıktı. “Nasıl unutabildim?”

Vivi sadece başını sallayabildi çünkü o da unutmuştu. Ya da belki de “unutmak” doğru kelime değildi. Rhys’ın her şeyiyle birlikte bu temasın, bu sıcaklığın anısı da zihninden silmişti. Aralarındaki ilişkinin ne kadar iyi olduğunu hatırlamak için kendine izin vermemişti çünkü bu, on dokuz yaşındayken yaşadığı yaz kaçamağının bir şekilde yetişkin hayatındaki diğer tüm ilişkilerin önüne geçmesi anlamına gelirdi ve bunun düşüncesi bile fazlasıyla iç karartıcıydı.

Ya da belki de korkuyordun, diye hatırlattı ona zihnindeki küçük bir ses. *Çünkü o en iyisiyse bu, onu çok erken kaybettiğin anlamına gelirdi.*

Rhys’ın elleri kalçalarından aşağıya kayarak eteğinin kumaşını topladı ve Vivi, kendi kendine eski sevgilisiyle *lanet olası bir kütüphanede* sevişmenin tamamen kaçıklık olduğunu söylese de onu durdurmaya yeltenmedi. Aslında tam tersine ona yardım ediyordu, masanın ucuna sağlam bir şekilde yerleşerek Rhys’ın ceketini geniş omuzlarından itmek için uzandı.

Vivi, bacaklarının arasında duran Rhys’ın sertliğini kot pantolonunun kumaşından hissedebiliyordu, öpüşmeye devam ederken kendini uyluklarına bastırduğunda Vivi bir elini arkasına uzatarak masaya dayadı, böylece daha yakın temas için alan sağlamıştı.

Kalçalarını hareket ettiğinde Rhys’ın çıkardığı ses, Vivi’nin omurgasından aşağıya bir elektrik akımı gönderdi. Rhys boynuna daha rahat erişebilsin diye ceketini kavrayıp gözünü kapatarak başını yana eğdi.

Rhys yeniden dudaklarıyla buluştu, dili onunkini okşuyor, kalçası ona karşı çıldırtacak şekilde hareket ediyordu.

“Vivienne,” diye mırıldandı boynuna karşı, eliyle kalçasını okşarken Vivi açlık ve arzuyla başını salladı.

“Dokun bana,” dediğini duydu. “Rhys, lütfen...”

Külotlu çorap giymişti ama Rhys'in parmaklarının bacaklarının arasında dikiş boyunca yarattığı baskıyı hissedebiliyordu ve soluk soluğa onun dokunuşuna doğru büküldü:

“Pekâlâ, sanırım lanetin malum kısmı işe yaramamış,” diye mırıldandı ve Rhys arzuyla buğulanmış bakışlarını ona çevirmek için başını kaldırdı.

“Ne?”

“Yok bir şey,” dedi Vivi başını sallayarak. “Sadece tekrar yap.”

Yaptığında Vivi alnını omzuna yasladı, gömleğini o kadar sıkı kavramıştı ki kumaşın yırtılmamasına şaşırıyordu.

Bu çılgınlıktı. Sorumsuzcaydı. Aptalcaydı.

Ama yine de yapacaktı.

Vivi ilk çılgılığı duyduğunda sersemlemiş ve şehvet dolu zihninde beliren ilk düşünce, birinin onları bastığıydı.

Ama hayır, çılgılık tekrar duyulduğunda o kadar da yakından gelmediği anlaşıldı.

Rhys da donup kalmıştı, başı hafifçe kapıya doğru eğilmişti.

“Sanırım bu kütüphanede duyulabilecek normal bir ses değil.”

Neler olup bittiğinin yarım yamalak farkında olan Vivi gözlerini kırptırarak başını salladı. “Hayır, bu...”

Üçüncü çılgılığın ardından alçak bir gümbürtü sesi geldiğinde Vivi ayağa fırladı, bir eliyle bacaklarının üzerine toplanan eteğini düzeltirken Rhys diğer elini tutup onu kapıya doğru çekti.

“Hadi gel.”

Çalışma odasından çıktıklarında Dr. Fulke devasa masasından inmiş, buruşuk yüzü endişeyle daha da buruşmuş bir hâlde kütüphanenin sıradanlara ait olan bölümüne doğru bakıyordu.

“Bir sorun var,” dedi başını sallayarak ve Vivi, Dr. Fulke'nin onlarla konuşmadığını hissetti.

Sonra Rhys onu kitaplıkların arasından, o korkunç çılgılığa gittikçe daha da yaklaşarak sabah geldikleri yöne doğru sürükledi.

İşin tuhafı, sesin kaynağına yaklaştıkça Vivi'nin kalbi sadece korkuyla değil, daha önce hissettiği o ezici büyü duygusuyla, kütüphaneye girdikleri andan itibaren içine sızan o ürpertici terslik hissiyle daha da hızlı çarpmaya başladı.

Rhys'la beraber kitaplıkların arasından fırladılar, soğuk neredeyse Vivi'nin nefesini ciğerlerinde donduruyordu. Daha önce serin olan hava şimdi buz gibiydi, neredeyse canını acıtacak kadar soğuktu. Fal taşı gibi açılan gözleriyle etrafına bakındı.

Öğrenciler çalışma masalarının altına sinmiş, köşelere büzülmişti ve odanın ortasında...

"O bir?.." diye sordu Rhys ve Vivi şaşkınlıkla sadece başını sallayabildi.

"Bir hayalet."

Rhys önlerindeki hayalete baktı ve büyüdüğü yerde nasıl olup da daha önce hiç hayalet görmediğini merak etti.

Doğrusunu söylemek gerekirse o lanet şeylerin hiçbir zaman gerçek olduğuna inanmamıştı çünkü gerçek olsalardı onlar için en uygun yer Penhaven Malikânesi olurdu.

Bu hayalet çok gerçekçi görünüyordu.

Kadın parlayan yeşilimsi bir mavi renkteydi, solgun yüzündeki gözleri kocamandı, ayakları yerden biraz yukarıda, havada süzülüyordu. Ama onunla ilgili en tuhaf şey kıyafetleriydi. Kot pantolon, tişört üzerine flanel gömlekle ucuna Sharpie'yle bazı çizimler karalanmış bilekte biten bir çift Converse ayakkabı giymişti, siyah saçlarını dağınık bir atkuyruğu şeklinde arkada toplanmış onlara bakıyordu.

Ne zaman ölmüş olursa olsun, o kadar da uzun zaman geçmemiş gibiydi ve Rhys bunu açıklanamaz şekilde rahatsız edici bulmuştu.

Rhys'a yakın yerde oturan, üzerinde Penhaven Üniversitesi kapüşonlusuyla kot pantolon olan uzun boylu, zayıf bir çocuk ellerini bir saldırıyı savuşturur gibi başının üzerine kaldırmıştı.

"O şey de ne öyle?" diye sordu Rhys'a. Rhys *nereden bileyim ben?* diye cevap verme isteğiyle mücadele etti.

Vivi hayalete biraz daha yaklaştı. "Ne arıyor?" diye sordu.

Hayalet hâlâ ileri geri hareket ediyor, başı bir o yana bir bu yana dönüyordu ve evet, kesinlikle raflarda bir şey arıyor gibiydi, solgun yüzü asıktı.

Ve sonra Rhys'ı görür gibi oldu.

"Hassiktir," diye mırıldandı Rhys.

"Sanırım sana bakı..." Vivienne cümlesine başladı ama bitiremeden bir çığlık daha koptu ve hayalet Rhys'a doğru uçmaya başladı.

Rhys'ın daha önce hissettiği soğukluk bir an için sanki denize düşmüş gibi tepeden tırnağa bedenini sarmıştı.

Ve sonra Rhys havalandı.

Aslında havalanmaktan çok yerden hafifçe yukarıya doğru savruldu, sırtı acı verecek şekilde kitaplığa çarptı. Rafların gıcırdadığını ve sallanmaya başladığını, kütüphanedeki öğrencilerin çığlıklarını, koşuşturanların ayak seslerini ve Vivienne'in ona seslendiğini duyar gibi oldu. Ama tüm bunların ötesinde, hayaletin Şeytan'ın savaş borusu gibi attığı tiz çığlığını hâlâ duyabiliyordu. Doğrulmaya çalışırken kaburgalarını tutarak irkildi. Kırılmış gibi durmuyordu ama kesinlikle ağrıyorlardı ve o şey ona bir kez daha saldırmaya kalkışırsa...

Hayalet şimdi ona arkasını dönmüş, dikkatini önündeki raflara vermişti. Rhys izlerken hayalet bir kitabı almak için uzandı, ancak eli tutmaya çalıştığı şeyin içinden geçince hayal kırıklığıyla haykırdı. Yine de tekrar tekrar denedi, hareketleri daha sarsıntılı ve daha çılgın bir hâl aldı. Rhys güçlkle yutkunararak ayağa kalkmaya çalıştı.

Vivienne kaşlarını çatmış hâlde orada durmuş o şeye bakıyordu, tereddütle hayalete doğru bir adım yaklaştığında Rhys elini kaldırdı.

“Vivienne!” diye seslendi ve hayalet gözlerini kısarak ona döndü.

Hayaletin kütüphanedeki enerjiyi topladığını, sıcaklığın daha da düştüğünü, nefesinin havada buğu oluşturacak kadar soğuduğunu ve vücudundaki her tüyün diken diken olduğunu hissedebiliyordu.

Kendini başka bir saldırıya hazırlayan Rhys dişlerini sıktı.

Ama sonra hayalet durdu, hafifçe sağa doğru süzülerek hâlâ orada duran ve çözemediği bir bulmaca gibi onu inceleyen Vivienne’e baktı.

Hayalet iç çekmekle feryat etmek arasında bir ses çıkararak başını eğdi ve bir sabun baloncunun patlaması kadar ani bir hareketle ortadan kayboldu.

Ortam neredeyse anında ısındı. Rhys etrafına bakındı.

Kütüphanedeki birkaç öğrenci kaçarak onu ve Vivienne’i devrilmiş masaların, terk edilmiş ders kitaplarının, yere düşmüş defter ve kâğıtların arasında yalnız bıraktı. Kütüphane tüm o kaostan sonra aniden çok sessizleşmişti.

Rhys, Vivienne’e doğru ilerledi ve iki elini ellerinin arasına aldı. Elleri buz gibiydi, parmaklarını avuçlarıyla sıktı. Kısık bir sesle, “İyi misin?” diye sordu Vivienne’e.

Birkaç dakika önce öpüşüyorlardı. Hatta öpüşmekten de öteydiler. Rhys bir öpücüğün ne zaman sadece bir öpücük, ne zaman daha fazlasının başlangıcı olduğunu bilirdi ve o çalışma odasında yaptıkları şey kesinlikle farklı bir yöne doğru gidiyordu. Hâlâ dilinde onun tadını alabiliyor, bacaklarının arasındaki nemli sıcaklığı hissedebiliyordu.

Ama şimdi Vivienne ellerini onunkilerden çekerek gerilemişti, gözleri soğuk bakıyordu.

“İyiyim,” dedi. “Sen?”

LANETLİ ÂŞIK

Rhys hafifçe kaburgalarına dokundu. “Sıcak bir banyo ve güzel bir viskinin iyileştiremeyeceği bir şey değil.”

Vivienne başıyla onayladıktan sonra hayaletin bakındığı rafa dönü. “Sence ne arıyordu?”

“Seni endişelendiren şey bu mu?” diye sordu Rhys kaşlarını kaldırarak. “Hayaletlerin gerçek olduğu gerçeği değil de bu mu?”

“O da var tabii,” dedi Vivienne ve rafa doğru yürüyüp kaşlarını çatarak kitapların başlıklarını taradı. “Daha önce hiç hayalet gördün mü?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Rhys, titreyen ellerini ceplerine sokarken. Bedeniyle temas eden hayaletin doğal olmayan soğukluğunu hâlâ hissedebiliyordu. Aniden kendi bedeninin kontrolünü nasıl kaybettiğini hatırladı.

Çok korkunçtu.

Ve sadece soğuk da değildi, o şey aynı zamanda ona *kızgındı*. Ama neden?

“Bayan Jones.”

Normal kütüphane ile Özel Koleksiyonlar arasındaki kapıda bir kadın duruyordu, Dr. Fulke de gergin bir şekilde arkasında dikiliyordu. Elli ile seksen arasında bir yaşta olabilirdi, bir şekilde hem yaşlı hem de gençti, saçları koyu tenine karşı beyazın parlak bir tonuydu ve Rhys’ın görebildiği kadarıyla yaklaşık altmış sekiz tane fular takıyordu.

Yanındaki Vivi derin bir iç çekti.

“Dr. Arbuthnot,” dedi ve sonra Rhys’a baktı. “Büyücülük Departmanı’nın başı.”

Vivi, Büyücülük Departmanı'na daha önce hiç gitmemişti, kampüsteki diğer binalara çok benzediğini, sadece daha güzel olduğunu görünce şaşırdı. Yerler linolyum kaplama yerine mermerdi, duvarlar koyu yeşil damask desenleriyle kaplanmıştı ve Dr. Arbuthnot'ın ofisindeki sandalyeler Vivi'nin ofisindeki sert plastik ve polyester yerine kadifeydi.

Ancak ofis küçüktü, tek bir penceresi vardı ve Dr. Arbuthnot bir fincan çay uzatırken Vivi masanın kenarında kontrol edilmeyi bekleyen bir yığın sınav kâğıdını fark etti.

"Bana Özel Koleksiyonlar bölümünde ne aradığınızı söylemek ister misiniz?" diye sordu Dr. Arbuthnot masanın arkasına, Vivi ve Rhys'in tam karşısına oturarak.

Vivi, Rhys'in ne düşündüğünü bilmiyordu ama müdürün odasına çağrılmış gibi hissediyordu ve çayını yudumlayarak kendine gelmeye çalıştı. Öpücük ve hayalet yüzünden beyni milyonlarca parçaya ayrılmış gibi hissediyordu ve Büyücülük Departmanı'nın başıyla konuşabilmek için beyninin her bir parçasına ihtiyacı olacağını farkındaydı.

Rhys kendi çay fincanını dudaklarına götürürken gülümseyerek, "Büyücülükle alakalı bir tür aksilik yaşadık," dedi. "Bu kasabanın kurucu ailesinin bir ferdi olarak sorumluluğum gereği ley hatlarını güçlendirirken bir şeyler ters gitti."

Cazibe ve otorite, genellikle kazandıran bir kombinasyondur ama Vivi, Dr. Arbuthnot'ın yüz ifadesinin sertleştiğini fark etti. "Bir aksilik," diye tekrarladı, sesi duygusuzdu, sonra masasındaki kâğıtları toplamaya koyuldu. "Görünüşe göre yaşadığınız aksilik

bir hayaleti çok güçlü bir bağlama büyüünden kurtarmış, o yüzden bunu bir an önce düzeltmenizi tavsiye ediyorum.”

“Bağlama büyüü mü?” Vivi öne doğru eğildi. Bunu daha önce de duymuştu ama bu yoğun bir büyüydü, şimdiye kadar denediği her şeyden çok daha ciddiye. “Bugün gördüğümüz hayalet bağlanmış mıydı?”

Dr. Arbuthnot’ın ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı ama başını salladı. “Piper McBride, 1994 yılında en iyi öğrencilerimizden biriydi. Ne yazık ki karanlık sanatlara fazla ilgi duymaya başlamıştı ve perdenin ötesindekilerle temas kurmaya çalıştığında yanlışlıkla kendini kurban etti. İşte bu yüzden bazı büyü türlerinin yasaklanması konusunda çok katıyız. Piper’ın da büyük bir üzüntüyle öğrendiği gibi, yanlış bir şeyle uğraşmak ölümünüze neden olur.”

Dr. Arbuthnot kâğıtları masasına geri koydu, yüzünde soğuk bir ifade vardı. “Ve bir cadı gölge büyüü nedeniyle öldüğünde ruhunu bağlamaktan başka seçeneğimiz kalmaz.”

Vivi bunu daha önce hiç duymamıştı ama mantıklı geliyordu. Büyünün temeli enerjydi. Çok güçlü olursa yaşam enerjinizi içinizden çekip alabilirdi. Ve özellikle güçlü bir büyü yaparken ölürseniz, o enerjinin bir yere kanalize olması gerekirdi.

Hayalet gibi.

“Ama şimdi,” dedi Dr. Arbuthnot, sesi tekrar canlanmıştı, “Piper’ın ruhunu bağlayan büyü bozuldu, yani artık ortalığı kasıp kavurmakta özgür. Bu da tabii ki bizi endişelendiriyor.”

Parmaklarını kenetleyen Dr. Arbuthnot ellerini masasının üzerine koyarak Rhys ve Vivi’yi inceledi. “Üniversitenin sıradanlar için ayrılan bölümleriyle büyücülük alanında uzmanlaşmış bölümleri uyum içinde yaşar. Bunu çok iyi bildiğinizi düşünüyorum, Bayan Jones. Ama kütüphanede hayaletlerin dolaşması yönetimin canını sıkacağa benziyor.”

Vivi gerçekten de Dr. Arbuthnot’ın bakışları altında ruhunun küçük bir parçasının solduğunu hissetti. “Kesinlikle haklısınız,” diye onayladı. “Biz de bu yüzden...”

“Evet, siz de bu yüzden durumu düzelteceksin,” diye yanıtladı kelimeleri sertçe dile getirerek ve Vivi hevesle başını salladı, neredeyse çayını dökecekti. “Evet. Evet, elbette düzelteceğiz.”

“Güzel.” Bir süre onlara baktı, sonra bir elini kapıya doğru salladı. “Artık gidebilirsiniz.”

Rhys’la Vivi çay fincanlarını şingırdatacak kadar hızla masaya koyup kapıya yöneldi.

Kampüse geri dönüp güvenli bir şekilde Vivi’nin ofisine girdiklerinde Rhys derin bir nefes aldı ve masasının karşısındaki koltuğa çöktü. “Pekâlâ, şimdi ne demek istediğini anlıyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Vivi, sanki kalbinin yerinden fırlamasını engelleyebilmiş gibi bir elini göğsüne bastırarak. “Çok sertti, değil mi?”

“Hem de nasıl. Peki bir hayaleti tam olarak nasıl yeniden bağlayacağız?”

Vivi başını iki yana sallayarak masanın etrafından dolaşıp sandalyesine oturdu. “Hiçbir fikrim yok. Ama bu işi düzeltmemiz gerek.”

O anda aklında bir fikir şekillendi, o kadar hızlı şekilleniyordu ki neredeyse gözünün önünde görebiliyordu. “Rhys,” dedi iki avucunu masanın üzerine koyarak.

Rhys ona şüpheyle baktı. “Efendim?”

“Bunu düzeltmemiz gerek. Laneti nasıl kaldıracacağımız bulmamız biraz zaman alacak ama bulmaya çalışırken en azından lanetin neden olduğu sorunları çözebiliriz. Dün gece dükkânda yaşananları düzelttiğimiz gibi.”

Rhys ona sanki gövdesine bir baş daha çıkmış gibi bakıyordu. “Ama onu biz düzeltmedik. Teyzen düzeltti.”

Vivi başını iki yana salladı, o iğrenç suçluluk duygusunu nihayet hafif de olsa azalmıştı. Birlikte bunu başarabilirlerdi. İstemedi sebep oldukları yanlışları düzeltebilirlerdi. “Ama sen o kızları olağan dışı bir şey olmadığına ikna ettin. Tam bir kaos olabilirdi fakat olmadı.”

Rhys ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asarak, "Birincisi, kesinlikle kaos oldu," dedi. "İkincisi, Vivienne, teyzen gibi öylece sağı solu ateşe veremeyiz. Özellikle de bu yangınların neyle sonuçlanacağını bile bilmezken."

"Belki de veremeyiz," dedi Vivi arkasına yaslanarak. "Ama deneyebiliriz."

"İyimserliğin hoşuma gidiyor, Vivienne. Gerçekten."

Vivi suratını astı. "Alaycı olma, Rhys. En azından bu konuda."

"Genelde değilimdir," dedi. Bir elini saçlarından geçirerek nefesini verdi. Saçları yine O Şeyi yaptıktan sonra mükemmel bir şekil aldığında Vivi içten içe inledi. Bu gerçekten adil değildi. Lanetin tüm kötü yanları gerçekleşmiş ama aptalca olanlar işe yaramamıştı? Bu nasıl adaletti?

Vivi'ye göre tamamen saçmalıktı.

Rhys'ın telefonu cebinde çaldı, kaşlarını çatarak, "Ah, lanet olsun," diye mırıldandı ve telefonu çıkardı.

"Ne oldu?"

"İş yerinde bir şeyler ters gitmiş," dedi Rhys, gözlerini telefondan ayırmadan, başparmakları ekranda çılgınca hareket ediyordu.

Vivi'nin midesinde aniden soğuk bir his belirdi. "Bütün bunlar yüzünden mi?" *Benim yüzümden mi?*

"Tabii ki hayır," diye cevapladı Rhys, ona gülümsemek için kısa bir süre başını ekrandan kaldırdı. "Seyahat işinde böyle boktan şeyler hep olur."

Yalan söylüyordu. Vivi bunu biliyordu. Birincisi, yalan söyleme konusunda pek iyi değildi, gözleri onu ele veriyordu ve ikincisi, Rhys'ın büyüünün bir kısmının şansa ilgili olduğunu biliyordu. İnsanlar için seyahat planları yaparken bundan daha iyi bir beceri olabilir miydi? Bir şeyler ters gidiyorsa bunun nedeni lanetti ve bu da onun yüzünden olduğu anlamına geliyordu.

Rhys onu suçlasa bile tamamen adil davranmış olurdu ama suçlamak yerine kötü hissetmesin diye yalan söylüyordu.

Bu da son derece adaletsizdi.

“Dostum!” dedi telefona neşeli bir sesle, sesinin tüm çekiciliğine ve rahatlığına rağmen duruşu gergindi. “Nahoş bir durum olduğunu duydum.”

Nahoş bir durum mu? Vivi ona bakınca Rhys gözlerini devirdi, omuz silkerek koltuğunda kıpırdandı.

“Hayır, hayır, hiç sorun değil,” dedi Rhys masasında çılgınca bir şeyler ararken.

Vivi ona bir defter ve kalem uzattı, Rhys eğilip deftere bir şeyler karalarken başıyla onayladı.

“Senin için bunu halledebilirim, sorun değil.”

Sonraki on dakika boyunca, Vivi masasında oturdu ve Rhys’ın tanıdık geveze, kaygısız büyücüden gezegendeki en yetkin iş adamına dönüşmesini izledi.

Telefon görüşmeleri bitmiş, notlar tutulmuştu. Daha fazla telefon görüşmesi yaptı ve ardından birkaç e-posta gönderdi. Bir noktada kollarını sıvayarak karşısında oturdu, telefonu kulağına dayayıp dirseklerini genişçe açtığı bacaklarına yasladığında Vivi neredeyse bayılacaktı.

Sonunda tüm aramalarını, e-postalarını, mesajlarını ve yaptığı diğer şeyleri bitirdiğinde Rhys koltuğuna yayıldı, o kadar yayıldı ki başı koltuğun arkasına yaslandı ve Vivi yerinden fırlayıp onun kucağına *atlamamak* için tüm iradesini kullandı.

Yine de aklından geçenler yüzüne yansımış olmalı ki Rhys ona merakla baktı.

“Ne oldu?”

Vivi başını iki yana sallayarak boğazını temizledi ve aklına gelebilecek en seksi olmayan şeye, ders programının bir kopyasına uzandı.

“Yok bir şey.”

“Bir hayalet,” dedi Gwyn, omzunun üzerinden Vivi’ye bakarak. Muzip Şeyler’deydiler ama Gwyn, Vivi içeri girer girmez KAPALI tabelasını asmıştı, şimdiyse dergilerin ve büyü kitaplarının bulunduğu rafları yeniden dolduruyordu.

Vivi başını sallayarak dirseklerini tezgâha dayadı. “Bir hayalet.”

“Casper gibi.”

Vivi başını iki yana salladı. “Ondan çok daha korkunçtu, inan bana.”

Elinden geldiğince Gwyn’e kütüphanede olanları özet geçtikten sonra, “Ama asıl büyük sorun...” diye ekledi.

“Lanet bir hayaletten daha büyük bir sorun mu var?”

“Şey. Artık üniversitedeki cadılar da işin içinde.”

Şimdi gözlerini devirme sırası Gwyn’deydi. “Şu tuhaf tipler.”

Penhaven’daki cadıların muhtemelen çoğu nakil olduğundan ve Vivi’nin şüphelendiği üzere dükkânı sevmediklerinden kendilerini Vivi ve ailesinden hep ayıştırmıştı. Tanrı biliyor ya oraya hiç adım atmamışlardı. Bu tür şeyler için fazla ciddi, büyüler konusunda da fazla akademisyendiler.

Onların kaybı, diye düşündü Vivi tezgâhın üzerindeki mor kadife kumaş parçasının ortasına dökülmüş kristalleri incelerken. “Her neyse, bizden ‘bunu düzeltmemizi’ istiyorlar, yani biz de onu yapıyoruz zaten.”

Gwyn homurdandı. “Onlara lanetten bahsettiğin anda gelecek haftaya kadar önüne lanetler hakkında hiçbir işe yaramayan elli sayfalık bir makale çıkarırlar.”

“Rhys züppelik ettiğimizi söyledi.”

Gwyn buna kıkırdadı. “Aman Tanrım, bir Penhallow’un başka *birine* züppe demesi ne kadar da hoş. Ona daha önce anneme de kaba davrandıklarını söyle.”

“Denedim,” dedi Vivi, “ama aslında konuya derinlemesine girmek istemedim, biliyor musun? Rhys ve ben ne kadar az konuşursak o kadar iyi.”

Konuşmadıkları zamanlarda öpüştüklerini, bunun da başlı başına bir sorun olduğunu eklemedi tabii ki.

Vivi gerçekten de bunun olduğuna inanamıyordu. Şu anda bile rüya ya da başka birinin başına gelmiş bir şey gibi geliyordu. Elbette Rhys’la şey olarak öpüşecek *kadar aptal* değildi... ne olarak? Bir cesaret oyunu olarak mı? İddia mı?

En başta bu duruma düşmesinin nedeni buydu. Normalde tamamen mantıklı ve sakin bir insandı ama Rhys Penhallow aklını tamamen yitirmesine neden olmuştu. Bu yüzden onunla yatmak gibi gerçekten çılgınca bir şey yapmadan önce laneti kaldırmaları ve onu mümkün olan en kısa sürede memleketine göndermeleri gerekiyordu.

Tekrardan.

Gwyn hazırlığını bitirip arkasını döndü ve ellerini kalçalarına sildi. “Şey,” diye başladı, “annem çok heyecanlanacak...”

Birden sözünü kesti ve Vivi’ye sertçe baktı.

“Ne?”

Gwyn gözlerini kısıp tezgâhın üzerine eğilerek Vivi’ye yaklaştı. “Vivienne Jones. Bugün Rhys’la aranızda ne geçti?”

“Hiçbir şey,” dedi Vivi hemen ama kelimenin tam anlamıyla kızarmış olması yalanını desteklemiyordu.

Gwyn de bunu biliyordu. Ciyaklayarak ellerini çıırttı. “Onu ofisinde becerdin mi?”

“Ne? Hayır!”

“Kütüphanede?”

“Hayır,” dedi Vivi, tezgâhtan uzaklaştı birdenbire tarot kartlarıyla ilgilenmeye başladı. “Becerme olmadı.”

Ki bu doğrudu. O ve Rhys teknik olarak öpüşmekten başka bir şey yapmamışlardı.

Ama ya yarıda kesilmeselerdi?

Vivi hiçbir zaman toplum içinde seks yapan biri olmamıştı ama Rhys’ın böyle hissettirebileceğini unutmuştu, sanki o anda ona sahip olmazsa ölecekmiş gibi gelmişti. Sanki teni çok gergindi ve Rhys çok uzaktaydı, sanki sürünerek içine girmek istiyormuş gibi geliyordu.

İşte bu yüzden Rhys tehlikeliydi. Bir kez onun çekimine kapılık kendini kaybetmişti ve bakın sonu ne olmuştu.

“Kızım, onu öpmen bile bu ifadeye neden oluyorsa ayrıldığınızda bu kadar harap olmana şaşmamalı. Tüm bu lanet olayı şimdi çok daha mantıklı geliyor.”

“Ha-ha,” diye yanıtladı Vivi elleriyle yüzünü kapatıp inlemeden önce. “Yaptığımız şey... aptallıktan da öte bir şeydi.”

“Tatlım, tekrar söylüyorum, on dokuz yaşındaydın ve gerçekten üzgündün, ayrıca...”

“Onu demiyorum. Yani, evet o aptallık sıralamasında en üst sırada ama bugün onu öpmeyi kastetmiştim. Bu sadece işleri daha karmaşık hâle getirdi.”

“Nasıl?”

Vivi ona öylece bakınca Gwyn iki elini birden havaya kaldırdı. “Hayır, ben ciddiylim. Nasıl? Artık on dokuz yaşında değilsin. Onun *o adam* olduğunu düşünmüyor ve tavşanlarla dolu bir tepede onunla evlenmeyi planlamıyorsun.”

“Tavşanlar mı?”

“Şimdi beni dinle. Sen hayatında stresli bir dönemden geçen yetişkin bir kadınsın, eski seksi sevgilin şehre dönüyor ve seni öpmek istiyor. Eline böyle bir fırsat geçtiyse götür derim, bebeğim.”

Vivi gülümsemekten kendini alamadı ve tezgâhın üzerindeki kristallerden birini eline aldı. “Bu hep senin felsefen olmuştu, Gwyn, benim değil.”

“Ama senin de olabilir,” diye ısrar etti Gwyn. “Yani neden olmasın?”

Vivi buna verecek bir cevabı olmadığını fark etti.

Bugünkü öpücük çok iyiydi. Gerçekten güzeldi.

İstiyorsa neden tekrar yapmayacaktı?

Kapının üzerindeki kuzgun ciyakladı ve Vivi’le Gwyn dönüp baktığında Rhys’in içeri girdiğini gördü. Sabahki kıyafetlerini değiştirmişti ama üzerinde her zamanki gibi kot pantolonla kazak vardı, bu seferki yeşil renkteydi ve Vivi onu görünce iç çekişini bastırmak zorunda kaldı.

Gwyn bunu fark etti ve rafları yerleştirmeyi bitirmek için döndüğünde Vivi’ye bir bakış fırlattı. “Selam Piç Kurusu,” diye seslendiğinde Rhys elini kaldırarak selam verdi.

“Seni görmek de çok güzel, Gwyn. Sanırım Vivienne sana bu sabahki karşılaşmamızdan bahsetti?”

Vivi kristali yere düşürdü, ses çıt çıkmayan dükkânda şaşırtıcı derecede yüksek bir şekilde yankılandı. Omzunun üzerinden bakan Gwyn’in gülümsemesi düpedüz neşeliydi.

“Ah, tabii ki söyledi.”

“*Gwyn*,” diye söylendi Vivi ama tezgâha doğru yürüyen Rhys rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

“Bir hayalet göreceğim hiç aklıma gelmezdi,” diye devam edince Vivi gözlerini devirdi.

Tabii ya. İkisi arasında olanlardan değil, hayaletten bahsediyordu.

Ama sonra yanına yaklaşıp dirseklerini tezgâha dayadığında Vivi ağzının köşesinin hafifçe yukarı kalktığını görür gibi oldu.

Gwyn, “Bir kütüphaneye musallat olmaktan daha iç karartıcı bir şey düşünemiyorum,” dedi. “En azından mezarlık gibi bir yerdeysen yapacak bir şeylerin olur, anlıyor musunuz

beni? Korunması gereken bir atmosfer olur. Ama 1994'te para cezasını ödemeyi unuttuğun ya da başka bir şey için kütüphanede sıkışıp kalmak? Bu berbat bir şey.”

“Sanırım bir şey arıyordu,” dedi Vivi, Rhys'in ona ne kadar yakın olduğunu, ne kadar güzel koktuğunu görmezden gelmeye çalışarak. Kütüphaneden sonra duş mu almıştı? Duş almış olmalıydı. Ya da belki de hep böyle güzel kokuyordu...

Her neyse, artık kendine gelmesi gerekiyordu.

Vivi boğazını temizleyerek tezgâhtan uzaklaştı. “Şimdi ortaya çıkması da garip bir durum.”

Gwyn merdivenden inerken, “Lanet yüzünden, değil mi?” diye sordu.

Rhys başıyla onayladı ve hafifçe dönerek Vivi'ye baktı. “Daha doğrusu ley hatları yüzünden.”

Gwyn ikisini incelerken kaşlarını çatarak, “Lanetli ley hatları başka ne yapabilir ki?” diye sorguladı. “Şeytani oyuncaklar, hayaletler...”

“Bilemiyoruz,” diye itiraf etti Vivi iç çekerek. “Sorun da bu ya. Kasabadaki tüm büyü düzeni bozuldu ve... rastgele bir şeyler ortaya çıkmaya başladı. Yani her şey olabilir.”

Kütüphanedeki hayaletin telaşlı yüzünü, gözlerinin huzursuzca raflarda gezinişini bir kez daha hatırladı. Kafası karışmış, korkmuş görünüyordu ve bu onun suçuydu.

Bunu yapan onun lanetiydi.

Henüz nasıl kaldırılacağını çözemediği bir lanet.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Geçirdiği günün ardından Rhys'in kafeine ihtiyacı vardı ve kahve dükkânı Muzip Şeyler'in hemen aşağısında olduğu için Vivienne'e birlikte gidip bir kahve içmeyi teklif etmişti.

Oraya doğru ilerlerken Graves Glen'in güzel bir yer olduğunu kabullenmeye başladığını fark etti. Güneş kasabayı çevreleyen alçak dağların ardında batıyor, gökyüzünü koyu bir mora boyuyordu. Sokak lambalarının arasına asılmış ışıklar parıldıyor, dükkânların vitrinleri balkabağı, kartondan süpürgeli cadılar, daha fazla peri ışığıyla büyüleyici bir görüntü yaratıyordu.

Rhys, "Sanki bir kartpostalıdan fırlamış gibi," dedi. "Halloweentown'dan selamlar."

Vivienne bu söz karşısında güldü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tartışmasız."

"Burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum."

"Cadı olmak için kesinlikle iyi bir yer. Gizli bir cadı olmak için bile."

"Teknik olarak hepimiz gizli cadıyız," dedi Rhys, "ama demek istediğini anlıyorum."

Gece havası serinlemişti ama kütüphanenin doğal olmayan soğğunun aksine mükemmel sonbahar gecelerindeki gibi tatlı, yumuşak bir serinlikti. Galler'de de bazı geceler böyle olsa da mevsimin ilk günlerinde genellikle bu kadar ılık olmazdı.

Yine de Rhys, Vivienne'le birlikte parke taşlı sokaklarda dolaşırken iliklerine kadar garip bir vatan özlemi hissetti. Vivienne bu ortama aitti, bir mücevher gibi mükemmel şekilde buraya uyuyordu.

Peki Rhys nereye aitti?

Bu hüznünlü düşüncelere dalmak istemeyen Rhys dirseğiyle Vivienne’i dürttü ve “Peki burada işler tam olarak nasıl yürüyor? Gizli cadı olayı yani. Özellikle de üniversitede. Toplum içinde diğer cadıları ayırt edebiliyorsundur, değil mi?”

Vivienne omuz silkerek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Genellikle ayırt edebiliyorum. Dürüst olmak gerekirse insanlardan sır saklamak sandığın kadar zor değil. Artık pek çok sıradan insan da büyücülükle uğraşıyor, yani bu tür şeylere ilgi duymak çok da garip değil.”

“Ya da bir dükkân işletiyor olmak,” dedi Rhys ve Vivienne başıyla onayladı.

“Aynen.”

“Ama üniversitedeki diğer öğrenciler hâlâ cadılarla aynı okula gittiklerini bilmiyorlar, değil mi?”

“Bilmiyorlar,” diye onayladı Vivienne kafeye geldiklerinde. Ana caddenin bu tarafındaki diğer dükkân ve restoranlar gibi burası da Cadılar Bayramı için süslenmişti; ön cama küçük balkabakları yapıştırılmış, kapıya da minik kazanlara benzeyen ışıklardan oluşan bir çelenk asılmıştı.

İçeri girdiklerinde Rhys, kundaktaki bebeklerini bebek arabasında gezdiren çift için kapıyı açtı ve onlar geçerken mırıldanan bebeğe gülümsedi, başını kaldırdığında Vivienne’in yüzünde tuhaf bir ifadeyle onu izlediğini fark etti.

“Ne?” diye sordu ama Vivienne sadece başını sallamakla yetindi ve eliyle tezgâhı işaret etti.

“Çay?”

“Çay,” diye onayladı Vivienne.

Siparişlerini verdikten sonra –Rhys için İngiliz çayı, Vivienne için ballı ve lavantalı bir şeyler– arka tarafa yakın bir kabine geçtiler ve Rhys birden bu ortamın ne kadar rahat, ne kadar... samimi olduğunun fark etti.

“Ee?”

“Ee?”

Ellerinde dumanı tüten çay fincanlarıyla masaya oturdular ama ikisi de içmeye yeltenmedi. Rhys bunun yerine Vivienne’e baktı, Vivienne ise onun *dışında* her yere baktı, parmaksız eldivenlerini gergin bir şekilde elinde büküyordu. Rhys eldivenlerin yırtılacağından korkmaya başlayana kadar da bükmeye devam etti.

Uzanıp elini Vivienne’in elinin üzerine kapattı, yün eldivenine rağmen avucu çıplak *parmak eklemlerine* temas ettiği anda Rhys bu dokunuşunu ayak tabanlarına kadar hissetti ve teni bunun farkındalığıyla aydınlandı.

“Sanırım kütüphanede olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor.”

Vivienne başını iki yana sallamaya başladı, altın sarısı saçları omuzlarına dökülüyordu. “Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır. Konuşmayacağız. Bu hiçbir şekilde konuşulmaması gereken bir şey.”

“Vivienne.”

“Sadece aptalca bir öpücüktü,” diye devam etti.

Rhys kaşlarını kaldırdı. “Sadece bir öpücük mü? Gerçekten mi?”

Vivienne’in boynunda bir kızarıklık belirlediğinde elini Rhys’in elinin altından çekti ve “Sadece bir öpücük,” diye tekrarladı.

Rhys, Vivienne’i çok uzun zamandır tanımıyordu ama yüzündeki ifadeyi ayırt edebiliyordu. Bu konu kapanmıştı ve onu bu konuda zorlayarak hiçbir yere varamayacaktı.

Bu yüzden ellerini tekrar masanın üzerine çekerek kenarına dayadı ve etrafına bakarken parmaklarıyla ritim tuttu.

“Kalabalıkmış.”

Konu değiştiği için rahatladığı belli olan Vivienne başıyla onaylayarak çay fincanını aldı. “Her zaman tıklım tıklımdır. Boş masa bulduğumuz için şanslıyız.”

Rhys öne doğru eğilerek başıyla hafifçe parlak turkuaz saçları ve kalın çerçeveli gözlükleri olan kısa boylu kadın baristayı işaret etti. “Cadı mı?” diye sordu sessizce ve Vivienne kimden bahsettiğini anlamak için dönüp bakmadı bile.

“Evet. Burada sadece cadıları çalıştırıyorlar. Genellikle üniversiteden öğrenciler. Burada işlerin bu kadar düzgün yürümesini sağlayan şeylerden biri de bu. Bir tür ışık büyüğü uyguluyorlar, siparişler asla karışmıyor, kimse bardak kırmıyor falan filan.”

Vivienne’in sözleri ikisinin de kafasına aynı anda dank etmiş gibi ikisi de yavaşça çaylarına baktı.

“Demek burayı büyüğü yardımıyla işletiyorlar.”

“Hı-hı.”

“Ve o büyüğü artık... bozuldu.”

“Belki de henüz burayı etkilememiştir?”

Rhys, fincanına uzanan Vivienne’in güçlü durmaya çalıştığını görebiliyordu, elini uzatıp onu durdurmaya yeltenmişti ki Vivienne gözlerini kapatıp fincanı sarsakça dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı.

Çayını yutarken ikisi de donmuş bir şekilde öylece durdular, sonra Vivienne rahatladı ve ela gözleri parlayarak gülümsedi. “Sorun değil,” dedi fincanı tekrar yerine koyarken. “Tamamen normal çay, felaket büyüğü karışmamış.”

Rhys kendi çayından bir yudum aldı, Vivienne haklıydı; tadı güzeldi ve içinde büyüğüden eser yoktu. “Doğru,” dedi ve sonra kendi fincanını hafifçe onunkiyle tokuşturdu. “Yani belki de burası lanetten nasibini al...”

Cam kırılma sesi onu durdurdu ve Rhys yavaşça dönüp gürültünün kaynağına bakarken ensesinde korkunç bir ürperti hissetti.

Orada, kapının yanında, koca masa devrilmiş, bardaklar ve fincanlar kırılarak yerlere saçılmıştı ve bütün o cam kırıklarının arasında da bir beden yatıyordu.

Rhys neredeyse hiç düşünmeden ayağa fırladı ve yerde yatan, bir eli hâlâ çay fincanı tutuyormuş gibi kıvrılmış, yüzü şaşkınlık içinde donup kalmış, keten pantolon ve makosen ayakkabı giymiş yaşlı adamın yanına gitti.

Vivienne, Rhys'in yanında belirip parmaklarını adamın bileğine bastırarak, "Nefes alıyor," dedi. "Nabızı normal atıyor. Sadece..."

"Donmuş," diye bitirdi Rhys öylece, kocaman açılmış dik dik bakan gözlere, yarı açık ağza bakarken.

Sonra adamın elindeki fincanın yere devrildiğini, içindeki sıvının parke zemine yavaşça yayıldığını fark etti.

Rhys ya da Vivienne'in daha önce içtiği çayda büyü olmayabilirdi ama bu adamın içtiği şeyde büyü olduğu açıktı. Rhys dökülen sıvının üzerinde buğu gibi asılı duran büyüyü neredeyse görebiliyordu ve sonra bakışlarını tekrar tezgâha çevirdi.

Vivienne'in buranın sahibi olduğunu söylediği kadın telefonla konuşuyor, adamla seyirciler arasında gidip geliyordu ama yüzünde endişeden başka bir şey yoktu. Suçluluk ya da korku yoktu.

Sonra gözleri sağa, turkuaz saçlı kızın durduğu yere kaydı, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, alt dudaklarını dişlerinin arasına almıştı.

Rhys'in kendisine baktığını görünce hafifçe yerinden sıçradı ve barın arkasındaki kapıyı açıp depoya doğru gözden kayboldu.

"Vivienne," dedi Rhys kısık bir sesle onu dürterek ama Vivienne çoktan ayağa kalkmış, gözleri kızın kaybolduğu noktaya kilitlenmişti.

"Gördüm."

Dışarıdan siren sesleri geliyordu ama adam hafifçe kıpırdanmaya başlamıştı, göz kapakları titriyordu ve Rhys büyü her neyse kalıcı olacak güçlü olmadığını düşündü.

Şükürler olsun ki.

Ayağa kalktığında Vivienne ona yaklaştı ve birlikte adamın etrafında toplanan insan kalabalığının arasına karışmayı başardılar. Ambulans geldiğinde dükkân sahibi telefonunu cebine geri koydu ve aceleyle kapıya giderek tezgâhı boş bıraktı, kimse o anda içeri giren ilk yardım görevlileri dışındaki bir şeye dikkat etmiyordu.

Bu da Rhys ve Vivienne'in depoya girmesini kolaylaştırdı.

Muzip Şeyler'deki deponun aksine, buranın girişinde büyülü bir engel yoktu. Herhangi bir kasabadaki herhangi bir kafede karşılaşabileceğin bir depoydu. Kâğıt bardak yığınlarıyla dolu uzun metal raflar, yerde büyük kahve çekirdeği çuvalları ve fincanlarla dolu birkaç plastik kasa.

Rhys açıkçası biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Turkuaz saçlı kız o kasalardan birinin üzerinde oturuyordu, kasanın içi boştu ve ters çevrilmişti, kız dizlerini göğsüne çekmiş, botlarını içe dönük şekilde birbirine bastırmıştı.

Kapının açıldığını duyar duymaz başını kaldırdı, koyu renk gözleri solgun yüzünde kocaman görünüyordu. Gömleğine iştirilmiş isimlikte SAM yazıyordu.

"Adam iyi mi?" diye sorduğunda Vivienne başıyla onayladı.

"Etkisi geçmeye başladı bile," dedi Sam, derin bir nefes verirken omuzları çöktü. "Tamam, her şey yolunda."

"Onu bu hâle getirmek için içeceğine ne koyduğunu bize anlatmak ister misin?" diye sordu Rhys, kız başını kaldırıp ona baktığında alaycı soğukkanlılığı geri döndü.

"Bu ısmarlama bir büyü," dedi Sam, doğrulup dik oturarak. "Sen bilmezsin."

"Hipster büyü, harika," diye mırıldandı Rhys, bir elini ensesine götürerek. Genç bir cadıyken o da mı böyleydi? Kibirli ve yeteneklerinden bu kadar emin?

Bunu merak etmek bile aptalcaydı. Böyle olduğunu biliyordu.

Yanındaki Vivienne sırtını dikleştirdi. "Büyünün ne işe yaraması gerekiyordu?"

Sam kaşlarını çatarak, “Siz ikiniz Büyü Polisi falan mısınız?” diye sordu ve Rhys ellerini ceplerine sokarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

“Hayır, öyle bir şey var mı emin değilim. Olsaydı, bir noktada mutlaka ben de tutuklanırdım. Sadece orada olanları anlamaya çalışan cadı bir dostum.”

Parmağıyla içeriği işaret ettiğinde kızın kendine güveni azaldı, gözleri kapıya doğru kaydı.

“Aptalcaydı,” diye mırıldandı ve Rhys omuz silkti.

“Hayatta pek çok şey öyledir. Peki büyüünün amacı neydi?”

Sam tişörtünün eteğini çekiştirerek gözlerini kaçırdı. “Onu şey yapmak için bir iksir istedi... Bilirsin işte.” Elleriyle garip bir hareket yaptı, avuçlarını yukarı kaldırdı ve sonra ellerini Rhys’in kasıklarına doğru salladı. “Viagra gibi,” dedi sonunda. “Ama büyülü versiyonu.”

Rhys bu olay karşısında en ufak bir şaşkınlık ya da eğlence belirtisi göstermediği için kendisiyle gurur duyuyordu. Gerçekten de bir madalyayı hak ediyordu. Muhtemelen bir geçit törenini de.

Yine de boğazını temizleyerek, “Peki,” dedi.

“Şaka olsun diye böyle bir iksirin yapımını keşfettim,” diye devam etti, “ama sonra isteyen birine verdim, o da bir arkadaşına söyledi, sanırım o da başkasına söyledi ve şimdi bu adamlar haftada birkaç kez iksir için buraya geliyorlar. Ama daha önce hiç böyle bir şey yaşanmamıştı.”

“Dur bakalım,” dedi Vivienne, Rhys’in önüne geçip kollarını göğsünde kavuşturarak. “Sen ne yapıyordun? İksir mi satıyordun?”

Sam gözlerini devirdi. “Tamam, bu kulağa çok sahtekârca geliyor. *Satmıyordum, veriyordum.*”

Vivienne’in kaşları kalktı. “Öylece iksir mi dağıtıyorsun?”

LANETLİ ÂŞIK

Sam öfkeli bir homurtuyla bir elini salladı. “Hayır. Karşılığında ücret alıyorum. Tanesi yüz dolar, iksir karmaşıksa ya da malzemeleri bulmak pahalıysa daha fazla.”

Kendini beğenmiş ifadesi soldu. “Bekle, sanırım bu satmak oluyor.” Omuz silkti. “Her neyse, evet, burada iksir satarak zararsız bir ek iş yapıyorum.”

Sonra Vivienne’e ters ters baktı. “Eyalet dışında okumak masraflı iştir, hanımefendi.”

Rhys, Vivienne’e biraz daha yaklaşıp, “Anladım,” dedi, “ama yaptığın şeyin tehlikeli olduğunun farkındasın, değil mi? İksirler bulaşılacak şeyler değildir.”

“Evet, genelde sorun yaşamıyorum, hem ben insanlara zarar verecek bir şeyi asla yapmam. Burada hafif büyülerden bahsediyoruz. Göz kaleminizin bütün gün kalıcı olmasını sağlayacak bir iksir. Yirmi dört saat boyunca her zaman vaktinde varmanızı sağlayan bir iksir.” Rhys’a baktı, gözlüklerini burnunun üzerine doğru itti. “Final haftasında işe yarıyor. Fazla uyumama engel oluyor ama günlerce uyanık bırakmak gibi korkunç bir şeye de neden olmuyor. Biraz ince ayar yapmak gerekiyor tabii ama...”

“Sam, yeteneklerinden kesinlikle etkilendik ama iksir yapıp insanlara satamazsın. Bu tehlikeli ve üniversite yetkilileri bunu öğrenirse başın ciddi belaya girer.”

Sam’in havası bir sabun köpüğü gibi dağıldığında Rhys onun ne kadar genç olduğunu fark etti. On dokuz, belki yirmi yaşındaydı. Vivienne’le tanıştıkları yaz aynı yaşıydılar.

Tanrım, ne kadar genç olduklarını fark etmemişti, ta ki tam da o yaştaki bir kızın karşılarında lanet müdürün odasına gönderilmiş gibi oturduğunu görene kadar.

“Onlara söylemeyeceksiniz, değil mi?” diye sordu, yalvaran bakışlarını Vivienne’e çevirerek. “Orada çalıştığını biliyorum. Sıradanlara ders veriyorsun, bize değil, ama...”

“Söylemeyeceğim,” dedi Vivienne. “Bunu bir daha yapmayacağına dair bana söz verdiğin sürece.”

“Söz veriyorum,” dedi Sam hızla, bir elini havaya kaldırarak, parmaklarına sıraladığı gümüş yüzükler floresan ışığı altında parladı. “Güven bana, böyle bir şeyin bir daha olmasını asla istemem.”

Sonra ayağa kalktı, beresini düzeltmeden önce ellerinin tozunu önlüğüne sildi, ancak sonra durakladı ve tekrar alt dudaklarını çiğnedi.

“Şey... Onun benim iksirim olduğunu sanmıyorum. Ben farklı bir şey yapmadım. İksiri hazırladığımda ayın evresi bile aynıydı.” Onlara arsız bir şekilde gülümsedi. “Bunu her zaman solan ayda yapın. Bütün o ‘büyüme’ meselesi yüzünden...”

“Tamam,” dedi Rhys, sözünü keserek. “O kadarını anladık, teşekkürler.”

“Mesele şu ki,” diye devam etti Sam, “bir şeyler ters gitti ama bunun benim *büyümle* alakası yok.” Başını iki yana salladı. “Sanki her yerde büyü bozulmuş gibi. Bugün sıradan çocuklardan bazıları bitki büyüleri derslerinden birine girdi ki böyle bir şeyin kesinlikle olmaması gerekirdi.”

Rhys ensesinin kökünde bir ağrının oluştuğunu hissetti. Lanet, hayaletler, şimdi de kötü sonuçlanan iksirler. Bir kez daha mağaradan çıkıp kasabaya doğru hızla ilerleyen büyü dalgalarını düşündü ve zamanda geriye gidip akılsız başına birkaç şaplak atabilmeyi diledi.

Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Bunu hissetmişti.

Ve her zamanki gibi “kendini koruma” ve “sağduyu” gibi şeyleri görmezden gelmiş ve her şeye rağmen yapmaya karar vermişti.

Peki sonunda ne olmuştu?

Vivienne öne çıkıp Sam’in koluna dokunarak, “Belki de iksir yapmayı bir süre kesmelisin,” diye önerdi. O da en az Rhys kadar yorgun görünüyordu, Rhys elini beline koyarak onu kendine çekme ve başını omzuna yaslama dürtüsüyle savaştırmak zorunda kaldı.

Sam onun bu sözüne alaycı bir şekilde gülerek, “Kesmek mi?” diye yineledi. “Bu benden nefes almayı kesmeyi istemek gibi bir şey. Cadı olmadığın için bunu bilemezsin, anlıyorum...”

Vivienne bir adım gerileyerek, “Ben bir cadıyım,” deyince Sam’in yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yayıldı.

“Bekle, gerçekten mi? Ama sen normal derslere giriyorsun.”

“Doğru, çünkü...”

Sam, Rhys’i göstererek, “Yani bu adamın cadı olduğu belli,” diye devam etti, “bakınca anlaşılıyor ama sen? Ciddi olamazsın?”

Rhys, Vivienne’in en az bininci kez sertçe yutkunduğunu görünce zihin okuma yeteneğinin olmasını diledi. Elbette şu anki duruma bakılırsa muhtemelen yüz kilometrekarelik bir alandaki her insanın en ufak düşüncesini bile duyarak aklını kaçırabilirdi ama Vivienne’in parlak ela gözlerinin ardında neler olup bittiğini öğrenmek için bu riski almaya değermişti.

Vivienne’in omuzları biraz gerildi, çenesi kalktı ve “Her neyse, ben bir cadıyım ve işler yolunda gitmezken senin yaptığın büyülere dikkat etmen gerektiğini düşünüyorum,” dedi.

Sam hâlâ duyduklarına inanamıyormuş gibi Vivienne’e bakıyordu, gözleri kocaman açılmış, dudakları hafifçe aralanmıştı. “Yani Muzip Şeyler’in sahibiyle akraba olduğunu biliyordum ama cidden, senin sadece sıradan...”

Vivienne’in gözleri kısılmaya başlayınca Rhys, Sam’in sözünü keserek, “Bunu daha önce de söyledin,” dedi. Kendisi de daha önce Vivienne’in bu bakışına maruz kaldığından Sam’i kurtarmak istiyordu.

“Bayan Jones haklı,” diye devam etti Rhys. “Ortalık biraz sakinleşene kadar büyü yapmayı kesmelisin.”

“Ama işler neden böyle boka sardı?” diye sordu kız ve Vivienne’in bakışlarında yine Rhys’in Sam’in önüne geçmesine neden olan o hafif cinnet ifadesi belirdi.

“Bilmiyoruz,” dedi. “Ama durumu düzelterek.”

Bunun gerçekten doğru olmasını diledi. Neredeyse yirmi dört saattir bu işle uğraşıyorlardı, göz yorgunluğundan ve saçına dağılan ekto plazma³ parçalarından başka bir şey elde edememişlerdi.

Sam kaşlarını çatı ama yine de, “İyi,” diye mırıldandı ve yanlarından geçerek kafeye geri döndü.

Rhys iç geçirip uzun metal rafa yaslandığında neredeyse bir yığın kâğıt bardağı devirecekti. Vivienne de yanına doğru eğildi. Bir an için sessiz kaldılar, ikisinin de zihni allak bullaktı.

Vivienne kendi kendine, “Sertleşme,” diye mırıldandı ve Rhys şaşırarak ona baktı.

“Pardon?”

Vivienne irkilerek Rhys’a döndü. “Ah, şey, sadece düşünüyordum. Sam’in iksirinin yanlış gittiği yer burası. Büyünün o adamı... bilirsin, şey yapması gerekiyordu ve *yaptı* da. Ama... bölgesel olmadı, tüm bedenini kapsayan bir etki gösterdi.”

“Vivienne Jones, senin yüzün mü kızarıyor?”

Vivienne gözlerini devirerek raftan uzaklaştı, yine eldivenlerinin uçlarıyla oynamaya başlamıştı. “Kesinlikle daha kötüsü de olabilirdi,” dedi.

“Şimdi ne demek istediğimi anlıyor musun?” diye sordu Rhys ona bir adım daha yaklaşarak, Vivienne’in sağ yanağındaki küçük çil kümesini görebilecek kadar yakındı, istese ona dokunabilecek kadar yakındı.

Ki istiyordu da.

Ama dokunmazdı.

“Sağda solda yeni sorunlar çıkmasına izin veremeyiz, Vivienne. Bunu düzeltmek zorundayız.”

“Biliyorum,” dedi Vivienne, başını kaldırarak.

3 Trans haline girmiş medyumların vücutlarından, özellikle ağız, burun, kulak gibi organlarından çıkarak havaya yayıldığı, zaman zaman gözle görülebildiği ve elle dokunulabildiği ileri sürülen şekilsiz süptil maddelere verilen ad. -ç.n.

Sonra başını eğerek sesini alçalttı. “Cadılar Bayramı bu kasabada çok büyük bir olaydır. Kasabanın en büyük para kaynağıdır. Graves Glen’deki bazı işletmeler kendilerini Cadılar Bayramı’na göre ayarladı. Ve o zamana kadar durumu düzeltemezsek burası güvende olmaz. Bunu riske atamayız.”

“Ben asıl *benim* güvende olmam konusunda biraz endişeliyim,” dedi Rhys, “ama demek istediğini anlıyorum. Neyse ki büyüünün en güçlü olduğu zaman Samhain⁴’dir. Bu da demek oluyor ki elimizi çabuk tutarsak lanetin tersine çevrilmesi daha güçlü bir etki yaratabilir.”

Vivienne onu işaret ederek, “Düşünme şeklini sevdim, Penhallow,” diye cevap verince Rhys canlanarak ona gülümsedi.

“Az önce bana soyadıyla mı hitap ettin sen? Sanki takım arkadaşısıymışız gibi?”

Vivienne, Rhys’ı şaşırtan samimi bir şekilde hafifçe gülümsedi. “Bir bakıma öyleyiz, değil mi? Laneti kaldırmak kesinlikle tahmin ettiğimden çok daha aksiyonlu bir iş olmaya başladı.”

Rhys, “Haklısın, kampüs boyunca yürüyüş yapmak falan,” dedi.

“Hayaletlerle savaşmak,” diye ekledi Vivienne.

“Kütüphanelerde öpüşmek...”

Bunun üzerine gülümsemesi soldu ve doğrularak ondan uzaklaştı.

“Bu bir hataydı,” dedi Vivienne ve Rhys ellerini ceplerine soktu.

“Öyle miydi?”

Vivienne ona döndü, gözleri buluştu. Artık yüzü kızarmıyor, eldiveniyle oynamıyordu. “Öyle olduğunu biliyorsun.”

4 Keltlerin 31 Ekim-1 Kasım geceleri arasında kışın gelişini kutladığı bir Pagan bayramıdır. Azizler Günü ve Cadılar Bayramı’nın kökeninin bu bayrama dayandığına inanılır. —ç.n.

Rhys'in bildiği şey, onu öpmenin uyanmak gibi hissettirdiği-
ğiydi. Sanki son dokuz yıldır hayatın içinde uykulu bir şekilde
sürükleniyordu da onun dudaklarını tekrar tadınca yaşamının
aslında nasıl bir his olduğunu hatırlamıştı. Vivienne'in öpücüğü
tüm büyülerden de iyiydi.

Ve Rhys bir dokuz yıl daha onsuz yaşamak istemiyordu.

"Biz yetişkiniz," diye hatırlattı ona. "Artık gizlice yurt
odalarına giren o çocuklar değiliz."

"İşte tam da bu yüzden şu anda işle gönül ilişkisini bir-
birine karıştırmamamız gerektiğini biliyoruz," dedi Vivienne,
son derece mantıklı bir şekilde ve Rhys bunu kabul etmekten
nefret etse de onun fazlasıyla haklı olduğunu biliyordu.

Bu iş bittiğinde memleketine dönecekti.

Vivienne ise burada kalacaktı.

Aralarındaki şey uzak mesafeden yürütülecek bir ilişki
değildi ve Rhys'in bildiği kadarıyla aralarındaki tek şey kendi
kendine sönebilecek yoğun bir fiziksel kimyaydı.

Beyninin kötü tarafı ona *dokuz yıl boyunca kendi kendine
sönmediğini* hatırlattı. *Gerçekten de şimdi söneceğini mi düşü-
nüyorsun?*

Ertesi gün öğleden sonra Vivi ofisinde oturmuş, ders notları hazırlıyormuş gibi yapıyordu.

Aslında bilgisayarında yanıp sönen imlece bakıyor ve Rhys'i öpmeyi düşünüyor, bir yandan da onu ofisine hiç getirmemiş olmayı diliyordu. Burası kesinlikle Rhys Penhallow'suz bir alandı ve şimdi kitaplığına her baktığında onun orada duruşunu, kitaplarını inceleyişini, ona sorular sorup cevaplarıyla ilgileniyor gibi görünüşünü hatırlıyordu.

Piç kurusu.

Ama sonra onu öpmeyi her düşündüğünde o öpücüğü neyin bitirdiğini, kütüphanedeki hayaleti ve o yüzü daha önce bir yerlerde gördüğünden nasıl bu kadar emin olduğunu hatırladı. Hayaletin bir şey aradığı o kadar açıktı ki, tüm bunların bir şekilde lanetle ilgisi olmalıydı ama *nasıl?*

Feodal sistemin işleyişi üzerine verdiği dersin tam olarak iki maddeden oluşması hiç de şaşırtıcı değildi, bu maddelerden birinde sadece "KÖYLÜLER?" yazıyordu.

Başını iki yana sallayan Vivi masanın üzerine eğildi ve bir fincan demli çayın aklını başına getirebileceğini umut ederek elektrikli su ısıtıcısının düğmesine bastı. Gwyn ve Elaine teyze ona geçen Noel'de canlı pembe renkte su ısıtıcısı almışlardı ve Vivi makineyi çok sevmişti ama yanında paketerledikleri çayı daha çok sevmişti. Elaine teyzenin özel karışımlarından biriydi; tadı nane, meyan kökü ve isli bir şey gibiydi ama aynı zamanda sınav kâğıtlarını gözden geçirdiği dönemlerde bile ona güç verecek kadar kafein içeriyordu.

Tam kendine bir fincan yapmıştı ki ofisinin kapısı çalındı.

Rhys'i düşünmekten beyni hâlâ bulanıktı, neredeyse onu orada dikilirken ya da bir şeylere yaslanırken görmeyi bekliyordu. Çünkü Rhys bir yerlere yaslanmak varken asla dik durmazdı.

Ama kapısında beliren kadın kesinlikle Rhys değildi ve Vivi'nin daha önce hiç görmediği kadar da dik duruyordu.

Kadın gençti, muhtemelen Vivi'nin yaşlarındaydı ve koyu renk saçları bir tokayla geriye doğru toplanmıştı.

"Vivienne Jones mu?" diye sordu kadın, yüz ifadesi dostçaydı, gülümserken yanaklarında gamzeleri belirmişti.

"Ben Amanda Carter." Vivi'nin ofisine girerek kapıyı arkasından kapattı. "Büyücülük Departmanı'ndan."

Vivi'nin kaşığı fincanının kenarına çarptı. "Gerçekten mi?" diye sordu.

Amanda otuz yaşında bile değildi, bu da onu Vivi'nin Büyücülük Departmanı'nın işe aldığını duyduğu en genç cadı yapıyordu.

Ve kot pantolon giyiyordu.

Büyücülük Departmanı'nda çalışanların kot pantolon giymelerine izin veriyorlar mıydı? Öyleyse Vivi belki de oraya transfer olmalıydı.

"Seni Dr. Arbuthnot mı gönderdi?" diye sorduğunda Amanda başıyla onayladı. "O gönderdi, evet. Şu hayalet meselesiyle ilgili?"

Harika.

Vivi masasının önündeki koltuğu işaret ederek, "Lütfen otur. Çay alır mısın?" dedi.

Amanda çenesini hafifçe kaldırarak havayı kokladı. "Bu teyzenin karışımlarından biri mi?"

Şaşırان Vivi hafifçe gülümseyerek masasının köşesindeki çay kutusuna doğru ilerledi. "Evet, öyle. Dükkânda satıyor ama sanırım bu bilhassa özenle yapılmış."

Amanda, “Harika,” diye heyecanlandı ve Vivi moralinin yükseldiğini hissetti. Büyücülük üniversitesinde “harika” diyen ve kot pantolon giyen biri mi vardı? Kim tahmin ederdi?

Amanda, “Ne kadar zamandır burada çalışıyorsun?” diye sorarken Vivi hazırladığı çayı ona uzattı.

Cevap vermeden önce çayına üfledi. “Üç yıldır. Sen?”

“Birkaç aydır.” Amanda ona sıırttı. “Hâlâ uyum sağlamaya çalışıyorum.”

“Belli oluyor,” dedi Vivi ve sonra Amanda ayaklarının dibinde duran çantaya doğru uzandı.

“Bildğin gibi, Piper McBride’in hayaleti serbestçe ortalıkta dolaşıyor.”

“Doğru,” dedi Vivi, tişörtü ve Converse’iyle raflarda volta atan hayaleti hatırlayarak. “Bunun için üzgünüm.”

Amanda ona bir kez daha gülümseyerek eliyle geçiştirdi. “Olur böyle şeyler. Bana anlatılanlara göre, Piper eskiden de dağılmış hâldeymiş. Kasabanın geçmişiyle ilgili bazı şeyleri takıntı hâline getirip ruhlar çağırmaya çalışıyormuş...”

Vivi kaşlarını çattı. Dr. Arbuthnot ona Piper’in kara büyüye bulaştığını söylemişti ama bunun bir ruh çağırma girişimi olduğundan bahsetmemişti. İkisi tamamen farklı şeylerdi. Sonunda ölmesine şaşmamalıydı.

“Her neyse, onu büyüyle bağlamıştık ama belli ki artık serbest, bu yüzden onu tekrar yakalamamız lazım,” diye devam etti Amanda.

“Bunu nasıl yapacağız?”

Sandalyesinde arkasına yaslanan Amanda çantasından bir mum çıkardı.

“Perili evler hakkında ne düşünüyorsun?”

YIRMİNCİ BÖLÜM

Rhys'in akşam için gerçekten sağlam bir planı yoktu. Bütün akşam babasının bu ev için aldığı korkunç rahatsız kanepede oturup bir şişe kırmızı şarap içmeyi düşünüyordu. Bir ara Google'da yarım yamalak "lanet kaldırma" araması yapmak ve kendine acımak için vakit ayırmayı da planlamıştı ama telefonu çaldığında Simon'ın özel bir gün için sakladığını umduğu Şiraz şişesini daha yeni açmıştı.

Vivienne.

Gece yarısına doğru onunla buluşmak istediğini ve öylece bir adres attığını görünce aklından pek çok düşünce geçti ama bunların sadece yüzde sekseni müstehcendi.

Belli ki insan olarak gelişim gösteriyordu.

Ceketini aldı, Vivienne'in verdiği adresi telefonuna girerek kiralık arabasının onu yarı yolda bırakmayacağını umdu.

Bırakmadı ama demir bir kapıyla çevrili toprak yolda durduğunda, keşke eve yaklaşıırken arabanın lastiğini patlatıp geceyi burada geçirseydim ve asıl planıma geri dönseydim diye düşündü.

Vivienne kapının önünde duruyordu, tamamen siyahlar içindeydi ve saçları sıkı bir Fransız örgüsüyle geriye doğru toplanmıştı. Rhys arabadan inerken Vivienne'in siyah deri eldivenlerle tamamladığı kıyafetine baktı.

"Beni buraya öldürmek için mi çağırdın?" diye seslendi. "Çünkü bu muhtemelen sorunlarınızı *çözerdi* ama şunu söylemeliyim ki hem ahlaki hem de kişisel nedenlerle buna itiraz ediyorum."

LANETLİ ÂŞIK

Vivienne başını iki yana sallayarak yaklaştı ve Rhys o lanet kokuyu bir kez daha içine çekti, serin ve sisli sonbahar akşamına karşı tatlı ve baş döndürücüydü. “Bir... araştırmaya çıkıyoruz.”

Rhys o anda ilk kez Vivienne’in göğsüne bağladığı çantayı ve elindeki feneri fark etti.

“Laneti kaldırma araştırması mı?” diye sorduğunda Vivienne kaşlarını çatı.

“Lanetle ilgili, evet.”

En azından bu kadarı umut vericiydi.

Rhys elindeki feneri işaret ederek, “Küçük aydınlatma bü-yüne güvenmiyor musun?” diye sordu.

El feneri yanıp söndü ve sonunda Vivienne’in yüzünü net bir şekilde görebildi. Ela gözleri irice açılmıştı ve teni biraz solgun görünüyordu. Gergindi de.

“Riske girmeye değmez diye düşündüm.”

Çantasına uzanıp başka bir fener çıkardı ve ona uzattı. “Hadi bakalım.”

Ardından dönüp kapıya yöneldi ve kolaylıkla üzerinden atladığında Rhys bunun onu böylesine tahrik etmemesi gerektiğini düşündü. Ama Vivienne’in yaptığı her şeyi erotik bulmaya başlamıştı. Yürümesi, çitlerin üzerinden atlaması, puantiyelerden hoşlanması... hepsi son derece cezbediciydi ve Rhys, bir elini kapıya koyup kolayca üzerinden atladığında Vivienne’in gözlerinin hafifçe parladığını fark edince durumdan tatmin oldu... eh, sonuçta o da bir insandı.

Ayaklarının altındaki yolu kaplayan kuru yapraklar çıtırdadığı anda omurgasına bir ürpertinin yayıldığını hissetti.

Hiçliğin ortasında, ormanın içindeydiler. Saatine baktı, 23.47’ydi. Gece o kadar karanlıktı ki sanki üzerine üzerine geliyormuş gibi hissediyordu. Durdu, bir eliyle Vivienne’i dirseğinden yakaladı.

“Tamam, her şeye sorgusuz sualsiz olur diyen bir adam olabilirim ama cidden, nereye gidiyoruz?”

Vivienne başıyla yolu işaret etti. "Orada bir ev var. Aslında bir kulübe. Geçmişte Penhaven'daki cadı öğrencilerden birkaçı orayı kiralamıştı."

Vivienne duraklayarak el feneriyle oynadı ve Rhys ayak ucuyla Vivienne'in ayağını hafifçe dürttü. "Devam et."

Vivienne boğazını temizledi. "Aralarında Piper McBride da vardı. Kütüphanede gördüğümüz hayalet ve şimdi onu yakalamak zorundayız."

Vivienne tekrar yola dönmek için yürümeye devam etti ve Rhys yine onu dirseğini yakaladı.

"Pardon ama sen az önce bir hayalet yakalamamız gerektiğini mi söyledin?"

Vivienne nefesini tutarak ellerini havaya kaldırdı. "Tam olarak yakalamak sayılmaz. Sadece onu hapsetmemiz gerekiyor."

Tekrar çantasını karıştırdı ve Rhys bunun bir Mary Poppins çantası olup olmadığını merak etti. Acaba o şeyin içinden şimdi ne çıkaracaktı? Kılıç mı? Ev bitkisi mi?

"Sadece bunu yakmamız gerekiyor," dedi ve Rhys gözlerini kısarak elindeki gümüş rengi muma baktı.

"Eurydice Mumu mu? Onu nereden buldun?" Rhys o mumdan daha önce sadece bir kez görmüştü, o da babasının kütüphanesindeki kilitli bir dolapta duruyordu ve Rhys, Simon'ın bu şeye dokunursa ona bedensel bir zarar vermekle tehdit ettiğini hatırlar gibiydi. Çok nadir bulunan bir mumdu, içeriğindeki büyü çok güçlüydü.

"Amanda," dedi Vivienne ve Rhys ona bakmaya devam edince mumu çantasına geri koydu. "Üniversitedeki cadılarından biri. Dr. Arbuthnot onu bu mumla birlikte ofisime göndermiş. Görünüşe göre tek yapmamız gereken Piper'ın evine gitmek, geçmişte ritüellerini gerçekleştirdiği sunağın yerini bulmak ve mumu yakmak. Sonra ruhunu mumun..."

"Ruhunu mumun içine çekerek hapsedecek ve başka bir yerde yakarak onu daha güvenli bir şekilde serbest bırakacaksın."

Vivienne başıyla onayladı, “Doğru,” dedi. “Ve sonra üniversitedeki cadılar onu yeniden bağlayabilecek.”

Tepelerinde bir baykuş öttü ve Rhys gece göğünü incelemek için başını geriye yatırdı. Ay neredeyse dolunay hâlindeydi, iskelet gibi ağaçlar yıldızlara doğru uzanıyordu, kötü hayaletleri çağırmak için mükemmel bir geceydi ve Rhys içten içe bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordu.

“Neden gelip kendileri yapmıyorlar?” diye sordu ve Vivienne iç çekerek alnındaki bir tutam saçını geriye itti.

“Biz yapmalıyız. Onu serbest bırakan biziz, bu yüzden biz yakalamalıyız. Ama bütün işi mum halledecek. Tek yapmamız gereken onu yakmak ve ruhunun... bilirsin işte, içine girmesini beklemek” –bir elini kaldırarak havada süzülme hareketi yaptı– “ve girdikten sonra, bam!”

Rhys’a gülümsedi, muhtemelen hayatında gördüğü en sahte gülümsemeydi. “Bebek işi!”

“Ne bebeği? Çünkü bu iş bana hiç de bebek işi gibi gelmiyor, Vivienne.”

“Amanda öyle olacağını söyledi.”

“Ah, Amanda diyorsa sorun yok demektir! Eski dostumuz Amanda.”

Vivienne gözlerini devirerek arkasını döndü. “Belki de tek başıma gelmeliydim.”

“Belki ikimiz de gelmemeliydik ve sen de o cadıya defolup gitmesini söylemeliydin. Hem ben senin üniversitedeki cadılarından hoşlanmadığını sanıyordum.”

“Hoşlanmıyorum,” diye onayladı Vivienne, ormanın derinliklerine doğru ilerlerken kurumuş yapraklar botlarının altında çıtırdıyordu. Rhys omuzlarını kaldırıp ceketinin yakasını çekiştirdi. Burası Güney değil miydi? Güney’in sıcak olması gerekmez miydi?

“Ama Amanda iyi biri, bize yardım etmek istiyor ve bu hayaletin serbestçe dolaşması benim suçum olduğundan...”

“Bu bizim hatamız,” dedi. “Bütün bu olanlar ikimizin sebep olduğu bir felaket, Vivienne.”

Vivienne durdu ve tekrar arkasını döndü. “Madem bu senin de suçun, o zaman belki de yardım etmek yerine mızızlanmayı kessen iyi olur.”

“*Mızızlanmıyorum,*” diye ısrar etti Rhys ama sonra bu cümlelerin bile mızızlanma gibi çıktığını fark etti, bu yüzden boğazını temizleyerek, “sadece, daha önce de belirtildiği gibi, büyüünün bozulduğu bir dönemde Eurydice Mumu yakmanın kötü bir fikir olabileceğini düşünüyorum,” dedi.

“Hadi canım!” Vivienne onu işaret etti ama bunu el fenerini tutan eliyle yaptığından Rhys bir an için kör olduğunu sandı.

Işığa karşı elini kaldırdığında Vivienne hemen feneri indirdi.

“Özür dilerim. Ama dediğim gibi, hadi canım! Bunu tabii ki ben de düşündüm. Ama işleyiş farklı. Birincisi, biz kendimiz büyü yapmıyoruz. Büyü yok, ayın yok. Tüm işi mum yapıyor ve iki...”

Parmağıyla yaklaşması için işaret etti ve Rhys bu hareket karşısında göğsünde bir çekim hissedince korkuya kapıldı.

Eğildiğini hissetti, aleti Vivienne nereye isterse oraya gitmek için sabırsızlanıyordu ve Rhys tekrar kütüphanedeki öpücüğü, Vivienne’in ellerinin hissini, yüzünün ne kadar çabuk aydınlandığını düşündü.

“Rhys,” dedi Vivienne ve sonra –lanet olsun– parmağıyla tekrar işaret etti. “Buraya gel.”

Rhys dünyadaki en aptal insan olmalıydı çünkü tekrar o çekimi hissetti.

Elleri cebinde bir kaşını kaldırarak ona doğru yürüdü. “Ne?”

Vivienne bir elini omzuna koyarak onu hafifçe birkaç adım sağa itti ve sonra o şen gülüşüyle Rhys’a baktı.

“Sana söylemeyi unuttum. Elaine teyze bir şey buldu. Lanet var ya? Sadece kasaba sınırları içinde etkiliymiş. Muhtemelen büyü sadece Graves Glen’i beslediği içindir.”

“Gryffud’un çok özel bir piç olduğu her hâlden belli, yani bu mantıklı geliyor,” diye onayladı Rhys.

“Doğru,” dedi Vivienne. “Ve şu andan itibaren, resmî olarak Graves Glen kasabasının iki... hayır, üç adım dışındayız.”

Ardından elini Rhys’in omzuna koyup parmaklarını oynattı.

Kasabaya döndüğü ilk gece yarattığı o küçük ışık topu hayat bularak havada asılı kaldı. Hemen kaşlarını yakacak bir alev topuna dönüşmemişti, bu yüzden Rhys Vivienne’in haklı olabileceğini düşündü. Lanet kasabanın dışına yayılmamıştı.

En azından bu içini rahatlatmıştı.

“Hadi işe koyulalım. Yakalamamız gereken bir hayalet var.”

Veeeeee rahatlama sona ermişti.

Birkaç dakika daha yola devam ettiler, ağaçlar sıklaşarak patika daraldı ve Rhys kütüphanede hissettiği o önseziyi duymasa bile kendini buradan başka bir yerde olmayı dilerken buldu.

Sonra yol daha da daraldı ve Vivienne’in omzu onunkine değdiğinde birdenbire ormanın içinden geçen yolda perili bir eve doğru ilerlemek Rhys’a o kadar da kötü gelmemeye başladı. Belki de tek başına takılacağı kanepesine dönmek istemiyordu. Belki de...

“Hay ben...”

Rhys aniden durdu ve ansızın önünde beliren eve baktı.

İnternette “perili ev” diye arattığınızda karşılaşacağınız türden bir şey olduğunu gördü. Kötü bir korku filminden fırlamış gibi görünüyordu ve kırık basamakları, pencereden sarkan panjuru, menteşelerinden ayrılmak üzere olan ön kapıyı incelerken hayaletlerden çok tetanos kapmaktan korktuğunu fark etti.

“Belki de kütüphanenin bir hayalete ihtiyacı vardır,” dedi Rhys, evi incelerken. “Belki de onu orada bırakmalıyız. Karakteri olur en azından?”

Yanındaki Vivienne derin bir nefes aldı. “Sadece içeri girip bir mum yakmamız gerekiyor. Bahse girerim üç dakikada girip çıkarız.”

Rhys, “Bu, o evde kalmak istediğimden yaklaşık dört dakika daha uzun bir süre,” diye cevap verdi ama sonra ona bakıp alt dudağını dişlerinin arasına aldığıı gördü ve bu iş bitene kadar buradan gidemeyeceklerini anladı.

Rhys derin bir nefes alarak Vivienne’e elini uzattı. “Hadi gidip şu hayaleti yakalayalım.”

Vivi kendi kendine herhâlde kulübenin içi dışından daha ürkütücü olamaz dedi. Muhtemelen sadece dıştan ürkütücü görünen o evlerden biriydi ve içerisi sadece boş, köhne olacaktı. O kadar da ürpertici bir şey beklemiyordu.

Rhys ön kapıyı iterek açmadan önceki birkaç dakika boyunca Vivi kendini buna gerçekten inandırdı.

Sonra hole adım attılar ve...

Rhys, "Ben gerçek bir perili evde büyüdüm ama bu oradan bile kötü," dedi.

"Hem de çok kötü. Yani senin evini görmedim ama bunun daha kötü olduğunu anlayabiliyorum."

Kulübenin içi bir zamanlar muhtemelen büyüleyici görünen damask desenli duvar kâğıtlarıyla kaplıydı ama şimdi duvarlardan soyulmuş, altındaki lekeler ve pürüzleri ortaya çıkmıştı. Küf tavana yayılmıştı ve köşede çürümeye yüz tutmuş kadife bir kanepe vardı, bir ayağı eksikti, orta minderinde bir delik vardı.

Diğer mobilyalar da benzer şekilde bakımsızlığa terk edilmişti, çoğu kalın toz tabakasıyla kaplıydı ama zemin şaşırtıcı derecede temizdi ve Vivi etrafına bakınarak buraya daha önce başkalarının gelip gelmediğini merak etti.

Rhys da bunu fark etmiş gibiydi, kaşlarını çatarak etrafına bakındı ve el fenerini duvara asılmış çerçeveli bir fotoğrafa tuttu. Piper fotoğrafta birkaç gençle birlikte Penhaven Üniversitesi'nin binalarından birinin önünde duruyordu, doksanlı yılların ortalarındanmış gibi görünüyorlardı.

“En azından doğru yerde olduğumuzu biliyoruz,” dedikten sonra feneri odanın içinde gezdirdi. “Fakat zemin neden bu kadar temiz?”

“Belki de büyü yapmıştır,” dedi Vivi. “O öldükten sonra da devam eden bir tür temizlik büyüğü falan.”

Rhys omuz silkti. “Olabilir. Daha garip şeyler de gördüm.”

Kırık bir pencerenin camından kaçınan Vivi odanın içine doğru ilerledi. Yerinden oynayan bir döşeme tahtasına bastığında uğursuzca gıcırdadı.

“Şimdi,” dedi Vivi zorlukla yutkunarak. “Sadece sunağının nerede olduğunu bulmamız ve mumu yakmamız gerekiyor...”

“Ve buradan siktir olup gitmemiz. Hem de derhâl,” diye bitirdi Rhys ve Vivi başıyla onayladı.

“Evet, derhâl.”

Neyse ki kulübe küçüktü. İçinde sadece küçük bir dolap olan ön oda, muhtemelen Piper’ın yatak odası olan diğer küçük oda ve yer yer paslanmış küçük ev aletleri olan bir mutfak vardı.

Vivi yatak odasının sunağı aramak için en doğru yer olacağını düşünmüştü ama oda tamamen boştu ve ön odanın aksine yerler tozla kaplıydı. Ayrıca odada büyüye dair hiçbir iz yoktu, ne eski balmumu lekeleri ne is lekeli duvarlar, Vivi umduğu hiçbir şeyi bulamadı.

Sonra mutfağa baktı ama yatak odası gibi orası da yarısı çürümüş eski bir masa ve sandalyeler dışında boştu, sandalyeler artık tahta yığınınından başka bir şey değildi.

Rhys hâlâ oturma odasını kontrol ediyordu, şöminenin yanına çömelmiş, el fenerini çatlak tuğlaların üzerinde gezdirmiyordu. “Hiçbir şey hissetmiyorum,” dediğinde Vivi ona baktı, kot pantolonu kalçalarının üzerinde gerilmiş, geniş omuzları kasılmıştı ve tuttuğu fenerin ışığı elmacık kemiklerinin keskinliğini, çenesinin çizgisini öne çıkarıyordu.

“Evet. Ben de,” dedi Vivi ve Rhys onu süzdüğünü fark etmeden önce arkasını döndü.

Buraya bir hayalet yakalamak için gelmişti, yani gezegendeki en seksi olmayan şeyi yapmaya.

Elbette kütüphanedeki çalışma odasının da seksi olmaması gerekiyordu ama tam aksi olmuştu.

Rhys'la loş ışıklı yerlerde yalnız kalmak açıkça kötü seçimler yapmak anlamına geliyordu, bu yüzden işi ne kadar çabuk hallederse o kadar iyiydi. "Atladığımız bir şey olmalı," dedi. "Belki..."

Aynı anda duydular.

Ayak sesleri geliyordu.

Vivi'nin ağzı kurudu, midesi bulanırken dizleri de aniden titremeye başladı. Güpegündüz, insanlarla dolu bir binada hayalet görmek yeterince korkutucuydu. Bir hayaletin burada, Gwyn'in çok sevdiği o dandik hayalet avcısı dizilerinin birinden fırlamış gibi görünen sahnede ortaya çıkması?

Vivi ürperdi. Hayır, kalsındı.

Rhys ayağa kalkıp el fenerini kapattı, Vivi de aynısını yapıp aydınlatma büyüsunü söndürdü ve sadece ayın aydınlattığı karanlık odada öylece durup dinlemeye başladılar.

Ayak sesleri yaklaşıyordu ama Vivi artık sesin dışarıdan geldiğini fark etmişti. Dışarıdaki yolda çıtırdayan yaprakların ve çakıl taşlarının seslerini duyabiliyordu ve her kimse yaklaştıkça, kulaklarına birden fazla kişiden gelen fısıltılar çalındı.

Rahat bir nefes alan Vivi, Rhys'a baktı. *Hayalet değil*, diye mırıldandı ve o da başıyla onaylayıp kapıyı işaret etti.

Ama kim? diye karşılık verdi Rhys ve Vivi sessizce kırık pencereye doğru ilerledi, gözlerden uzak durarak karanlığa baktı.

Sadece bir el fenerinin ışığı görülüyordu ama belli ki iki kişi eve yaklaşıyordu, birbirlerine yaslanmışlardı, başları birbirine yakındı. Sonra ay bir bulutun arkasından çıkınca Vivi ikisinden birinin yüzünü seçebildi.

Şaka yapıyor olmalıydılar.

Döndü ve pencereden olabildiğince hızlı ve sessiz uzaklaştı.

“Öğrencilerimden biri,” diye söylendi Rhys’a. “Hainsley. *Kopya çektiği* için sınıfta kalacak ve...”

“Ayrıntıları bana daha sonra mı anlatsan?” Rhys fısıldayarak karşılık verdi. Başıyla ön kapıyı işaret etti. “Tek çıkış yolu bu. Oyunu nasıl oynamak istersin?”

“Oynamak mı?” diye sordu Vivi. Hainsley’yle yanındaki kızın yakınlaştığını, kızın güldüğünü, Hainsley’nin ona alçak bir mırıltıyla karşılık verdiğini duyabiliyordu.

“Zeminin temiz olması şimdi mantıklı geliyor,” dedi Rhys, sesi zar zor duyuluyordu. “Belli ki burası çiftlerin yiyişme mekânı, onları kaçırmak için buraya yiyişmeye gelmişiz gibi davranmamızı ister misin?”

Vivi ön kapının gıcırdayarak açıldığını duyduğunda bile ona şaşkınlıkla bakmaya devam etti. “Öğrencilerimin beni iş üstünde yakalama fikri, cadı olduğumu öğrenmelerinden daha kötü.”

Rhys sert bir şekilde başıyla onayladı. “İyi o zaman. Hadi saklanalım.”

Elinden tuttuğu gibi Vivi’yi ön odadaki küçük dolaba doğru çekti ve merdivenlerden gelen ayak seslerini duydukları sırada kapıyı arkalarından kapattı.

Vivi’nin kalbi hızla çarpıyor, elleri titriyordu ve bir an için, *Hainsley Barnes* tarafından perili bir kulübede gizlenirken yakalanacaklarına o kadar odaklanmıştı ki dolabın ne kadar küçük olduğunu fark etmedi.

Ve Rhys’in ona ne kadar yakın olduğunu.

Oraya birlikte sığacak kadar yer yoktu, Vivi sırtını duvara dayamıştı, Rhys o kadar yakındı ki ellerini Vivi’nin arkasındaki duvara dayamaktan başka çaresi yoktu. Ya bunu yapacaktı ya da ellerini Vivienne’in üzerine koyacaktı. Kapı arkasından kapandığında neredeyse Vivienne onun belini kavrayacak gibi olduğunda ellerini de yanlarına bastırmıştı.

LANETLİ ÂŞIK

O anda Rhys da bunu fark etmiş gibiydi. Vivi iç çektiğini hissedebiliyordu, bedenini onunkine bastırmış, memeleri göğsüne yaslanmıştı, kalçaları aynı hizadaydı ve dizleri bile birbirine değiyordu.

Ve ağzı...

Rhys başını çevirdi, o kadar yaklaşmıştı ki Vivi'nin dudakları neredeyse yanağına değecekti ve sonra onun dudaklarını şakağında hissetti.

Rhys, "Özür dilerim," diye zorlukla nefes aldı ve Vivi başını iki yana salladı.

"Sorun değil." Kelimeler ağzından duygusuzca dökülmüştü ama Rhys mesajı almış gibiydi, biraz gevşedi, bu onu bir şekilde Vivi'ye daha da yakınlaştırdı.

Vivi dolabın içinde hiçbir şey göremese de gözlerini kapattı

Tamam. Bunu yapabiliirdi. Belki burada uzun süre kalmazlardı. Belki Hainsley Barnes'ın biriyle seks yaptığını duyma cehennemini yaşamazlardı.

Ön kapı bir iniltiyle açıldı ve Vivi Hainsley'yle yanındaki kızın güldüklerini, sonra birbirlerini susturduklarını, ayaklarının parke zeminde çıkardığı patırtıyı duydu.

"Burası gerçekten çok pis bir yer," dedi kız.

Dolabın dışından gelen her ses çok net duyuluyordu.

Belki de lanet burada *etkiliydi*.

"Burada soyunacağımı sanıyorsan delirmişsin demektir," diye devam etti kız ve Vivi, Rhys'ın dudaklarının şakağına değdiğini hissetti.

Evet, diye düşündü Vivi. Burası çok pis. Burada soyunma, lütfen lütfen lütfen.

Ama sonra Hainsley, "Sence seksi değil mi? Perili bir evde bunu yapmak?"

Rhys sessiz bir iniltiyle alnını Vivi'nin arkasındaki duvara dayadı.

“Hayır,” dedi kız ama yine kıkırdamaya başladı ve ardından gelen sessizlik çok derindi.

Hainsley tekrar konuştuğunda sesi daha alçaktı. “Hadi, Sara. İyi vakit geçireceğiz, söz veriyorum.”

Vivi homurdanmamak için kendini zor tuttu ve Rhys’ın bunu hissettiğini anladı çünkü şakağına doğru gülümsüyordu.

“Geçen sefer söz vermiştin ama iki dakika falan sürmüştü,” diye cevap verdi Sara ve Rhys ölümcül bir darbe aldığını taklit etmek için elini Vivi’nin arkasından çekip kısa süreliğine göğsüne bastırdı.

Vivi gülmemek için dudağını ısırды ama birden Rhys’ın elinin aralarında olduğunu, parmak boğumlarının köprücük kemiğine değdiğini fark etti. Elini ya da parmaklarını göremese de zarif kemiklerini mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordu.

Müzisyen ellerin var, demişti Vivi bir keresinde ona. Yurt odasındaki küçük yatakta yatıyorlardı, Rhys’ın ayakları yatağın ucundan sarkıyordu, çarşaf terli vücutlarına yapışmıştı. Vivi seks sonrası sersemliğiyle hayallere dalmış hâlde Rhys’ın parmaklarıyla oynamış, parmaklarını birbirine dolamış ve çözmüş, mum ışığında elini incelerken tırnaklarını Rhys’ın elinin sırtında gezdirmişti.

Affedersiniz hanımefendi, bunlar büyücü elleri, diye cevap vermişti Rhys. *Tek bir nota bile çalamazlar.*

Ve sonra Vivi oynadığı eli alıp çarşafın altına, bacaklarının arasına, tam istediği yere götürmüştü. Öyle cüretkâr bir hareket ki bunu yaparken yüzü kızarmıştı ama yine de yapmıştı.

Bu durumda, demişti Vivi, *yapabileceğin bir büyü biliyorum.*

Ve Rhys o büyüyü yapmıştı. Tekrar tekrar.

İki dakikadan çok daha uzun bir süre boyunca.

Hainsley ve Sara hâlâ konuşuyorlardı ama Vivi artık dinlemiyordu ve Rhys onun zihnini okuyamayacağını açıkça belirtmiş olsa da Vivi onun ne düşündüğünü, neleri hatırladığını bilmesi gerektiğini hissediyordu. Karşısında o kadar hareketsiz kalmıştı

ki nefesleri yavaş ve sakindi, başını eğdiğinde burnu çenesine değerek Vivi'nin ürpermesine neden oldu.

Sadece bu kadar. Ufacık bir dokunuşla Rhys'ın göğsüne yaslı meme uçları sertleşti, vücudundaki her sinir canlanırken nefesi hızlandı.

Yavaşça ellerini yanlarından ayırıp geçici bir süre Rhys'ın beline dayadı.

Rhys bunu bir davet olarak algılayarak daha da yaklaştı. Bu seferki kaza değildi, gerginlik de yoktu. Kasıtlıydı. Rhys sertleşmişti ve Vivi bir ayağını yerden kaldırıp baldırını ona doladı, Rhys başını eğerek Vivi'nin kalçalarını duvardan uzaklaştırdı, dudakları boynunun omzuyla birleştiği yerde gezindi ve Vivi'nin gözlerini daha da sıkı kapatmasına neden oldu.

Rhys'ın bir eli belindeydi, diğeri hâlâ başının yanındaki duvara yaslıydı ve uzun bir süre bu şekilde kaldılar, dudaklarının baskısı bir öpücük kadar sert değildi. Rhys'ın ağzı boynuna doğru kaydığında sıcak ve nemli nefesi karşısında inlememek için kendini zor tuttu.

Ellerini Rhys'ın belinden sırtına kaydırды, avuçlarının altındaki deri ceketini serindi. Rhys ellerini onun boynuna dolamıştı ama hâlâ öpmemişti. Vivi onun da bu dokunuşların, tenine değen dudakların bir hata olmadığını kendi kendine söyleyip söylemediğini merak etti.

Karanlıkta, onu görmeden, onunla konuşmadan böyle düşünmek kolaydı. Sadece dokunmak ve hissetmek kolaydı.

İstemek.

Sonra Vivi dolabın dışından bir gümbürtü duydu.

Hareketsiz kaldı, Hainsley, "Haklısın," derken Rhys'ın başını boynundan kaldırdığını hissetti. "Burası muhtemelen girilemeyecek kadar ürkütücü bir yer. En azından gezmek ister misin? Bakalım burada ürkütücü neler varmış?"

Vivi aniden Hainsley'nin yüzünü gözünde canlandırdı çünkü o dolabın kapısını açtığında tarih profesörünü –şu anda der-

sinden kaldığı tarih profesörünü— rastgele bir adamla sarmaş dolaş, yüzü kızarmış, saçları dağılmış hâlde bulacaktı.

Hayır, böyle bir şey olmayacaktı.

Hainsley ve Sara'nın buradan gitme, Vivi'nin de şu hayalet yakalama işine devam etmesinin zamanı gelmişti.

Vivi, Rhys'in göğsünü hafifçe iterek olabildiğince geri çekilmesi gerektiğini işaret etti ve Rhys'in görmeden de bir şekilde onu anlayabilmesine sevindi.

Vivi elini kaldırıp parmak uçlarını dolabın kenarına bastırarak basit bir büyü mırıldanmak için dudaklarını oynattı.

Büyünün etkilerini birbirine katan lanetin hüküm sürdüğü kasabadan yeterince uzakta oldukları konusunda teyzesinin haklı olmasını umuyordu.

Dışarıdan bir gümbürtü daha geldi ama bu seferki daha yüksekti, Vivi net bir şekilde Sara'nın sesini duydu. "O neydi?"

Hâlâ büyüye konsantre olan Vivi duvardaki fotoğrafı hayal etti, enerjisini ona sabitledi, ardından çerçevenin yere çarpıp camın kırıldığını ve Sara'nın çığlık attığını duydu.

"Buradan gitmek istiyorum!" diye bağırdı ve Vivi, Hainsley'nin ona bunun önemli bir şey olmadığını söyleyecek ya da daha kötüsü, erkek olarak bir hayalete karşı korkmadığını kanıtlamak isteyecek bir pislik olmaması için dua etti.

Vivi ne olur ne olmaz diye ön kapıya bir büyü daha yaptı ve kapının menteşesinden ayrılarak dış duvara çarptığını duydu.

Bu kez çığlık atan tek kişi Sara değildi ve Vivi evden çıkıp ormana yönelen patikadan aşağıya doğru iki çift ayak sesi duyunca içten içe zafer işaret yaptı.

"İyi işti," dedi Rhys, sesi hâlâ kısıktı ve Vivi karanlıkta gülümsedi.

"Benim de elimden bir şeyler geliyor."

"Kesinlikle öyle."

Artık evde yalnızlardı. Bu karanlık dolapta birbirlerine yakın durmaları için artık hiçbir neden yoktu ama yine de hareket etmediler.

“Vivienne,” dedi Rhys ve Vivi, adını söylerken nefesinin dudaklarında gezindiğini hissedebiliyordu. Rhys hâlâ çok yakındı. *İkisi* hâlâ birbirine çok yakındı.

Diğer elini karşı duvara uzatıp kendini oraya sabitledi ve başını eğdi.

Parmakları sanki bir prize dokunmuş gibi karıncalandığında irkildi.

“Ne oldu?” Rhys hemen geri çekilip el fenerini açtı ve sağ taraflarındaki duvara doğrulttu.

“Sanırım,” dedi Vivi duvardaki işaretlere bakarken, “Piper’in sunağını bulduk.”

Rhys aradıklarını buldukları için heyecanlanması gerektiğini biliyordu. Yıllar önce bir cadının ritüelini küçük bir dolapta yapmış olmasına biraz içerlemek aptalcaydı, bunu biliyordu ama yıllar sonra muhteşem bir kadını öpmeye çok yaklaşmışken şimdi atmosfer bozulmuştu ve Vivienne geri çekilmişti. Kütüphanede ona saldırmış olması bir kenara Piper McBride sırf buna sebep olduğu için bile artık kara listesine girmişti.

“Ritüelini neden burada yapıyormuş ki?” diye sordu Rhys el fenerinin ışığını Piper’ın yıllar önce çizdiği rünlerin üzerinde gezdirerek. Bazıları tanıdık gelmişti ama diğerlerini hatırlayamadı.

“Sanırım onun cadı olduğunu bilmeyen insanlarla yaşıyordu,” diye cevap verdi Vivienne, yere diz çöküp parmaklarını döşeme tahtasına bastırdı. “Ya da belki de kara büyü yaptığını saklanıyordu?”

Topuklarının üzerine çömelerek kaşlarını çattı. “Her neyse, önemli değil. Önemli olan mumu yakmak, onu tuzaga düşürmek ve sonra buradan çekip gitmek.”

“Doğru dedin,” diye mırıldandı Rhys, rünlere bakmaya devam ederek. Bu işaretlerde uğursuz bir şeyler vardı, özellikle de duvarın dibine çizilenlerde, siyah izler bunca zaman geçmesine rağmen solmamıştı.

Rhys, Vivienne’in çantasından bir mum çıkarmasını ve yakmadan önce mumu küçük gümüş şamdana yerleştirmesini izledi.

Rhys, Vivienne’in mumu yakarken nefesini tutup tutmadığından emin değildi ama kendisi tutmuştu. Neden onu bun-

LANETLİ ÂŞIK

dan vazgeçirmeye çalışmamıştı? Hayalet konusunda kendini suçlu hissettiğini biliyordu ama bunu yapmak onun işi değildi. Üniversitedeki cadılar bu hayaletin yakalanmasını istiyorlarsa kendileri de yapabilirlerdi.

Bunu ona söylemek –ve muhtemelen lanet mumu söndürmek– için öne doğru eğilmişti ki sanki dolabın sıcaklığı on derece birden düştü.

Artık çok geçti.

“Hayalet burada,” diye nefes aldı Vivienne, sonra başını kaldırıp Rhys’a baktı. “Kulağa gerçekten ürkütücü geldi. Özür dilerim.”

“Evet, gerçekten durumu daha da ürkütücü hâle getirmek için sadece iki kelimelik bir cümle kurman gerekiyordu. Sen bu sözü söylemeden önce hayat güneşli bir gün kadar keyifliydi.”

Vivienne tekrar muma baktı ama Rhys dudaklarının kenarının gülümsemeye yakın bir şekilde kıvrıldığını gördü.

Hava soğurken ikili beklemeye devam etti ve sonra Rhys sanki gaz açık bırakılmış gibi bir tıslama sesinin geldiğini fark etti. Dönüp ön kapıya baktığında altından yılan gibi kıvrılan sisi gördü.

Parlıyor, zeminde toplanıp dalgalanarak onlara doğru ilerlerken odayı ürkütücü bir mavi ışığa boğuyordu.

Soğuk artık neredeyse dayanılmaz bir hâl aldı. Rhys, Vivienne’in dirseğinden tutarak ayağa kalkmasına yardım etti, ikisi de dolaptan çıktılar, sisin toplanıp birleştiğini ve Piper McBride’in dalgalanan formunun önlerinde süzülüşünü izlediler.

Kütüphanede olduğu gibi belirgin görünmüyordu ve Tanrı’ya şükürler olsun ki o zamanki kadar da sinirli değildi.

Aksine biraz kafası karışmış gibiydi, bakışları huzursuzca evin içinde geziniyordu.

Rhys ve Vivienne’in gözü önünde, Piper McBride’in hayaleti incecik sis şeritlerine dönüşerek muma doğru kıvrıldı, formu giderek şeffaflaştı.

“Sanırım işe yarıyor,” diye zar zor fısıldadı Vivienne ve Rhys başıyla onayladı.

“Bana sorarsan biraz daha hızlı olabilir.”

“Eski tip hayalet yakalayan mum büyüsü seni yeterince etkilemediği için üzgünüm, Rhys.”

“Ben öyle bir şey demedim, sadece...”

“Penhaaaaalllllllow.”

Bu bir iç çekişten daha fazlasıydı ve işte şimdi asıl korku Rhys’ın omurgasından yukarıya hem buz gibi hem de yakıcı bir sıcaklıkla yayılmıştı.

Hayaletin formu değişmeye devam etti, giderek muma doğru sürükleniyordu. Gözleri de formu gibi aynı soluk maviydi, göz bebekleri o kadar büyüktü ki neredeyse irisi görünmüyordu ve Rhys onun kendisine değil de doğrudan içine baktığını hissetti.

“Lanetli Penhallow,” diye ekledi Piper, şekli daha da silikleşirken. *“Aldığı şey için lanetlenen Penhallow.”*

Rhys, Vivienne’e, “Ben de tam bir sikkopat gibi davrandığım için lanetlendiğimi sanıyordum,” diye mırıldandı ama Vivienne kaşlarını çatmış hayalete bakıyordu.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu. “Ne aldı?”

“O asla senin değildi, pislik,” diye tısladı hayalet. *“Ama sen yine de aldın.”* Şimdi parçalanmaya başlamış, başı boynundan çok uzaklara uçmuştu ve elleri de mum alevine doğru sürükleniyordu.

Bu Rhys’ın gördüğü en korkutucu şeylerden biriydi ve Vivienne hayalete doğru adım adım yaklaşıyordu.

Ruhun başı daha da yükseldiğinde Vivienne çenesini kaldırarak, “Ama o hiçbir şey almadı,” dedi, “bekâretimi bile.”

“Bu doğru!” dedi Rhys Piper’a. “Ve ben genelde kadınlardan bir şeyler alan değil, daha çok veren biriyim. Gerçekten.”

Vivienne gözlerini hayaletten ayırmadan, “O senin seks becerilerinle ilgilenmiyor, Rhys,” dedi. “Aslında senden bahsettiğinden bile emin değilim.”

Başı neredeyse tavana değdiği için Piper'ın nereye baktığını görmek zordu ama daha fazla parçası mumun içine çekilirken çenesini açtı ve ağzından o tiz sesli feryatlarından biri yükseldi. Bunun ardından Rhys kendini Vivienne'e yaklaşıırken buldu.

"Yanlış olan düzeltilmeli, alınan geri verilmeli," diye uludu Piper ve hava aniden sanki yıldırım düşmek üzereymiş gibi elektrik yüklü bir hâl aldı.

Ardından çığlık daha yükselip sanki bir şey kanalizasyona çekiliyormuş gibi ses çıkararak Eurydice Mumu'nun içine hapsoldü.

Alev bir-iki kez dalgalandı ve kısa bir an için mavi mavi parladı.

Söndüğünde Rhys'la Vivienne karanlıkta kaldı.

Tek başlarına.

Vivi, Muzip Şeyler'in kapısını açmak için yedek anahtarını kullandığında saat neredeyse sabahın ikisiydi. Eurydice Mumu çantasındaydı, her ne kadar normal bir mum gibi görünse ve öyle hissettirse de onu daha fazla yakınlarında tutmayı, gece boyunca dairesinde kalmasını hele hiç istemiyordu.

Onu saklayabileceği en iyi yer dükkânın deposu gibi görünüyordu. Rhys arkasından yaklaşıırken Vivi depoya doğru ilerledi.

Yolda pek konuşmamışlardı ve dolaptaki o ânın bahsini kesinlikle hiç açmamışlardı, tıpkı kütüphanedeki öpücüğün bahsini açmadıkları gibi

Rhys'la Bazı Şeyler Hakkında Konuşmama konusunda git-tikçe ustalaşıyorlardı ve Vivi bunun böyle kalması gerektiğini düşünüyordu.

Deponun girişindeki perdeyi kenara çekerken artık onunla loş ışıklı yerlerde yalnız kalmaması gerektiğini unutmamalıyım diye düşündü.

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı kendi kendine, depoya adımını atarken.

Elaine teyzenin büyüünün depoyu gündüz saatine, hatta hava durumuna göre değiştirdiğini unutmuştu. Dışarıda yağmur yağıyorsa şöminede ateş yanıyor, duvar apliklerindeki mumlar ısıldıyordu. Hava güneşli olduğundaysa pencerelerden içeri yumuşak güneş ışıkları süzülüyordu.

Ve gecenin bir yarısıysa şöminede ateş, mumlar ve tepenizde yıldızlarla dolu bir gökyüzü olurdu.

“Teyzen daha sonra burada biriyle mi buluşacak?” diye sordu Rhys etrafına bakınarak, Vivi gözlerini önündeki dolaptan ayırmadan, “Hayır, bu sadece... ortam yaratıyor,” dedi.

“Ortam,” diye tekrarladı Rhys, açıkça memnun olmuştu. “Hoşuma gitti.”

Vivi buna karşılık olarak bir şey demedi, sadece dolabı açıp yavaşça çantasındaki mumu çıkardı. Dokunulduğunda hâlâ biraz soğuktu, normal bir mumdan daha soğuktu ve Vivi onu dikkatle bir yığın düz beyaz mumun ve birkaç kavanoz kuru otun arasına koydu.

Sabah Gwyn ve Elaine’e mesaj atıp durumu anlatacaktı ama şimdilik tek istediği dairesine çıkıp sıcak bir banyo yapmak ve ardından birkaç saat uyumaktı.

“Tanrım, geç oldu,” dedi Rhys iç çekerek, mumu yerine yerleştirme işini bitiren Vivi başıyla onayladı.

“Biliyorum. Yarınki dersimin sabah olmamasına sevindim.”

Arkasında Rhys’in alçak sesle güldüğünü duydu. “Öğretmenliği büyücülük işlerine göre planlaman ya da büyücülüğü öğretmenliğe göre ayarlaman lazım sanırım.”

“Hayatım tam olarak böyle geçiyor.”

Gerçi uzun zamandır bu kadar büyücülük işi yapmamıştı. Bu gece pek eğlenceli geçmemiş olsa da biraz olsun heyecan vermişti. Gizlice ormana dalıp perili bir kulübeye gitmek, uzun zaman önce ölmüş bir cadının ruhunu çağırmak... Bu, Vivi’nin kim –ya da *ne*– olduğunu ilk öğrendiği zamanlarda hayal ettiği türden bir şeydi.

Belki de bu yüzden yarın ders vereceği için kendini o kadar da yorgun, bitkin ya da stresli hissetmiyordu.

Perili bir eve girmiş, büyülü bir mum yakmış ve lanet olası bir *cadının hayaletini* yakalamıştı.

Ve harika hissediyordu.

“Yardımanın için teşekkür ederim,” dedi Rhys’a, dolabı kapatıp anahtarı çevirirken. “Eminim bir hayalet tarafından korkutulmak bu gece yapılacaklar listende en son şeydi.”

Vivi arkasını dönerek dolaba yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Rhys hâlâ odanın diğer ucunda duruyordu, şömine ışığı yakışıklı yüzünde oynaşıyordu, saçları yine her zamanki gibiydi ve kirli sakalları onun bu hovarda havasını destekliyordu.

Muhtemelen bu yüzden Vivi, “Üniversitedeyken benimle perili bir evde seks yapmaya kalkışmadığın için sana şimdi teşekkür etmeme izin ver,” dedi.

“Genç Hainsley’nin kızları tavlama oyununu gözden geçirmesi gerekiyor,” diye onayladı Rhys, Vivi’nin duruşunu taklit ederek. “Ama dürüst olmak gerekirse o zamanlar elimde böyle bir seçenek olsaydı muhtemelen ben de denerdim. Seninle her yerde sevişmeye çalışırdım. Perili ev, terk edilmiş akıl hastanesi, Motorlu Taşıtlar Dairesi...”

“Sonuncusunu yapsaydın hapishanede de sevişmeyi deneyebilirdik,” diye cevap verdi Vivi, hem onun sözleri hem de yüzündeki hafif tebessüm karşısında kalbinin göğsünde küt küt atmasına aldırış etmeden. Vivi, Elaine teyzenin estetiğe bu kadar düşkün olmamasını diliyordu çünkü sıcak renkli ahşap kaplaması, yumuşak aydınlatması ve yumuşak koltuklarıyla bu oda duruma hiç de yardımcı olmuyordu.

“Değerdi,” dedi Rhys ve sonra gözlerindeki bakış daha da şehvetli bir hâl alırken gülümsemesi soldu. “Senin için deli oluyordum, Vivienne,” dedi usulca.

İçtenlikle.

“Ciddiyim.”

Vivi zorlukla yutkundu, kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu. Yapacak bir şaka bulmak istiyordu, bu ânı balon gibi patlatacak bir şey.

Bunun yerine gerçeği söyledi. “Hislerimiz karşılıklıydı.”

“Karşılıklı mıydı?” Rhys dolaptan uzaklaşarak ona yaklaştı. Geç olmuştu, çok geç olmuştu ve Vivi neredeyse yirmi saattir ayaktaydı ama kendini Piper’ın kulübesinde o rünlere dokunduğu zamanki gibi hissediyordu.

Elektriklenmiş. Canlanmış.

“Çünkü düşündükçe,” diye devam etti, elleri cebinde usulca yanına geldi, “geçmiş zaman kullanmamam gerektiğini hissediyorum. Denesem mi?”

Durdu, Vivi’yi izledi. Vivi, ona yapma derse ya da gitmeleri gerektiğini söylerse Rhys’ın bunu sorgusuz sualsiz kabul edeceğini biliyordu. Yıllar önce onun en sevdiği huyu, gücü bu kadar kolay bir şekilde Vivi’nin ellerine bırakmasıydı. Vivi şu an onu durdurabilirdi.

Ya da yaklaşmasına izin verebilir, söyleyeceklerini dinleyebilirdi.

Konuşabileceğinden emin olmayan Vivi sadece başıyla onayladı ve Rhys’ın ağzının bir köşesi yukarı kalktı. “Senin için deli oluyorum, Vivienne Jones. Yine. Ya da belki *hâlâ* demeliyim çünkü sana karşı dürüst olacağım, *cariad*⁵. Hislerimin bir an olsun geçtiğini sanmıyorum.”

Cariad. O yaz da ona böyle seslenmişti. Vivi *hâlâ* hissedebiliyordu, kulağına doğru boğuk bir sesle söyleyişini, tenine fısıldayışını, kalçalarının arasındayken bunu mırıldanışını.

Hâlâ Vivi’den birkaç adım ötede duruyordu, isterse buna engel olması için ona fırsat ve alan tanıyordu.

Ama Vivi istemiyordu.

Aralarındaki mesafeyi kapatarak ellerini Rhys’ın göğsüne dayadı. Kazağının üzerinden bile teni sıcacıktı, kalbi avuçlarının altında gümbürdüyordu. Vivi eğildiğinde Rhys’ın tenine sinen gece havasının ve ormandan gelen odun dumanının kokusunu

5 (Galce) Canım, sevgilim anlamına gelen bir sevgi sözcüğü. -ç.n.

aldı ve birden bunu istemiyormuş gibi davranmak çok aptalca geldi.

Yüzünü kaldıran Vivi dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

Kütüphanedeki öpüşme çılgıncaydı, benzine batırıldıktan sonra ateşe verilmiş bir kibrit gibiydi, şehvet kadar öfke ve hayal kırıklığıyla da körüklenmişti.

Bu farklıydı. Daha yavaştı.

Rhys elleriyle yüzünü kavradı, başparmaklarıyla çenesinde yumuşak daireler çizdi. Vivi ellerini Rhys'in beline doladı, ağızları aralanıp dilleri birbirine dolanırken iç geçirdi.

"Tadın," diye mırıldandı Rhys ayrıldıklarında. Vivi gözlerini kapatıp başını geriye doğru eğerken Rhys dudaklarını boynuna indirdi. "Tadına doyamıyorum. Hiçbir zaman da doyamadım."

Başka bir anı. Gündönümü Şenliği'ndeki o ilk gece, Rhys'in çadırında birbirlerine dolanmışlardı. Vivi hiç kimseyle bu kadar hızlı yatağa girmemişti, daima her aşama için randevuya çıkmayı uygun görürdü. İkincisinde öpüşmek, üçüncüsünde biraz daha ileri gitmek ve böyle böyle son aşamaya geçmek. Rhys'tan önce sadece bir erkekle seks yapmıştı ve o da bir yıllık flörtten sonra olmuştu.

Ama onunla tanıştığında iki saat içinde Rhys'in ağzı teniyle buluşmuş, Vivi bir bacağına omzuna atmış, Rhys onu öpmüş, yalamış, emmiş ve aklını başından almıştı. Tadının ne kadar güzel olduğunu, ne kadar muhteşem olduğunu tekrar tekrar söylemişti ve Vivi kendini muhteşem *hissetmişti*: Güçlü, hatta utanmaz, sınır tanımaz.

Bazen o yaza âşık olmasının nedeninin Rhys'la birlikteyken ortaya çıkan benliği yüzünden olduğunu düşünüyordu.

Ama bu anı her ne kadar güzel olsa da şu âna odaklanmalıydı, Rhys'in elleri belinde gezinip parmak uçları kot pantolonunun hemen üzerindeki açıkta kalan teni okşarken geçmişini düşünmek istemiyordu.

LANETLİ ÂŞIK

“Vivienne, bu gece seni boşaltmama izin verirsen kendimi çok şanslı bir erkek sayacağım.”

Bu sözleri boynuyla omzunun birleştiği noktaya mırıldandığında Vivi tepki olarak tüm vücudunun kasıldığını hissetti.

Birdenbire onun için dünyada, bu depoda Rhys Penhallow'un kendisini boşaltmasından daha çok istediği bir şey kalmadığını fark etti, durumu derinlemesine değerlendirmek ve vazgeçmek için gereken tüm nedenleri düşünmek istemiyordu.

Uzun bir gece olmuştu, kendini güçlü ve iyi hissediyordu, yakışıklı bir adam ona orgazm yaşatmak istiyordu.

Bunu neden geri çevirecekti ki?

Ellerini Rhys'in ensesinde kavuşturan Vivi, onu tekrar öpmek için eğildi, dilinin onunkinin üzerinde gezinmesine izin verdi ve bunu yaparken Rhys'in boğazından gelen kısık ses hoşuna gitti.

“Lütfen,” diye fısıldadı Vivi ağzına karşı ve ardından tökezleyerek ateşin yanındaki eski kadife kanepeye doğru ilerlediler. Bir yanı Vivi'ye bu kanepenin ünlü bir cadıya ait olduğunu, Elaine teyzenin de bu yüzden ona çok düşkün olduğunu hatırlattı ama şu anda bunu düşünemezdi, Rhys ve elleri dışında hiçbir şey düşünemezdi.

Kanepeye sırtüstü düştü, Rhys tüm ağırlığıyla üzerine çökmemeye çalıştığında Vivi elini onun boynuna doladı. Rhys burnunu boynuna gömdü.

Vivi'nin kot pantolonunu çekip çıkararak tişörtünü memelerinin üzerine doğru itti. Ağzını dantelli sütyenin üzerinden meme ucuna bastırdığında Vivi'nin nefesi kesildi, parmaklarını saçlarına doladı.

Dili tembel daireler çizerek kumaşın sürtünmesine ve ıslak sıcaklığıyla Vivi'nin altında arzuyla kıvranarak yalvarmasına neden oldu.

Fermuarının sesi sessiz odada çok gürültülü bir şekilde duyuldu ve Rhys tekrar ona baktığında gözleri buluştu, göz

bebekleri arzuyla genişledi. “İyi misin?” diye sordu ve Vivi başını cılgınca sallayarak ensesini kavrayıp ağzını ağzına doğru çekti.

“İyiden de öte,” diye soludu ve sonra Rhys’ın eli külotunun pamuklu kumaşının üzerinden kaymaya başladığında Vivi sessiz bir yalvarışla kalçalarını ona doğru kaldırdı.

Rhys bir an için durakladıktan sonra tekrar üzerine çıktı, saçları dağılmış, soluk soluğa kaldığından dudakları aralanmıştı. O ilk gece yeniden yaşanabilirdi. Sanki yine o ânı yaşıyorlardı, Gündönümü Şenliği’ndeki çadırda Vivi’ye bakıyordu, aynı kolye göğsünde sallanıyordu.

“Tanrım, çok güzelsin,” dedi, aksanı daha yoğun, sesi boğuktu. Vivi bu sesle bile orgazm olabilirdi. Rhys’ın gözlerindeki şehvetli olduğu kadar sevgi dolu bakışı görünce birbirlerinden bu kadar hoşlanmasalardı her şeyin ne kadar kolay olacağını düşündü. Sadece seks, şehvet ve arzu olsaydı, bu yakınlık olmasaydı.

Rhys Vivi’nin, “Beni boşalt, Rhys,” dediğini duydu, ateşin çıtırtısını ve kulaklarındaki uğultuyu bastırıyordu. “Hemen.”

Bu yakınlığı ortadan kaldırmak için şehvete ihtiyacı vardı.

Kendine bunun sadece seks ve orgazmıla ilgili olduğunu söylerse Rhys’ın tekrar çekip gidişini izlemek daha kolay olurdu.

Ya da en azından öyle olacağını umuyordu.

Birkaç saniye kadar Rhys ona bakmaya devam etti, gözleri neredeyse kararmıştı, göğsü inip kalkıyordu ve Vivi gerildi, acaba buna bir son mu verecek yoksa bunu daha yoğun bir şeye mi dönüştürecek?

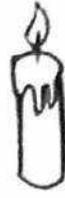
Ve sonra parmakları tekrar teniyle buluştu, bacaklarının arasına bastırarak daireler çizdi, ıslaklığını parmaklarını kayganlaştırmak için kullandı. Parmak uçlarını tekrar klitorisinde gezdirdiğinde Vivi gözlerini kapattı, ona dokunurken dudaklarından tutarsız çığlıklar yükseliyordu. Rhys ona dokunmaya, dokunmaya ve *dokunmaya* devam etti.

LANETLİ ÂŞIK

Orgazm derinlerden bir yerde yükselerek ayak parmaklarına ve meme uçlarına yayıldı. Gözlerinin ardında kıvılcımlar çakarken Rhys'a daha da sıkı sarıldı, tıpkı ilk gece yaptığı gibi kendini onun dışındaki her şeye kaptırıp gitti.

Bu sefer farklı, dedi kendi kendine, boynunu, çenesini, ağzını, ulaşabildiği her yerini öperken.

Öyle olmak zorundaydı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Demek bu bir Eurydice Mumu.”

Vivi, Gwyn’e başını sallarken kahve fincanının ardında esnedi. “Hı-hı.”

Muzip Şeyler’in deposundaki büyük masanın etrafında oturuyorlardı, üçü de Elaine’in kendi mumları için biriktirdiği ot ve fitil yığınlarının arasında duran gümüş rendi muma bakıyordu. Bu rahat ve konforlu küçük odada, gün ışığı altında, içinde hayalet hapseden bir şey gibi görünmüyordu.

Ama Vivi Piper McBride’in hayaletinin odanın içinde kayboluşunu tekrar hatırladığında biraz ürperdi. Amanda bu şeyi ne kadar çabuk alıp götürürse o kadar iyiydi. Öğleden sonra Vivi’nin ofisine uğraması gerekiyordu ama Vivi mumu önce teyzesi ve kuzenine göstermek istemişti.

Onlar mumu incelerken Vivi bakışlarının uzak uçtaki kanepeye kaymasına zar zor engel olabildi. Daha birkaç saat olmuştu ama dün gece –yani bu sabahın erken saatlerinde– neredeyse bir rüyadan çıkmış gibi hissediyordu.

Gerçekten harika ve edepsiz bir rüyaydı.

Ama aslında hepsi gerçektir ve bugün bir noktada olanlarla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Olanların ne anlama geldiğiyle.

Zor bir gece geçirdiğin ve orgazmı hak ettiğin anlamına geliyor, dedi bir yanı. Bunlar şüpheli bir şekilde Gwyn’in söyledikleriyle benzeşiyordu ve Vivi de onunla aynı fikirdeydi. Yorgun olmasına ve yaklaşık üç saatlik uykuyla çalışmasına rağmen bu sabah kendini iyi hissediyordu. İyiden de öteydi. Uzun zamandır

hissettiğinden daha iyiydi ve içine büyük bir hata yaptığına dair o huzursuzluk hissini arasa bile bulamayacağını biliyordu.

Çünkü bu bir hata değildi. *Eğlenceliydi*. Bu kadarı yeterli değil miydi?

Elaine teyze kaşlarını çatarak onlara doğru eğildi ve göz-lüklerini burnunun üstüne itti. “Bu pek üniversitedeki cadıla-rın kullanacağı bir şey değil,” diye mırıldandı. Bir eli mumu alacakmış gibi üzerinde gezindi.

“Benimle konuşmaya gelen cadı farklıydı,” dedi Vivi omuz silkerek. “Sanırım üniversitede biraz modernleşmeye gidiliyor.”

Gwyn bunun üzerine kaba bir ses çıkararak bir dizini göğ-süne çekip kolunu etrafına doladı. “O günleri görecektir miyiz? Sanırım sadece pis işlerini sana yaptırmak istediler.”

“Belki de,” diye onayladı Vivi. “Ama dürüst olmak gerekirse o kadar da kötü değildi.”

Elaine ve Gwyn’in bakışlarına maruz kaldıktan sonra, “Ta-mam, aslında oldukça korkutucuydu ve o kulübeye bir daha asla geri dönmek istemiyorum ama çok daha kötüsü de olabilirdi,” diye düzeltti.

Elaine kaşlarını çatmaya devam ederek, “Hayaletler tehlikeli olabilir,” dedi. “Önce bana gelmeliydin.”

“Rhys’la bu işi hallettik.”

Gwyn’in gözleri parladı, ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden Vivi parmağını kaldırdı. “Hayır. ‘*Eminim* Rhys o işi halletmiştir’ ya da diğer müstehcen şeyleri söylemeni yasaklıyorum.”

“Hiç eğlenceli değilsin,” diye cevap verdi Gwyn. “Hem benim söyleyeceklerim bundan biraz daha sofistikeydi.”

“Eminim öyledir.”

Vivi mumu almak için masanın öbür ucuna uzandı ama alamadan Elaine teyze onu engelledi.

“Eurydice Mumu’yla bir hayalet yakalaman dışında bize anlatacağın başka bir şey yok mu?”

Vivi bir an için Elaine'in dün gece burada olanları bildiğini, büyülü güvenlik kameraları olduğunu ve Elaine'e büyük bir gösteri yapmış olabileceklerini düşündü. Böyle bir şey olduysa yer yarılıp içine girmek için bir büyü biliyor olmayı diledi.

Ama Elaine teyze ona bilmiş bilmiş bakmıyordu. İmada bulunmuyor, samimi bir şekilde soruyordu ve Vivi ikisine de söylemesi gereken başka bir şey olduğunu fark etti.

"Hayalet mumun içine hapsolmadan önce bir şeyler söyledi," dedi Vivi omzundaki çantayı düzelterek. "Lanetli Penhallow' ve ona ait olmayan bir şeyi almakla ilgili şeyler söyledi. Ama özellikle Rhys'la ilgili olduğunu sanmıyorum. Bence Gryffud ya da başka bir atasıyla ilgili olabilir."

"Araştırmaya değer," diye düşündü Gwyn, çenesini dizine dayayarak.

"Biraz araştırma yapacağım," dedi Elaine teyze, sonra başıyla Vivi'nin çantasına işaret etti.

"Sen de git o iğrenç şeyi asıl sahibine ver."

"Vereceğim," dedi Vivi asker selamıyla.

Sonra Elaine teyze ona gülümsedi, gözlüklerinin ardında gözleri parlıyordu. "Seninle gurur duyuyorum, Vivi. Eurydice Mumu ciddi bir beceri gerektirir."

Vivi el sallayarak onu başından savdı. "Pek bir şey yapmadım aslında. Sadece yaktım. Üst seviye büyücülük sayılmaz."

"Yine de beceridir," diye ısrar etti Elaine teyze, Vivi'nin elini avuçlarına alarak. "Sen evini temizlemek için bile büyü kullanmayan bir cadıydın ve şu yaptığına bak!"

"Çünkü temizlik yaparken *podcast* dinliyorum, ayrıca çocukken cadı süpürgeli Mickey Mouse çizgi filmini izlemiştim ve çok korkmuştum."

"Ben o çizgi filmi çok severdim," dedi Gwyn, çenesini eliyle destekleyerek, gümüş küpeleri göz alıyordu.

"Tabii ki seversin."

“Ama annem haklı,” diye devam etti Gwyn, Vivi’yi dürterek. “Olay bir büyü yaptın.”

“O dediğinin ne anlama geldiğini bilmiyorum,” diye yanıtladı Elaine teyze, “ama ‘etkileyici’ anlamına geldiğini düşünüyorum ve Vivi’nin yaptığı şey gerçekten de öyleydi. Annen seninle gurur duyardı.”

Vivi şaşırarak Elaine’e baktı. “Annemin büyüden nefret etmesi dışında mı?”

Elaine teyze sandalyesinde arkasına yaslanarak başını iki yana salladı. “Büyü onu korkuturdu. Cadı olmanın... kendi seçimi değil de başına *gelen* bir şey olduğunu düşünürdü. Ama bu işte iyiydi. İsteddiği zaman gerçekten iyi olabiliyordu. O sadece başka bir yol seçti.”

Vivi annesinin *büyü kötüdür* laflarına o kadar uzun süre maruz kalmıştı ki teyzesinin bu sözleri karşısında ne diyeceğini bilemedi.

Ayağa kalkan Vivi, depoyu dükkândan ayıran perdeye yöneldi ve orada dikilen kızı görünce gözleri kocaman açıldı.

“Ah, vay be,” diye nefes aldı kız. “Dükkânın bu kısmını daha önce hiç görmemiştim.”

Elaine teyze arkasını döndüğünde Gwyn masadan fırladı.

“Merhaba, Ashley,” dedi Gwyn, yanına gelip kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu dükkâna yönlendirdi ve Vivi’yle Elaine’e bir bakış attı. “Burası sadece depo, orada o kadar da ilginç bir şey yok, ama göz atmak istersen gerçekten harika asalarımız var...”

Gwyn dükkânın içine doğru yürürken sesi kesildi ve Elaine teyze iç çekip ayağa kalkarak ellerini beline koydu.

“Sanırım kapıdaki o büyüünün de artık işe yaramadığını anladık.”

Tam olarak şaşırtıcı sayılmazdı ama bu işin bir an önce çözülmesi gerektiğini hatırlatıyordu. Ve Vivi’nin odaklanması gereken asıl şey de buydu.

Bu yüzden kanepeye şöyle bir bakıp hızlıca depodan çıktı. Kampüs yolculuğu sorunsuz geçti, Vivi tam arabasını kilitleliyordu ki birinin ona seslendiğini duydu.

Amanda'ydı, yüzünde parlak bir gülümsemeyle koşarak ona doğru geliyordu. "Nasıl geçti?"

Vivi rahatlamış bir şekilde çantasına uzanıp mumu çıkardı. "Harika! Ama lütfen bunu al çünkü çantamda bir hayalet olması beni ürkütüyor."

Eurydice Mumu'nun eline alan Amanda'nın gülümseyen yüzü aydınlandı. "Sorun değil. Bunu kampüsün bizim tarafına geri götüreceğim, sen de işlerine dönebilirsin."

Beş dakika içinde girmesi gereken bir dersi olduğu için Vivi bunu memnuniyetle karşıladı ve Amanda'ya el sallayarak Chalmers Hall'de onu bekleyen öğrencilerine doğru yola koyuldu.

Bugün gökyüzünde yoğun bulutlar vardı, parke taşlı yolda yapraklar uçuşuyordu ve Vivi hafifçe titreyerek atkısını boynuna biraz daha sıkı doladı. Bunu yaparken omzunun üzerinden arkasına baktı ve Amanda'nın otoparkta yürüdüğünü gördü, sola dönerek bir sıra ağacın arkasında kayboldu. Vivi şaşırılmış hâlde önüne döndü.

Büyücülerin kampüsü o yönde değil.

Ama belki Amanda kestirme bir yol biliyordu ya da arabasından bir şey almak istemişti.

Öyle olmalıydı.

Vivi ilk dersini verdi, sonra ikincisini, yüz tane birinci sınıf öğrencisini Magna Carta hakkında aydınlatırken Amanda ve Eurydice Mumu'nu tamamen unuttu, hatta Rhys'ı bile bir süreliğine aklından uzaklaştırmayı başardı. O öğleden sonra geç saatlerde ofisine döndüğünde biraz daha... Tamam, "normal" çok güçlü bir kelime olurdu ama en azından daha sakin, kendinden daha emin hissetmeye başlamıştı.

Elbette hâlâ lanetle uğraşmaları gerekiyordu ama Kahve Kazanı'ndaki iksir sorununu çözmüşlerdi ve artık kampüste dolaşan öfkeli bir hayaletleri yoktu.

Aslında Vivi tüm bunların üstesinden gelmişti.

Kendinden memnun bir şekilde gülümseyerek masasına yerleşti, bir yığın notu kendine doğru çekip ısıtıcısının düğmesine bastı.

İlk üç sınav kâğıdını gözden geçirmişti ki kapısı çalındı. "Girin," diye seslendi başını kaldırmadan.

Kapı açılır açılmaz teninin üzerinde öyle yoğun ve ağır bir büyü dalgalandı ki nefesini tutmak için bir saniye durakladı ve başını kaldırdığında Dr. Arbuthnot'ın kapısında dikildiğini gördü.

"Bayan Jones?" diye mırıldandı, sesi gök gürültüsü gibiydi. "Sanırım konuşmamız gerekiyor."

Rhys bütün gün Vivienne'i düşünmüştü, bu yüzden akşam kapısında belirdiğinde bir bakıma hiç şaşırmadı. Aslında kapıyı ilk açtığında sanrı görüp görmediğini merak etti.

Ama hayır, Vivienne'i hayalinde canlandırıyor olsaydı onu kesinlikle bu kadar üzgün görmezdi.

Sadece üzgün de değildi, yıkılmış görünüyordu. Omuzları çökmüş, gevşek topuzu dağılmıştı. Eteğinin ucuna sıralanmış küçük kirazlar bile âdeta süzölmüştü.

"Haklıymışsın," dedi içeriye girer girmez ve Rhys kapıyı arkasından kilitlerken kaşlarını kaldırdı.

"Birincisi, bu sözleri söylerken seni videoya alabilir miyim? İkincisi, hangi konuda haklıyım?"

Vivienne iç geçirerek ellerini havaya kaldırdı. "Bu lanetin yol açtığı sorunları düzeltmeye devam edemeyiz. Özellikle de

onları düzeltmeye çalışırken daha fazla soruna neden oluyorsak... eviniz çok ruhaf.”

Oturma odasına geçti, şaşkın bir ifadeyle etrafına bakındı. Hiç şüphesiz ağır demir avizeden, bordo deri mobilyalardan ve tüm mekâna hâkim Gotik havadan bahsediyordu. “Burada nasıl uyuyorsunuz?” diye sordu duvardaki bir tabloyu işaret ederek. “Yani sırf bunu gördüğüm için bile gözüme uyku *girmez*.”

“O benim büyük büyük teyzem Agatha ama haklısın.”

Mutfağa doğru ilerleyen Rhys omzunun üzerinden ona seslendi, “Bu şaraba ihtiyaç duyacağımız bir konuşma mı?”

Vivienne’in tekrar iç çektiğini, sonra kendini bıraktığında deri kanepenin gıcırdadığını duydu. “Evet.”

Elinde bir şişe ve iki kadehle geldiğinde Vivienne arkasına yaslanmış tavanı inceliyordu ve onu bu ortamda, babasının evinde puantiyeleriyle görmek çok garipti. Bunun kendisini daha... iyi hissettirmesinden hoşlanmamıştı.

Hatta daha mutlu.

Bunlar dün geceki seks hormonlarının etkisi, dostum, dedi kendi kendine ama bunun çok daha öte bir şey olduğunu biliyordu.

Sorun şu ki hissettiği duygularla ne yapacağını bilmiyordu. Dükkânın deposunda yaşananlar bir defaya mahsustu, bir defaya mahsus olması *gerekiyordu* çünkü bunca soruna bir de cinselliği dâhil etmek delilik olurdu.

Her ne kadar dâhil etmek istese de.

Yanına gelen Rhys ona bir kadeh şarap uzattı, Vivi minnetle kabul etti ve bir yudum aldıktan sonra biraz doğrulup, “Sıçıp batırdık,” dedi.

Rhys kanepenin yanındaki berjerin koluna tünedi ve bir ayağını diğerinin üzerine attı. “Bu dün geceyle mi ilgili?”

“Açık değil mi?” dedi kaşlarını çatarak, sonra ifadesi düzeldi. “Ah. Sen... şeyden bahsediyorsun.”

Yanakları renklenirken şarabından bir yudum daha aldı. “Hayır, onu kastetmedim. O bambaşka bir batırmaydı.”

Bu sözler acı vermemeliydi. Tanrı biliyordu ya, o da tam olarak aynı şeyi düşünüyordu, bu yüzden incinmesi saçmaydı.

Ama Vivienne söz konusu olduğunda Rhys için saçmalamak alışkanlık hâline gelmişti.

“Üniversitedeki cadılardan biri Piper McBride’in hayaletini yakalamamız için bize Eurydice Mumu vermişti, hatırlıyor musun?”

“Daha dün olduğunu düşünürsek *hatırlıyorum*. Oldukça canlı bir şekilde hem de.”

Vivienne gözlerini devirdi ve şarabından bir yudum daha aldı. “Görünüşe göre ‘Amanda Carter’ üniversitede çalışmıyormuş. Aslında cadı değilmiş, bunu anlamam gerekirdi ama bu konuda yardım ettiği için o kadar rahatlamıştım ki fark etmedim bile.”

Başını sallayarak kasvetli bir şekilde bardağına baktı. “Kot pantolonunun onu ele vermesi gerekirdi.”

Rhys bir elini koltuğun koluna dayayarak babasının çılgın kanepesine gömülen Vivienne’e baktı. “Cadı değildi de ne demek? O zaman Eurydice Mumu’nun onda ne işi var?”

Vivienne başını kaldırdı, güzel ela gözlerinin altında yumuşak koyu gölgeler vardı. “O bir dolandırıcıymış. Görünüşe göre ünlü bir dolandırıcıymış. Gerçek adı Tamsyn Bligh. Büyülü eserlerle uğraşıyor ve bir süredir Graves Glen’de geziniyormuş. Üniversitedeki cadıların gözü üzerindeymiş ama bir şekilde onları atlatarak doğruca bana gelebilmiş.”

Vivienne avucunu düzleştirerek öne doğru uzattı, sonra başını salladı. “Her neyse, çok güçlü, çok korkunç bir cadının hayaletini yakaladık ve sonra onu en yüksek teklifi verene satacak birine teslim ettik çünkü ben önüne gelene güvenen bir aptalım.”

Rhys otomatik olarak, “Değilsin,” diye itiraz etti ve Vivienne ona şöyle bir bakınca omuzları düştü. “Tamam, güveniyorsun ama aptal değilsin. Hem de hiç.”

Vivienne inleyerek kadehini sehpanın üzerine koydu ve başını ellerinin arasına gömdü. “Sanki her şey daha da kötüye

gidiyor. Tam her şeyin üstesinden geldiğimi ya da gerçekten iyi bir şeyler yaptığımı düşünüyorum ki kalkıp buna bulaştım.”

Başını tekrar kaldırarak ellerini ensesinde birleştirdi ve derin bir nefes aldı. “Yani şimdi üniversitedeki cadılar kızgın, *ayrıca* laneti de öğrenmişler ve bu konuda da kızgınlar, ben sadece...”

Sözünü tamamlayamayarak yalvarırcasına Rhys’a baktı. “Ben neden böyle beceriksizim, Rhys? Hayatımda hiç ciddi bir büyü yapmadım ama bir kez yaptığımda da bütün kasabayı lanetledim.”

“Buna ben sebep oldum, Vivienne,” dedi Rhys, ayağa kalkıp kadehini diğerinin yanına sehpayı koyduktan sonra kanepenin öteki ucuna oturdu, köşeye yaslanıp bacaklarını önüne uzattı.

“Tamam, ama benim demek istediğim de bu,” diye cevap verdi Vivienne, yüzünü ona dönebilmek için yan oturdu. Saçlarının bir kısmı sarkmış, yüzünü çevreliyordu ve Rhys’ın elleri o telleri kulaklarının arkasına itmek, yüzünü ellerinin arasına almak, başparmağını o yumuşak pembe dudaklarına sürtmek için seğirdi. “*İkimiz* de beceriksiziz. Ama ayrıyken hayatlarımız gayet yolunda gidiyor. Hatta mükemmel şekilde gidiyor.”

Rhys, “Bu biraz abartılı bir ifade oldu,” diye itiraz etti ama Vivienne’in şu anda çenesi açılmıştı.

“Ve sonra birlikte olduğumuz anda her şey boka sarıyor. O yaz bile böyle olmuştu. O güzel, mükemmel yaz. Bak nasıl son buldu? Şeytani kafatasları.” Parmağıyla tik attı. “Zehirli iksirler.” Bir tik daha. “Kütüphanedeki hayaletler.” Tik. “Ve şimdi de bu...”

Vivienne tik atmak için kaldırdığı parmağına baktı ve kaşlarını çatı. “Amanda konusunu *beceriksizlik* dışında nasıl tanımlayacağımı bile bilmiyorum.”

“Daha önce de dedin. Defalarca.”

Kadehini alıp kafasına dikti sonra sehpayı bırakıp kanepeye yaslandı.

Rhys bir şey söylemeyince Vivienne çenesini hafifçe kaldırdı. “Ne yani, benimle tartışmayacak mısın?”

Rhys omuz silkti. “Neden tartışayım ki? Haklısın.”

“Haklı mıyım?” Sonra boğazını temizleyerek doğrulup oturdu. “Yani haklıyım, evet. Haklıyım, biz beceriksiziz.”

“Kesinlikle,” dedi Rhys, bir elini kanepenin arkasından atarak. “Hani derler ya kanıt o mumun içindeydi.”

Vivienne buna biraz gülümsedi. “Kimse öyle bir şey demiyor.”

“Belki de demeliler.”

Bir süre sessiz kalıp birbirlerini baktılar ve Rhys, Vivienne’in gitmeye yeltenip yeltenmeyeceğini görmek için bekledi. Muhtemelen gitmeliydi ama onun rahatlamış, gevşemiş hâline bakarken kalmasını çok istedi.

Vivienne tekrar oturma odasına bakarken uzanıp saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. “Burada yaşadığına inanamıyorum.”

“Burada *yaşamıyorum*,” dedi Rhys başını geriye doğru atıp avizeye bakarak. “Ben... burada mecburiyetten geçici olarak ikamet ediyorum. Arada büyük fark var.”

Vivienne, “Hıh,” dedi ve burnundan nefes aldı, sonra kanepedeki yastıklardan birini kendine çekti. Siyahtı, üzerine aile arması işlenmişti ve Rhys, herhangi bir yastık bundan daha az misafirperver görünebilir mi diye düşünmeden edemedi.

Vivienne yastığı elinde evirip çevirdi ve sonra kirpiklerinin arasından ona baktı.

“Tamam, bu yastık yüzüme patlarsa niyetimin kötü olmadığını bil.”

Ellerini yastığın üzerinde tutan Vivienne gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Altın rengi ışık parmak uçlarının arasında toplanmaya başladığında Rhys’in gözleri büyüdü. “Tamam, Vivienne, belki de...”

Ama sonra yastık parıldadı, aile arması silinerek yerini kırmızı bir ejderhaya bıraktı.

ERIN STERLING

Galler'in kırmızı ejderhasıydı ama sırttan, pençelerini havaya kaldırmış ve Vivienne'in tırnaklarıyla aynı canlı mor renkte bir ejderha.

Yastığı muzaffer bir edayla kaldırarak sırttı. "Böyle daha iyi." *Siktir.*

Vivienne ona bir çekiçe vursa daha iyiydi. O yaz akşamı yeniden yaşanıyormuş gibiydi ve Rhys kararlı bir hareketle kadehini sehpa bırakıp kanepede ona doğru kayd.

Yastık yere düştü ve Rhys'ın parmakları çenesini kavrayıp bakması için yüzünü çevirdiğinde Vivienne ona uzandı.

"Sen harika bir kadınsın." Rhys içini çekti ve Vivienne'in elleri bileklerine kayd. Rhys'ın düşündüğü gibi onu itmek için değil, yanına çekmek içindi.

Vivienne dudaklarına karşı, "Bunun bir hata olduğunu söylemekten bıktım," diye mırıldandı ve Rhys gülümseyerek burnunu onunkine sürttü.

"Çok hata yaptık," diye kabul etti Rhys. "Ama bu onlardan biri değil."

Haklıydı. Aralarında yanlış giden çok şey vardı –ve Tanrı şahit ki bu noktada bir defter dolduracak kadar çok yanlış yapmışlardı– ama kollarındaki kadın o yanlışlardan biri değildi. Bunu tüm benliğiyle biliyordu.

Vivienne üzerine eğildi, tırnakları ellerinin sırtını çiziyordu ve Rhys zaten acı çekecek kadar sertleşmemiş olsaydı Vivienne'in bu hareketiyle sertleşirdi. Vivienne'in, "Seni öpebilir miyim diye soracak mısın?" diye mırıldanırken dudaklarını hafifçe onunkilere değdirmesi de aynı şekilde.

Rhys sırttı. "İzin verirsen öpücükten çok daha fazlasını soracağım."

Rhys'ın kanı, Vivi'yi öperken *benim* diye fısıldıyordu. Onu merdivenlerden yukarıya yönlendirdi, ağzı sıcak, yumuşak ve ıslaktı, vücudu ellerinin altında uysaldı. *Sonunda, lanet olsun, sonunda o benim* diye düşündü.

İkinci kata çıkana kadar tökezleyip sendelediler, birbirlerinin dudaklarına doğru güldüler.

Rhys yatak odasının kapısının önünde durdu ve Vivi etrafına bir sarmaşık gibi dolanmış hâlde eğilerek dudaklarını boynuna değdirdi. "Ne oldu?"

"Ah. Şey."

Yavaşça uzanıp Vivi'nin elini saçlarından çekti ve ona, şişmiş, nemli dudaklarına ve buğulu gözlerine baktı. "Oraya girmeden önce bilmen gereken bir şey var."

Gözlerindeki buğu silinir gibi oldu. "Çırılçıplak kalmadan önce böyle bir şey duymak biraz endişe verici."

"Ciddi bir şey değil, söz veriyorum," dedi Rhys, dudaklarını alnına bastırmak için eğildi, ağzının yakınlığı dikkatini dağıttı, sonra onu tekrar öptü ve kapıya dayanacak şekilde çevirdi, Vivi onun için bacaklarını araladı. Rhys bedenine karşı hareket ederken dudaklarından arzu dolu yumuşak bir inilti kaçtı.

"Bu yatak odası," diye mırıldandı Rhys öpücüklerin arasında.

"Ne olmuş yatak odasına?"

"Evin geri kalanının nasıl olduğunu biliyorsun..."

"Gotik havası var, evet."

Rhys, bir bacağını onunkine dolayarak Vivi'yi kendine doğru çekerken hızla iniltiye dönüşen bir kahkaha attı. "Doğru, şey..."

yatak odası muhtemelen Gotik atmosferin zirvesini yaşıyor. Aşağıda yaptığın hareket her ne kadar etkileyici olsa da seninle sevişmeden önce tüm odayı sihirli bir şekilde yeniden dekore etmeni bekleyemem, bu yüzden...”

Vivienne hafifçe geri çekildi, gözlerinde Rhys’i çok ama çok korkutması gereken bir şeytanı bir parıltıyla ona baktı.

“Rhys,” dedi yüzüne usulca yayılan bir sırıtişla, “bana Drakula’nın yatak odasında seks yapacağımızı mı söylemek istiyorsun?”

“Şey... biraz *Drakulavari*, evet,” diye itiraf etti ve Vivi başını kapıya yaslayarak güldü. “Sayvanlı bir yatak var mı? Lütfen bana sayvanlı bir yatak olduğunu söyle.”

Sadece sayvanlı değildi, aynı zamanda bir platformun da üzerindeydi.

Ama Rhys bunu söyleyecek değildi. Ne de olsa birazdan kendi gözleriyle görecekti.

Bu yüzden Vivi’nin arkasına uzanıp tökezlemesin diye elini beline koyarak kapı kolunu çevirdi.

Rhys’in öpücükleri o kadar uyuşturucu, o kadar dikkat dağıtıcıydı ki Vivi bir an için bulundukları odanın farkına bile varmadı. Herhangi bir yerde, sadece ikisinin var olduğu boş bir alanda olabilirlerdi. Ona böyle geliyordu. Hep böyle gelmişti.

Ve sonra kırmızı satenleri gördü.

“Amannnn Tanrım,” diye soluğu kesildi ve Rhys inledi, eğilerek alnını Vivi’nin köprücük kemiğine dayadı.

“Bu sözleri sana benim söyletmem gerekiyordu.”

Vivi kıkırdayarak girdikleri odayı keşfetmek için Rhys’in kucağından indi.

“Daire” daha doğru olurdu çünkü buraya oda demek hakaretti.

Başının üzerinde loş ışıktaki meşum bir şekilde parıldayan, siyah kristalden yapılmış gibi görünen bir avize vardı ve yatak...

“Rhys,” dedi Vivi, bir elini ağzına bastırarak. “Her gece burada mı uyuyorsun?”

Rhys iç çekerek geri çekildi ve duvara yaslandı. “Sırf bu odaya dayanamadığım için birkaç gece kanepede uyudum,” diye itiraf etti. Vivi onu suçlayamazdı.

Ayaklarının altındaki halı kalın ve ağırdı; uzak uçtaki duvarda bir şömine, yere serilmiş bir kürk halı, bir odada olması gerekenden çok daha fazla aplik ve yatağın üzerinde Odysseus’u baştan çıkaran Kirke’nin bir tablosu vardı.

Söz konusu yatak, Vivi’nin beline denk gelecek kadar yüksek bir platforma yerleştirilmişti ve kalın siyah-kırmızı tüllerle çevriliydi.

Vivi damask desenli yatak örtüsünün altına baktı.

“Siyah saten çarşaflar mı?” diye sordu, sesi aniden yükselmişti ve Rhys başını eğdi, âdemelması belirmişti.

“Seni uyarmıştım.”

Vivi gülümseyerek ona döndü, elleri bluzunun düğmelerine uzandı.

“Neden beni buraya daha önce getirmedi?”

“Neden seni uyuduğum bu korkunç seks zindanına mı getirmedi?” diye sordu, gözleri Vivi’nin kanını kaynatacak şekilde üzerinde gezinirken bile elleri arkasındaydı. “Öyle bir şey yaptığımı hayal bile edemiyordum.”

“Belki hoşuma giderdi,” dedi Vivi, bluzunu çıkardı ve hiç de seksi olmayan, pembe renkte, ortasında bir fiyonk olan sütyenini gören Rhys’in gözlerinin kararmasından keyif aldı. Onun önünde soyunacağını bilseydi asla giymeyeceği türden bir şeydi.

Rhys’in bakışları bir şekilde daha da derinleşmişti. “Ben senden nasıl vazgeçebildim?” diye mırıldandı. Vivi derin bir nefes alarak eteğinin fermuarını açtı ve aşağıya kaymasına izin verdi,

külotunun eski, limon ve portakal desenleriyle süslü olmasına ve sütyeniyle uzaktan yakından uyuşmamasına hiç aldırmadı.

Rhys birkaç adımda odanın öbür ucuna vararak Vivi'yi kendine doğru sertçe çekti ve nefessiz bırakacak şekilde öptü. "Bana ne istediğini söyle," dedi dudaklarına doğru nefes alarak. Bu, Vivi'nin şimdiye kadar duyduğu en kışkırtıcı şeylerden biriydi.

"Neyden hoşlandığımı biliyorsun," diye cevap verdi Vivi, bacaklarının arasında biriken arzuyla. Rhys gülümseyerek başını salladı.

"Neyden *hoşlandığımı* biliyorum," dedi. "Ama ben senin ne istediğini duymak istiyorum."

Arzudan neredeyse başı dönüyordu, terlemişti ve bu ona cesaret veriyordu. Cesur birine dönüşmüştü.

"Tadıma bak," diye fısıldadı ve Rhys'ın göz bebekleri genişleyerek karanlık bir hâl aldı.

"Ah, *cariad*, bundan daha fazla istediğim bir şey yok."

Vivi onun kendisini yatağa itmesine izin verdi, yatak çok yüksek olduğu için zıplayarak tırmandı. Rhys kalçalarını kaldırarak külotunu bacaklarından aşağıya indirdi ve ardından uyluğunu, dizini, ayak bileğini öptü.

Vivi sırtüstü yatağa uzanmış hâlde tepesindeki sayvana baktı ve bir an için gözüne o kadar da abartılı ve aptalca görünmedi. Aksine... romantik görünüyordu.

Ama belki de bunun nedeni Rhys'ın dudaklarının tam da istediği yerde olmasıydı. Vücudu Rhys'ın altında büküldü, onu ağızıyla tatmin ederken parmakları saçlarına doladı.

Orgazm sinsice yaklaştığında Vivi Rhys'ın saçlarını daha sıkı kavramıştı. Bedeni altında kıvrıldığında ter içinde titreyerek onun adını haykırdı.

Rhys geri çekildi, ağız ıslanmıştı, sonra komodini karıştırdı. "Devam mı?"

Vivi tam olarak ne sorduğunu biliyordu ve başıyla onayladığında Rhys rahatlamış bir şekilde iç çekip çekmecedan prezervatif çıkardı.

Vivi'nin bildiği üzere cinsel birleşme sırasında korunma işlevi görmesi gereken bazı büyüler vardı ama Elaine hem Vivi'ye hem de Gwyn'e söz konusu bedenleri olduğunda büyü yerine bilime güvenmeleri gerektiğini öğretmişti ve Rhys'ın da buna hazırlıklı olmasına minnettar oldu.

Biraz doğrulup arkasına uzanarak sütyeninin kopçasını açtı ve Rhys inleyerek doğrulup memesini avucunun içine aldı, dudakları meme ucuna yaklaşırken Vivi nefesini tutup ellerinin üzerinde geriye yaslandı.

"Hep bunun hayalini kurmuştum," diye mırıldandı Rhys tenine karşı. "Ne kadar yumuşak. Ne kadar güzelsin." Galce bir şeyler daha mırıldandı, Vivi bu sözleri anlamasa da bedeni anlamıştı. Her ne söylediyse müstehcendi ve daha yeni boşalmış olmasına rağmen kendini açgözlülükle Rhys'a uzanırken buldu.

Rhys tamamen giyinikken onun önünde çıplak, yatağa yayılmış olmanın utandırıcı bir yanı vardı ama artık daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onu çıplak görmeye, tenini hissetmeye ihtiyacı vardı.

Rhys da bunu anlamış olacak ki ayağa kalktı, kazağını başının üzerinden çıkarıp kot pantolonunun düğmesine uzandı.

Vivi dirseklerinin üzerinde doğrulup hevesli gözlerle onu izledi. Göğsündeki kıllar yoğun değildi, meme uçlarının etrafında kıvrılıyor, kasıklarına doğru daralıyordu.

Eliyle o çizgiyi takip edebilmek için doğrulup oturdu, kot pantolonunun fermuarını indirdi ve elini içine sokup aletini avuçlarken Rhys'ın gözlerinin kısa süreliğine kapatması ve verdiği ürpertici soluk hoşuna gitti.

Rhys elinin altında sertleşmişti ve Vivi aletini hemen içinde hissetmezse ölebileceğini düşündü.

"Şimdi Rhys, *hemen*, lütfen."

Bunu ikiletmesine gerek yoktu. Vivi folyo ambalajın yırtıldığını duydu, Rhys'in elini aralarında hissetti ve sonra içindeydi.

Uzun zaman olmuştu, bu yüzden Vivi kısa bir süreliğine gerildi ama Rhys acele etmeden, sıcak nefesi kulağına değerken kendini hafifçe itti. "Senin için en rahat nasılsa öyle yapalım, Vivienne."

Vivi'nin omzuna hafifçe vurması Rhys'in sırtüstü dönmesi için yeterli oldu. Vivi de onunla birlikte kolayca döndü, ellerini Rhys'in göğsüne dayayarak üzerinde doğrulup açığı ayarladı ve sonra onu içinde, derinlerinde hissederek başını geriye attığında saçları sırtını okşadı.

Rhys elini oraya, vücutlarının birleştiği noktaya uzattı ve parmakları zekice hamleler yaptı. Vivi tekrar boşalacağını hissedebiliyordu, iç duvarları kasılırken Rhys inledi ve kalçasının her hareketine karışık verdi.

Kısacık bir an sonra Vivienne ağzı sessiz bir çığlıkla açılarak zirveye ulaştı ve Rhys altında doğrulup oturdu. Parmaklarını genişçe açarak Vivienne'i sırtından kavradı ve boşalırken adını haykırdı.

Rhys yatağa düşerken Vivi de üzerine yığıldı, hâlâ onu sıkıca tutuyordu, hâlâ içine gömülmüştü ve Vivi nefesini sakinleştirmeye çalışırken bunu, seks yaptıkları diğer zamanlarla bir kere bile kıyaslamadığını fark etti.

Ne anılar, ne de geçmiş. Sadece bu vardı. Şimdiki zaman. Sadece Rhys.

Rhys inleyerek onu yan yatırdı, avuçlarını bacaklarında gezinirken içinden çıktı, sanki ona dokunmadan duramıyormuş gibiydi. Vivi, işler bu kadar ters giderken böyle mutlu hissetmenin aptalca olduğunu biliyordu ama birden fazla orgazm yaşamının sonucu da buydu.

Kendi kendine hafifçe güldü, Rhys'in gülünç yatağının sayvanlarına baktı ve sonra yanına sırtüstü yatıp başını çevirerek ona baktı.

“Bu kıkırdamanın nedeni hünerlerim değildir umarım,” dedi Rhys hâlâ soluk soluğaydı.

“Asla,” dedi ve sert bir şekilde başını sallayarak onu temin etti. “Odadaki eşyalara gülüyorum.”

“Ah,” diye cevap verdi Rhys, dikkatini tekrar sayvanlara çevirerek. “O zaman istediğin kadar gülebilirsin. Burası yetişkin bir adam için son derece komik bir yatak odası.”

Vivi yan dönerek, “Babanın evlerindeki her yatak odası böyle mi?” diye sordu. Rhys gözlerini hafifçe kısarak ona baktı.

“Benim sayvanlı bir yatakta büyüüp büyümediğimi mi soruyorsun?”

Vivi başparmağıyla işaret parmağını birbirinden yaklaştı-
rarak. “Birazcık.”

Rhys gülümsedi, bu ifade onu her zamanki gibi daha genç ve çocuksu göstermişti. Vivi ondan bu kadar hoşlanmamış olmayı, on dokuz yaşındaki hâlinin onu o tarlada dikilirken görmemiş olmasını ve tüm kalbini kendi elleriyle ona vermemiş olmayı diledi.

Ama bu doğru değildi.

Ve Vivi bunu biliyordu.

“Biraz fazla mı belli ediyorum?”

Rhys, Vivienne’in kanepesinde oturduğu yerde dönüp onun yatak odasının kapısında, bir eli belinde durduğunu gördü. Bu gece kıyafetinde puantiyeler ya da kirazlar yoktu; her kıvrımını ortaya çıkaran siyah bir elbise giymişti, uzun siyah çizmelerinin üzerinden mor-siyah çizgili taytı görünüyordu ve omuzlarına dökülen saçlarının üzerine bir cadı şapkası takmıştı.

Geçen hafta Rhys onu defalarca çıplak görmüştü; üzerinde ve altında, kendi yatağında, onun yatağında, unutulmaz bir karşılaşmada, evinin merdivenlerinde... Yine de şu an ona bakarken nefesinin kesildiğini fark etti, o kadar güzel ve o kadar şirindi ki neredeyse bu gece evde kalmayı ve Güz Şenliği’ne gitmemeyi önerecekti.

“Bence bunu her gün giymelisin,” dedi, koltuktan kalkıp önünde durarak ellerini başının üstündeki kapı çerçevesine dayadı. “Ya da her gece.”

Vivienne onu öpmek için başını kaldırarak, “İkna edilmeye açığım,” diye cevap verdi. “Karşılığında ne alacağım?”

“Sana bir ön gösteri yapabilirim,” diye önerdi Rhys, kapıyı bırakıp ellerini elbisesine götürdü, Vivienne gülerken elbiseyi yavaşça kalçalarından yukarı çekti.

“Şenliğe geç kalırsak Gwyn bizi öldürür,” dedi ama çoktan gömleğinin en üstteki birkaç düğmesini açmış, parmaklarını boynundaki zincirde gezdirmeye başlamıştı.

“Bu şenlikte tam olarak ne yapacağımı bir kez daha açıklayabilir misin? Elma yakalama oyununa falan mı katılacağım?”

“Olabilir,” dedi Vivienne, “ayrıca listede elma şarabı içmek, Gwyn’le beraber stantta cadı ürünleri satmak da var. Elaine teyzeyle her yıl bu işten epey para kazanıyorlar. *Hem* Bayan Michaelson’ın karamelli elmalı turtalarından da yiyeceğiz, o kadar güzeller ki Elaine öyle olmadığına yemin etse de bazen o kadının gerçek bir cadı olabileceğini düşünüyorum, sadece kullandığı tereyağı bile... *Ah!*”

Rhys, elini bacaklarının arasına daldıracak kadar elbisesini yukarı kaydırmıştı, parmağını iç çamaşırının nemli kumaşında belli belirsiz gezdirdikten sonra sıcak, çıplak tenine dokundu.

İnleyerek başını Vivienne’in omzuna dayadı.

“Üzerindekinin tayt değil de diz üstü çorap olduğunu söylemeden beni elma yakalama oyununa mı gönderecektin? Sen gerçekten zalim bir kadınsın, Vivienne.”

“Hayır, traktör yolculuğunda bana dokunmana izin verecektim.”

“Traktör yolculuğunun ne olduğundan bile emin değilim ama sanırım şimdiden Güz Şenliği’nin en sevdiğim kısmı olacak.”

Rhys eğilerek onu tekrar öptü, alt dudağını dudaklarının arasına alıp hafifçe emdi, bu Vivienne’in ağzına karşı iç çekmesine ve daha da yakınlaşmasına neden oldu.

Elbisesinin kapalı yakası tenine istediği kadar dokunmasını engelliyordu, bu yüzden parmaklarının ucuyla memelerinin kıvrımlarını okşamakla yetindi ve ona doymak için daha ne kadar dokunması gerektiğini merak etti. O yaz üç ay boyunca onunla birlikte olmuş ve ona olan susuzluğunu doyurmanın kıyısına bile varamamıştı, hâlâ ilk günkü gibi Vivienne’in esareti altında olduğunu hissediyordu.

Ve bu sefer gittiğinde de aynı şekilde hissedeceğini biliyordu. İstedikleri kadar “şehveti sistemlerinden atmaktan” söz etsinler, bu aşabilecekleri türden bir şey değildi.

Daha önce aştın, yine aşarsın.

Çünkü Galler'e dönmek zorundaydı. Bir gelecekleri olmadığı, şimdilik sadece ânın tadını çıkarmaları gerektiği konusunda anlaşmışlardı ama ona her dokunduğunda, onu her öptüğünde bunu hatırlamakta zorlanıyordu.

Vivienne geri çekildi, parlayan gözleri Rhys'ı dizlerinin üzerine çökmeye teşvik ediyordu.

Rhys büyük bir istekle dizlerinin üzerine çöktü, elbisesini yukarı doğru itti, çoraplarının dantelinin uyluklarının en ısırılabilir noktasında bittiğini gördü. Düşmemek için kapı çerçevesine dayanan ve saçlarına tutunan Vivienne soluk alıp verirken Rhys onun çıkardığı sestten zevk alarak uyluğunu nazikçe ısırdı.

Bedenine bakıp az önce ısırdığı yere bir öpücük kondururken sırıttı. "Geç kalmayı hâlâ dert ediyor musun?"

"Hayır, hem de hiç."

Vivienne dert etmemiş olabilirdi –Rhys zaten hiç umursamamıştı– ama Gwyn konusunda haklıydı. Sözleştiklerinden neredeyse bir saat sonra nihayet Güz Şenliği'ne vardıklarında Vivienne'in kuzenini kollarını göğsünde kavuşturmuş, otoparkta onları beklerken buldular. Vivienne gibi o da baştan aşağı cadı gibi giyinmişti, ancak bilekte biten, parlak turuncu bir bot giymişti ve taytı da yeşildi.

"Başımız belada," dedi Vivienne, emniyet kemerini çözen Rhys omzunu silkti.

"Senin suçun. Gwyn'e yola çıkmadan önce hizmetime ihtiyaç duyduğunu söyleyeceğim."

Vivienne arabadan indiğinde Gwyn, "Geç kaldınız!" diye söylendi ama Vivienne eliyle onu geçiştirdi.

"Evet, biliyorum, biz..."

"Vivi, bir balkabağından bile daha ıslıl ıslısın, bu yüzden ne yaptığını biliyorum."

Vivienne ona neredeyse utangaç bir gülümsemeyle bakarken Rhys kendini beğenmiş görünmemek için çok uğraştı ama belli ki başaramadı çünkü Gwyn ikisine de gözlerini devirerek arkasını döndü.

“Hepiniz iğrençsiniz,” diye homurdandı ama Rhys onun Vivienne’e nasıl sırtıttığını gördü, Vivienne kolunu kuzeninin koluna geçirip onu kendine çekti ve kalçalarını birbirine vurarak festival alanına doğru ilerlediler.

Rhys onları izledi, başları birbirine yakındı ve göğsünde yine Vivienne’in buraya ait olduğunu hatırlatan o sızıyı hissetti. Kendi memleketi Rhys’ı neredeyse boğarken Vivienne Penhallowların yıllardır yaşadığı bu küçük kasabayı kendine yuva edinmiş, burada bir hayat kurmuştu.

Ne kadar farklı olduklarının bir başka işaretiydi.

Ama omzunun üzerinden geriye bakıp –kalbinin göğsünde pır pır etmesine neden olan o sıcak, ısıltılı gülümsemesiyle– gülümsediğinde bunu o kadar da umursamadığını fark etti.

Graves Glen’de Cadılar Bayramı’ndan önceki günlerde kutlanan Güz Şenliği, Vivi’nin burada en sevdiği şeylerden biri olmuştu. Her zaman aynı alanda, tepelerin arasındaki bir vadide düzenlenir, her yer peri ışıkları ve kâğıt fenerlerle süslenir, hava kızarmış yemek, patlamış mısır ve tarçın kokardı. İnsanlar çocuklarıyla birlikte gelse de Kurucular Günü’ndeki o aile şenliği atmosferini yansıtmazdı. Biraz çılgın, biraz da Pagan havası vardı.

Bu gece gökyüzü çoğunlukla açıktı, sadece birkaç bulut ayın üzerinde geziniyordu. Vivi, sattığı tarot destesini müşterisi için ipek kumaşa sararken kendi kendine mutlu bir şekilde mırıldandı.

Kadın uzaklaşırken Gwyn, “Haddinden fazla müthiş mü-kemmel seks yapan bir kadının sinir bozucu neşesine sahipsin,”

dedi. Sırada başka kimse yoktu, bu yüzden stanta oturup uzun bacaklarını sarkıttı.

“Öyleyim,” dedi Vivi mutlulukla. “Hem sinir bozucu derecede neşeliyim hem de haddinden fazla müthiş mükemmel seks yapıyorum.”

“Ever, farkındayım,” diye yanıtladı Gwyn ama gülümsüyordu ve uzanıp turuncu botlarından biriyle Vivi’ye hafifçe tekme attı. “Bunu hak ediyorsun.”

“Haklısın, hak ediyorum,” diye onayladı Vivi, gözleri Rhys’ı bulmak için kalabalığı taramaya başladı. Elinde birkaç kâğıt keseyle ona doğru geliyordu, göz göze geldikleri anda sırtıttı...

Tanrım, o sırtıttı bedeninin her yerinde hissetti. O ve Rhys son birkaç günü istedikleri her şeyi yaparak geçirmişlerdi, vücutları dokuz yıl önce bıraktıkları yerden hikâyeye devam ediyordu.

Ama böyle anlarda; yanakları gülümsemekten sızlarken ve Rhys’ın ona doğru ilerleyişini midesinde uçuşan kelebeklerle izlerken kalbinin de kaldığı yerden hikâyeye devam ediyor olabileceğinden endişeleniyordu.

“Umarım istediğin budur, *cariad*,” dedi keselerden birini ona uzatarak. “Üzerindeki çizgilere baksan som altından falan yapıldıklarını düşünebilirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedi Vivi, keseye genellikle Rhys’a baktığı gibi bakarak. “Bütün yıl bunların hayalini kurdum.”

“Bu da senin için,” dedi Rhys, diğerini Gwyn’e uzatarak. Gwyn keseyi ona hafifçe kıstığı gözlerle bakarak aldı.

“Hem kuzenimi çok mutlu ediyorsun hem de bana karamelli-elmalı turta getiriyorsun? Belli ki ‘piç kusuru’ dışında başka bir lakap edinmek için canla başla çalışıyorsun, Piç Kurusu.”

“Umut fakirin ekmeğidir derler,” dedi Rhys, tezgâha yaslanıp yağlı kâğıdı açarak kendi turtasından bir ısırık aldı.

Vivi bekledi, onu izledi ve Rhys’ın hayallere daldığını fark edince kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. “Pekâlâ, şimdi ne demek istediğini anlıyorum,” dedi ve bir ısırık daha aldı.

“Vivienne, çok üzgünüm ama seni bu turtaları yapan kadın için terk ediyorum.”

“Kadın doksan yaşında.”

“Olsun.”

Vivi kıkırdayıp sonunda turtasından bir ısırık aldı, tuzlu karamel, tereyağlı hamur ve tarçınlı elma karışımı karşısında gözleri doldu. “Tamam, evet, Bayan Michaelson’la evlenebilirsin. Sadece beni düğüne davet ettiğinden ve bunları servis ettiğinden emin ol, tamam mı?”

“Anlaştık,” dedi ve elini sıkmak için uzandı. Vivi elini tuttuğunda onu öpebilmek için çekiştirerek başını eğdi, şeker ve tuzun tadını aldığı dudaklarına doğru güldü.

Geri çekildiğinde Gwyn onları izliyordu, yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve aniden biraz utanan Vivi ağzının kenarındaki kırıntıları sildi. “Ne oldu?”

“Yok bir şey!” Gwyn iki elini de kaldırarak, “Yok bir şey!” dedi ama sanki *seninle daha sonra konuşacağız* dercesine gülümsüyordu.

Turtasını bitiren Rhys ellerindeki kırıntıları çırpı ve stanttaki tarot kartlarından birine dokundu. “Bunlar senin eserin mi?”

Gwyn tünediği yerden zıplayarak başıyla onayladı ve Rhys’in karşısına geçti. “Dükkânda pek çok deste satıyoruz ama el yapımı olanlar en çok sattıklarımız.”

“Ne kadar da alçak gönüllü,” diye takıldı Vivi Gwyn’e dirsek atarak, kuzeni bu hareketine aynı şekilde karşılık verdi.

“Kartları okuyabiliyor musun?” diye sordu Rhys’a.

Rhys dirseklerini stanta dayayarak başını iki yana salladı. “Bazıları hakkında şöyle böyle bilgiye sahibim ama hayır, öyle bir yeteneğim yok.”

Festival alanı hâlâ ölü gibiydi, bu yüzden Gwyn Vivi’ye bakıp sesini alçaltarak, “Onun için okumamın bir sakıncası var mı? Lanet konusunda yardımcı olabilir,” dedi.

“Benim için sakıncası yok,” dedi Vivi başını kaldırıp Rhys’a bakarak. “Tabii sen de istersen?”

“Olabilir,” dedi Rhys neşeyle. “Vivienne ve ben o konuda hiçbir ilerleme kaydedemedik.”

Denemediklerinden değil. Her şey seks değildi.

Tamam, *bolca* seks yapmışlardı ama arada araştırmaya da devam etmişlerdi. Vivi kütüphanedeki çalışma odasında onunla tekrar yalnız kalmaya güvenmediği için bu derin araştırmaları çoğunlukla dizüstü bilgisayarında yapmışlardı. Zaten Dr. Arbuthnot’ın Eurydice Mumu konusunda ne kadar sinirli olduğu düşünülürse muhtemelen o kütüphaneye bir daha girmelerine izin verilmezdi.

Vivi lanetler hakkında artık eskisinden çok daha fazla şey biliyordu. Lanet büyüsü için ayın en uygun evrelerini, pelin otunun laneti daha güçlü kıldığını, 1509’da bir cadının sadece bir kasabayı değil, aynı anda altı farklı Alman prensliğini lanetlemeyi başardığını biliyordu.

Bilmediği şey ise bu lanetin nasıl kaldırılacağıydı.

Cadıların özellikle bu konuda ketum olmak *istemesi* doğaldı.

Vivi dikkati dağılmış bir hâlde stantın diğer ucuna doğru ilerledi, mumların yerlerini değiştirdi, MUZİP ŞEYLER - KASABADAKİ DÜKKÂNIMIZA UĞRAMADAN AYRILMAYIN tabelasının düzgün görüldüğünden emin oldu, ancak Rhys adını seslendiğinde onlara baktı.

Gülümseyerek elinde Yıldız’ı, yani onun kartını tutuyordu. “Bu iyiye işaret gibi görünüyor.”

Vivi geri döndü, Rhys’ın elinden kartı alarak stanta yaslandı. “Hangi sırada açtığına bağlı,” dedi ve Gwyn kartın durduğu noktaya işaret etti.

“Geçmiş, şimdiki zaman, gelecek şeklinde gidiyoruz. Gördüğün üzere sen şimdiki zamandasın.”

“Gördüğüm üzere,” diye yineledi ve gözleri tekrar Rhys’in-kilerle buluştu. Rhys ona hem tatlı ve sevecen hem de yapmayı düşündüğü ahlaksız şeyleri belli edencesine gülümsüyordu.

Bu gerçekten de Vivi’nin en sevdiği gülümsemelerden biriydi.

Vivi geçmişe bakarken Gwyn üçüncü kartı, yani gelecek kartını çeviriyordu. Rhys geçmiş için Âşıklar’ı çekmişti, bu da sürpriz değildi ama Gwyn üçüncü kartı yere bıraktığında kaşlarını çatı.

“Ah, İmparator.”

“Fena değil,” diye itiraz etti Vivi, ama Gwyn’in çizdiği İmparator kartına baktığında biraz ürkütücü görüldüğünü fark etti. Koyu renk takım elbiseli bir adam, eski bir ağaçtan oyulmuş gibi görünen ahşap tahtta oturuyordu. Sakalında beyaz teller vardı ve bir elinde ağır abanoz bastonla kaşlarını çatmış onlara bakıyordu.

“*Fena* değil,” diye onayladı Gwyn karta dokunarak. “Sadece, bilirsiniz işte. Otorite anlamına gelir. Kurallar, kanun...”

“Babam,” dedi Rhys ve Gwyn başıyla onaylayarak kartı kaldırdı.

“Kesinlikle, tam olarak temsil ettiği şey...”

“Hayır,” dedi Rhys ve sesindeki bir şey Vivi’nin başını kaldırıp ona bakmasına neden oldu.

Rhys arkasını dönmüş, kalabalığa bakıyordu, yüzü asıktı, siyahlar içindeki abanoz saçlı bir adam şenlik alanında onlara doğru ilerliyordu. Birkaç adım gerisinden Elaine teyze de geliyordu.

Rhys Vivi’ye döndü, gözleri ciddiyetle bakıyordu. “Babam. O burada.”

Rhys, Vivi'yi babasının evinde görmenin tuhaf olduğunu düşünmüştü ama bu, babasını Vivi'nin evinde görmenin yanında hiçbir şeydi.

Aslında teknik olarak teyzesinin eviydi ama orada geçirdiği zamana bakılırsa Vivi'nin de sayılabilirdi. Dirseğinin dibinde dumanı tüten bir fincan çayla teyzesinin mutfak masasında otururken evinde gibi görünüyordu.

Simon ondan biraz daha rahatsız görünüyordu ama onu suçlamak doğru olmazdı çünkü konuşan bir kediye bakıyordu.

"Mama?" diye sordu Sör Purrcival, Simon'ın koluna kafa atmaya çalışarak. "*Mamaaaa?*"

Simon kolunu geri çekerek, "Bu iğrenç şey ne diyor böyle?" diye sordu Gwyn oturduğu yerden kalkıp kediye masanın üzerinden kaldırıırken.

"O iğrenç şey değil, o benim kıymetli oğlum. Sadece sofrada adabını öğrenmesi gerekiyor."

Sör Purrcival tüm sevecenliğiyle, "Anne," diye mırıldandı, onu odadan çıkaran Gwyn'e bakıyordu. Rhys babasının elinin, Elaine'in ikram ettiği çay fincanına uzanmadan önce hafifçe titrediğini gördü. Çay fincanını ağzına doğru kaldırmıştı ki aniden aklı başına gelmiş gibi fincanı sertçe, çayı dökerek yerine bıraktı.

"Zehirli değil," dedi Elaine, yeğeninin omzunu okşayarak yanına oturdu.

LANETLİ ÂŞIK

Simon cebinden bir mendil çıkardı ve dökülen çayı sildi. “Aile *fertlerime* zarar verme eğiliminiz göz önüne alındığında endişemi mazur görmenizi rica ediyorum.”

“Baba,” dedi Rhys, sesi alçaktı. Simon ona Rhys’in daha önce binlerce kez gördüğü bir bakış attı; öfke ve uyarı karışımı bir ifadeydi, ayrıca Simon oğlunun ona karşı gelmesine inanamıyormuş gibi şaşırmıştı.

“Yanılıyor muyum?” diye sordu Rhys’a. “Bu cadı meclisinin yaptığı lanetin etkisi altında değil misin?”

“Tanrı aşkına,” dedi Elaine çayına bir kaşık bal karıştırarak. “Biz cadı meclisi falan değiliz. Sadece bir aileyiz. Ve hem Vivi’nin hem de Rhys’in açıkladığı gibi, bu lanet büyük ölçüde tesadüfen oluşmuş bir şey.”

Simon derin bir nefes alarak sandalyesinde daha dik oturdu. “Tesadüfen oluşan lanet diye bir şey yoktur. Ve şimdi bu aptalca davranış yüzünden ailemin mirası olan kasaba lanetlendi. Anladığım kadarıyla bu durum birkaç kazaya, bir hayaletin serbest kalmasına ve kedi dediğiniz o canavara neden oldu.”

Gwyn odaya geri dönmüş, mutfakla salon arasındaki kapı çerçevesine yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Bak dostum, kimin babası ya da ne kadar havalı bir cadı olduğun umurumda değil, kedim hakkında saçmalamayı kesmezsen kıcına tekmeyle basıp seni bu dağdan aşağı bizzat postalıyorum.”

Simon’ın yüzü biraz morarmaya başlayınca Rhys ellerini kaldırarak sobanın yanındaki yerinden bir adım öne çıktı. “Pekâlâ, sakinleşip konumuza odaklanalım.”

Tanrım, tıpkı Wells gibi konuşuyordu.

Boğazını temizleyen Vivienne bir bacağını altına alarak masanın karşısındaki Simon’a baktı. “Laneti tersine çevirmek için elimizden geleni yapıyoruz, Bay Penhallow. Hepimiz, hatta Gwyn bile, bunu düzeltmeye çalışıyoruz.”

“Peki sen tam olarak ne yapıyorsun?” diye sordu Simon. Sesi hâlâ soğuktu ama en azından gözleriyle Vivienne’i öldürmüyordu.

Vivienne dudaklarını birbirine bastırıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak, “Araştırma yapıyoruz,” dedi.

Simon kaşlarını çatarak, “Kitaplardan mı?” diye sordu, Rhys’in suratı asılmıştı.

“Neden öyle imalı söyledin? Sen kitaplara bayılırsın. Ben ve Bowen yerine kitaplarını evlat edinebilseydin, ederdin. Wells’i hiçbir şeye değişmezdin tabii...”

“Çünkü bu tür bir büyüünün cevabını *kitaplarda* bulamazsınız,” diye yanıtladı Simon, Rhys’a ters ters bakarak. “Lanetler karmaşık büyülerdir. Evrensel bir kaldırma yöntemi yoktur. Çözümü lanetin kendi içinde saklıdır. Lanet büyüünün ardındaki amaç, kullanılan güç. Ayrıca şunu da söylemeliyim ki burada olanlardan beni haberdar etseydin sana bunları çoktan anlatmış olurdum.”

Rhys ellerini ceplerine sokarak, “Denedim, unuttun mu?” dedi. “Bana lanetlendiğimi düşünmenin bile saçma olduğunu söyledin.”

“Evet, şey...”

Simon yere baktı ve ceketindeki hayali tozu silkeledi. Rhys babasıyla yaptığı bu baş başa görüşmeleri hep avazı çıktığı kadar bağırarak isteyerek bitirmek zorunda kalacağını düşündü.

“Yine de ne olduğunu öğrendikten sonra bana haber vermeliydin.”

Vivienne biraz öne eğilerek, “Nasıl öğrendiniz?” diye sordu. “Sormamda bir sakınca yoksa.”

“Abim,” diye cevapladı Rhys, sonra kaşlarını kaldırarak Simon’a baktı. “Sanırım o söyledi, değil mi? Ben Wells’e söyledim, o da sana söyledi?”

Simon, "Llewellyn senin için endişeleniyordu," diye cevap verince Rhys homurdanarak ellerini havaya kaldırdı ve bir daha görüşünde abisini öldüreceğine dair kendine söz verdi.

"Biliyordum, onun yerine Bowen'a anlatmalıydım."

Rhys, Gwyn'in Vivienne'e, "İşlevsiz bir aile olduğukları konusunda şaka yapmıyormuşsun," diye mırıldandığını duydu. Vivienne onu susturdu.

Elaine oturduğu yerden kalkarak ellerini havaya kaldırdı, yüzükleri loş ışıktaki parlıyordu. "Şu an meselemiz kimin kime neyi ne zaman söylediği değil. Aslında lanet büyüsü hakkında bilgi sahibi olmamız iyi oldu. Elimizde artık üzerinde çalışabileceğimiz bir şey var."

"Kitaplarda aranmaması gereken bir şey, evet," dedi Simon, sonra asık bir suratla Rhys'a baktı. "Neredeyse iki haftadır buradasın, evlat, işe yaramaz kitapları kurcalamaktan başka neler yaptın?"

Rhys gözlerini Vivienne'den uzak tuttu çünkü ona tek bir bakışıyla bile babasının ne yaptığını anlayacağını biliyordu.

"Lanetin bazı etkilerini tersine çevirmek için çalıştık," dediğinde, Gwyn bu cevabına burnundan gülmemeye çalıştı. Vivienne'le birlikte lanetin neden olduğu bazı sorunları çözmek için uğraştıkları doğrudur.

Ama bunun yeterli olmadığını biliyordu. Bu işi daha ciddiye almaları gerektiğini biliyordu. Ama Vivienne tarafından dikkatinin dağılması, birlikte geçirdikleri zamana kapılmak çok kolaydı ve Rhys bunu o kadar özlemişti ki vazgeçmek istemiyordu.

Vazgeçmesi gerekse bile.

Simon, Elaine'e dönerek öne doğru eğildi ve ellerini masaya dayadı. "Güç kaynağı olarak kullanılabilecek bir aile ferdiniz var mı? Burada gömülü olan bir atanız ya da onun gibi bir şey."

Elaine gözlüklerini burnuna doğru iterek başıyla onayladı. "Evet, bir tane var. Aelwyd Jones. Sizin övündüğünüz Gryffud

Penhallow'la aynı zamanlarda yaşamış. Ama bildiğimiz kadarıyla onun özel bir yeteneği yokmuş. Buraya göç eden birçok kişi gibi salgın hastalıktan ölen sıradan bir cadıymış.”

Simon'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ama Rhys'in anlayamayacağı kadar hızlı bir şekilde kayboldu.

“Pekâlâ,” dedi Simon.

Omuzlarını dikleştirerek ayağa kalktı. “Eve dönüp bu konuyu kaynaklarıma danışmam gerekiyor. Rhys, bence sen de benimle gelmelisin.”

Rhys irkilerek topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. “Ne?”

“Evde olursan lanetin üzerindeki etkilerine göz atabilirim. Araştırmalarıma faydası olur.”

Sözleri taş gibi ağır ve mesafeliydi, Seyahat Taşı'nı çıkarmak için cebini karıştırırken Rhys'a bakmadı bile. Rhys babasının ne kadar soğuk bir pislik olduğunu *bildiği* hâlde bu tavrı yine de canını yakmıştı; bunca zamandan sonra bile. Rhys'in eve dönmesini lanet konusunda işine yarar bir kobay olacağı için istiyordu, oğlu olduğu için değil; durumu önemsiyordu çünkü sevdiği asıl şeye, yani büyüye olan ilgisini körüklüyordu.

“Bu işi burada bitirmek istiyorum, baba,” diye cevap verdi, sesi şaşırtıcı derecede netti. Babası sadece, “Öyle olsun,” diye karşılık verdiğinde Rhys ucuz atlattığını düşündü. Ne de olsa Simon, Galler'den onca yolu sadece onu azarlamak için gelmişti. Şimdi bunu gerçekleştirdiğine göre gidiyordu. Geçmişte böyle bir şey yaşansa kesinlikle sonuçları daha kötü olurdu.

Ama sonra Simon durakladı, parmak uçlarını hafifçe masaya dayadı. “Umarım oğlumun varlığı siz hanımları kristal ve rişört satmak gibi önemli bir işten alıkoymaz.”

“Baba,” diye başladı Rhys ama Vivienne çoktan ayağa kalkmıştı.

“Aslında kristal ve tişört satışlarımız gayet iyi,” dedi ellerini masaya dayayarak. “Ayrıca sahte büyü kitapları, plastik bal-kabakları ve cadı şapkalar da satıyoruz. Pek çok seçenek var.”

Simon’ın ağzının etrafındaki çizgiler derinleşti ama Vivienne gülümseyerek konuşmaya devam etti, “Buna rağmen bu küçümsediğiniz cadılar oğlunuzu lanetlemeyi başardı ve sizin ruhunuz bile duymadı. Yani laflarınıza dikkat etseniz iyi olur.”

Gülümsemeye devam etti, bakışları sertti, yanakları hafifçe kızarmıştı. Bir erkek ona nasıl çılgınca âşık olmazdı ki?

Vivienne ona baktığında Rhys gözlerinden kalpler çıktığından emin bir şekilde ayağa kalkarak babasını başıyla selamladı.

“Seni kapıya kadar geçireyim.”

Simon hâlâ Vivienne’e bakıyordu ama bir süre sonra başını iki yana sallayarak kapıya yöneldi. Rhys babasıyla birlikte dışarı çıkarken verandanın basamaklarında durakladı. “Boş yere buralara kadar geldiğin için özür dilerim.”

Simon dönüp ona baktı ve Rhys ağzının etrafındaki derin çizgileri, elmacık kemiklerinin altındaki çukurları gördü. “Rhys,” dedi Simon ve sonra başını iki yana salladı, Seyahat Taşı elindeydi. “Kendine iyi bak.”

“Bakarım,” diye cevap verdi Rhys ama söz ağzından yeni çıkmıştı ki babası bir ışık gibi yanıp sönerek onu verandada yalnız bırakıp gitti.

“Seni eve kadar bırakmamı ister misin?”

Ah. Yalnız değildi.

Vivienne kapıda duruyordu, cadı elbisesi hâlâ üzerindeydi ama şapkasını çoktan çıkarmıştı. Rhys başıyla onayladı. “Çok isterim.”

Elaine’in evinden Penhaven Malikânesi’ne varmaları sadece üç dakika sürmüştü. Rhys kendi kendine, babası bu kadar çabuk gelip gittiği ve bu gece burada, malikânede kalmadığı için sevinmesi gerektiğini söyledi.

Anahtarlarını kapının yanındaki masaya bıraktı, Vivienne hemen arkasındaydı.

“Teşekkür ederim,” dedi dönüp ona bakarak. “Hem beni bir hanımefendi gibi eve bıraktığın için hem de babama katlandığın için.”

“O kadar da kötü biri değil,” dedi Vivienne omuz silkerek. “Düşündüğüm kadar korkutucu da değil.”

“Vivienne, sen muhteşem, pek çok yeteneği olan bir kadınsın ama yalan söylemek bu yeteneklerden biri değil.”

Bunun üzerine Vivienne biraz gülümsedi ve sonra odayı geçip onun önünde durdu. “Gitmemi ister misin?” diye sordu, uzanıp saçlarını yüzünden geriye doğru itti. “Biraz yalnız kalmak ister misin?”

“Kal,” dedi Rhys, elini tutup önce avucunu, sonra bileğini öptü. Sonra dudaklarına yöneldi, aniden kendini onu umutsuzca arzularken buldu, elleri çoktan kot pantolonunun düğmesine ulaşmıştı.

Rhys tekrar, “Kal,” diye mırıldandı, ancak sadece bu gecelik kalmasını kastetmemişti. Yine de bunu söylemek yerine onu kanepeye yönlendirdi.

“Biliyor musun, böylesi bir dekorasyonun tek yakıştığı yer burası,” dedi Vivienne, büyük banyoyu kaplayan dev pençe ayaklı küvette Rhys’ın göğsüne yaslanmıştı. Evin geri kalanı gibi burası da siyah ve koyu bordo tonlarında dekore edilmişti. Rhys ona hak vermek zorundaydı: buradaki hava kesinlikle korkutucu olmaktan çok romantikti. Elbette bunun nedeni yanan mumlar ve Vivi’nin çıplak ve ıslak bir şekilde ona yaslanmış olması da olabilirdi ama her hâlükârda Rhys bu banyoyu birdenbire çok sevmeye başlamıştı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı şakağına doğru, nemli saçlarını öperken. Vivi ona bakmak için başını geriye doğru eğdi.

“Banyona iltifat ettiğim için mi?”

“Her şey için. Babama karşı kendini savunduğun için.”

“Seni seviyor,” dedi Vivienne usulca, suyun altında parmaklarını onunkilere dolamak için aşağıya uzanarak. “Evet, biraz zorba ve sivri dilli ama korkuyor. Senin için endişe ediyor. Bunun için onu suçlayamazsın.”

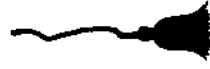
Rhys şu anda babasını düşünmek, Vivienne’e aile denilen şeyin ille de seni önemseyen insanlardan oluşmak zorunda olmadığını açıklamak istemiyordu. Onun Elaine ve Gwyn’i, sıcak, sevgi dolu bir yuvası, Rhys’ın Simon’da aradığı ama asla bulamadığı her şeyi vardı.

Vivienne şanslıydı.

Rhys da bir Vivienne’i olduğu için şanslıydı, her ne kadar bu uzun sürmeyecek olsa da.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Vivi ertesi sabah uyandığında, nerede olduğunu bilmemenin verdiği kısa ve kafa karıştırıcı bir an yaşadı.

Yuvarlanarak saçlarını yüzünden çekti ve ağır kadife perdelerle desenli duvar kâğıdına baktı.

Rhys'in evi.

Rhys'in babasının evi.

Rhys'in babasının...

Vivi iç geçirerek sırtüstü uzandığında dün gecenin anıları zihnine çullandı. Simon laneti umursamadıkları ya da gerektiği kadar özenli davranmadıkları konusunda haklıydı. Bütün kasaba lanetin etkisi altındayken onlar haftayı ne yaparak geçirmişlerdi?

Rhys'in yatağının boş tarafına baktığında vücudu geçen haftanın anılarıyla ısındı. Yaşadıkları şeye büyümlü demek aptalca geliyordu ama öyleydi. Rhys'la tekrar vakit geçirmek, ona Graves Glen'i gezdirmek, kendi dairesinde ya da burada, bir şekilde biraz daha ev gibi hissettirmeye başlayan bu tuhaf anıt mezarda yemek yemek.

Dürüst olmak gerekirse yatağın sayvanı bile artık hoşuna gitmeye başlamıştı.

Ama Simon haklıydı, Cadılar Bayramı'na sadece bir gün kalmıştı, bu konuyu artık ciddi ciddi çözmeleri gerekiyordu.

Rhys söz konusu olduğunda bunu söylemek yapmaktan daha kolay, diye düşündü çarşafı üzerinden atarken.

Bu yüzden aşağıya indiğinde Rhys'i mutfakta, tamamen giyinik, gömleğinin yakasına takılmış bir güneş gözlüğü ve elinde iki kahve termosuyla görünce şaşırdı.

“Günaydın tatlım,” dedi. Vivi koridordaki sarkaçlı saate baktı, sabah daha yedi bile değilken bu kadar neşe biraz fazlaydı.

“Kimsin sen ve Rhys Penhallow’a ne yaptın?” diye sordu, termoslardan birini ondan alırken bile gözlerini üzerinden ayırmamıştı.

“Yürütmem gereken bir işim var, biliyorsun. Ara sıra erken kalkıyorum, hatta bir iki hesap kitap yaptığım bile oluyor.”

“Bu tür edepsiz konuşmalar için çok erken.”

Bunun üzerine Rhys güldü ve eğilip burnunun ucunu öptü. “Git giyin, hesap defterim ve ofisimde tuttuğum renk kodlu klasörlerle ilgili her şeyi sana arabada anlatırım.”

“Araba mı?” diye sordu Vivi, kafeinin bir an önce beynine ulaşmasını dileyerek.

Rhys, “Halletmemiz gereken bir iş var,” diye cevap verdi ve Vivi, dudaklarının aniden düz bir çizgi hâlini almasından, omuzlarının duruşundan bunun lanetle ilgili olduğunu hemen anladı.

Yirmi dakika ve Gwyn’le yaptığı bir telefon görüşmesinden sonra Vivi duşunu almış, Elaine’in evine yedeklediği kot pantolonuyla Gwyn’e ait çizgili bir kazak giymişti, ayrıca önceki geceden kalma siyah çizmeleri de ayağındaydı. Rhys’la birlikte kiralık arabasına binerek Graves Glen’den kuzeye doğru yola koyuldular.

Vivi saçlarını dağınık bir topuz yapmak için uzanırken, “Sanırım şu an bana bu işin ne olduğunu anlatmak için harika bir zaman,” dedi.

Rhys ona baktı. Güneş gözlüklerini takmış, koyu gri düğmeli gömleğinin kollarını sıvamıştı. Vivi bu adamla birçok kez seks yapmış olmasına rağmen neden hâlâ araba kullanırken kol kasları gibi basit bir şeyden bu kadar tahrik olduğunu merak etti. Bu şimdiye kadar fark etmediği bir tür fetiş miydi, yoksa Rhys’la ilgili her şey mi onu böyle tahrik ediyordu?

Ardından Rhys'in, "O hayaleti mumun içinden çıkaracağız," demesiyle libidosuna soğuk su serpilmiş gibi oldu.

"Pardon, ne?" diye sordu, elleri başının üzerinde donup kaldı, atkuyruğu yapmakta olan parmakları gerilmiş hâlde ona bakıyordu.

"Piper McBride," diye cevap verdi, her zamanki gibi sakin ve soğukkanlı bir şekilde. Vivi kaşlarını çatıp ellerini bıraktı ve saçlarının omuzlarına düşmesine izin verdi.

"*Kim* diye sormadım, Rhys. Demek istediğim, 'onu mumdan çıkarmak' da ne demek? Şu anda o mumun nerede olduğunu bile bilmiyoruz."

"Aslında," dedi Rhys, termosunu almak için uzanarak, "biliyoruz."

O aheste aheste kahvesini yudumlarken Vivi homurdanarak saçını düzeltmeye devam etti.

"Sana en başta hayalet konusunu anlatmadığım için beni cezalandırıyorsun, değil mi?"

"Sayılır," dedi ve sonra ona her zaman göğsünün tam ortasına isabet eden o çarpık gülümsemeyle baktı. "Pekâlâ, kartlar serildi. Dün gece uyuyamadım, sen uyurken sana bakmak çok kıymetli olsa da..."

"Sapık mısın sen?"

Yine o şekilde gülümsedi ve Vivi'nin bacağına masaj yaptı. "*Insomniamı* işe yarar bir şey için kullanmaya karar verdim. Her ne kadar bunu söylemek ölmek istememe neden olsa da babam haklıydı. Neredeyse Samhain'deyiz ve lanete odaklanmamız gerekiyor. Ben de kendi kendime, 'Rhys, seni kahrolası yakışıklı piç, lanetle ilgili eline geçen en sağlam ipucu neydi?' diye sordum, sonra eski dostumuz Piper'ın 'lanetli Penhallow' deyişini hatırladım ve aklıma mumun içine çekilmeden önce açıklamasına izin verdiğimizden daha fazlasını biliyor olabileceği geldi."

Piper'la tekrar uğraşma fikri Vivi'nin kanını dondursa da yavaşça başını salladı. "Tamam, anlıyorum," diye kabul etti.

“Ama satmadıysa mum hâlâ Tamsyn Bligh'in elindedir ve onun nerede olduğunu da ancak Tanrı bilir.”

“İki kasaba ötede,” dedi Rhys, otoyoldan sola dönerek. “Cade's Hollow diye bir yerde.”

Vivi şaşkınlıkla ona döndü. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

Rhys uzun parmağıyla burnunun kenarına dokundu. “Graves Glen'de büyü yapmam pek akılcı olmazdı ama bu başkalarından benim için büyü yapmasını istemeyeceğim anlamına gelmiyor. Özellikle de abim Llewellyn'den. O pisliğin bana borcu vardı. Arayıp benim için küçük bir takip büyüsü yapmasını istedim. Bayan Bligh ülkenin diğer ucunda olsaydı bir B planına ihtiyacımız olabilirdi ama görünüşe göre pek de uzağa gitmemiş.”

“İyi de mum onda olmayabilir,” dedi Vivi umutlanmak istemeyerek ve Rhys başıyla onayladı.

“Olmayabilir,” diye kabul etti. “Ama bu sorunla da zamanı geldiğinde ilgileneceğiz.”

“Zamanı geldiğinde değil ‘karşıya karşıya kaldığımızda’.”

Rhys'ın tek cevabı “Peki,” oldu ve Vivi tekrar koltuğuna yerleşti, sabah güneşinin morumsu maviliğinin dağların üzerinde oynaşmasını, dümdüz tarlaların yerini yavaş yavaş evlere bırakmasını ve evlerin sıklaşarak Graves Glen'den bile daha küçük bir kasabaya dönüşmesini izledi.

Kasaba merkezini geride bıraktıklarında Rhys birkaç dönüş daha yaptı ve sonunda düğün pastasına benzeyen, üçgen süslemeli çatıları olan, ön kapısına sonbahar yapraklarından bir çelenk asılı Viktorya dönemine ait bir konağın önünde durdu.

Arabanın kontağını kapatan Rhys başını eğerek ön camdan konağı inceledi.

“Pansiyonda mı kalıyor?” diye sordu Vivi.

“Wells'in bana verdiği adres burayı gösteriyor,” dedi Rhys ve bir süre durakladıktan sonra, “Biliyor musun, burada işimiz bittiğinde bir oda *tutabilir* ve...” diye ekledi.

“Rhys.” Vivi ona yandan bir bakış attı. “İşe odaklan lütfen.”

“Üzgünüm, haklısın. Önce laneti kaldıralım, sonra seksi düşünürüz.”

Arabadan indiler, sabah havası serin ve hâlâ biraz nemliydi, merdivenlerden çıkarken konağın önündeki sık çalılıarın üzerinde çiy parlıyordu ve Vivi ön kapının hemen yanındaki hasır masanın üzerinde duran küçük oyulmuş balkabağı lambasına gülümsedi.

Ön kapıyı açtıklarında tepelerinde bir zil çaldı ve büyük meşe bankonun arkasındaki güler yüzlü, sarışın kadın onlara gülümsedi. “Günaydın! Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Vivi, Rhys’a Tamsyn’le nasıl konuşacaklarına dair bir planı olup olmadığını sormadığını fark etti. İşini profesyonel olarak yapan hiçbir pansiyon konuklarının oda numarasını ele vermezdi ve Vivi, Tamsyn’in gelmesini bekleyerek lobide kaç saat takılabileceklerini bilmiyordu.

Rhys bankonun arkasındaki kadına gülümsedi. “Aslında bir arkadaşımızla görüşmek istiyorduk,” dedi, aksanı her zamankinden daha yoğundu, Vivi onu kaburgalarından dirsekleme dürtüsüyle savaştı.

Cazibe. Planı buydu. Gülümseyecek, araya birkaç Galce kelime sıkıştırarak, saçları O Şeyi yaparken bankoya yaslanıp işi cazibesine bırakacaktı, yani tipik Rhys Penhallow hamlesini kullanacaktı.

Ama daha bankoya eğilme fırsatını bulamadan sağ taraflarındaki devasa merdivenlerden ayak sesleri duyuldu ve Amanda –yani Tamsyn Bligh– aniden orada belirdi, neredeyse trabzanın üzerine eğiliyordu. “Merhaba, millet!” dedi, sesi o kadar canlı ve neşeliydi ki Vivi başının etrafında çizgi filmlerdeki gibi kuşların belirmemesine şaşırdı.

Ardından onun ne kadar solgun olduğunu, gözlerinin altındaki koyu renk halkaları ve garip gülümsediğini fark etti.

Hem Rhys’a hem de Vivi’ye el salladı. “Yukarı gelin! Gelmenize çok sevindim!”

Rhys, Vivi'ye hayatında gördüğü en anlamlı *Ne oluyor be?* bakışını attı, sonra gülümsemesi tekrar belirdi, o cazibeli tavrı geri geldi ve bir kolunu Vivi'nin beline dolayıp onu merdivenlere doğru çekerken bankonun arkasındaki sarışın kadın bilgisayarcının başına döndü.

“Seni görmek de güzel,” dedi Rhys basamakları tırmanıp neredeyse koşar adım odasına giden Tamsyn'i takip ederek.

Bu pansiyonda hâlâ eski moda büyük anahtarlar kullanılıyordu ve Vivi, kapıyı açan Tamsyn'in ellerinin biraz titrediğini fark etti.

Kızın peşinden içeriye girdiler ve Vivi şöminede yanan ateşe rağmen odadaki soğukluk karşısında irkildi, kazağının kollarını ellerinin üzerine çekerek etrafına bakındı. Oda karanlıktı, perdeler kapalıydı ve zeminin ortasında Eurydice Mumu duruyordu.

Tamsyn kapıyı kapattı ve dönerek onlarla yüzleşti.

“Bana yardım etmelisiniz.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Vivi kollarını göğsünde kavuşturarak, “Peki bunu tam olarak neden yapalım?” diye sordu. “Bana yalan söyledin.”

“Söyledim,” diye yanıtladı Tamsyn, pek de üzgün görünmüyordu. Sonra yüz ifadesini daha pişman bir hâl aldı. “Hatalıyım biliyorum ama çok iyi bir nedenim vardı.”

Rhys şömineye doğru yürüyüp bir elini şömineye dayayarak, “Neymiş o?” diye sordu.

Tamsyn ikiliye bakıp iç çekti. “Tamam, büyükannemi kurtarmak için kapana kısılmış bir hayalete ihtiyacım olduğunu falan söyleyecektim ama aslında sadece çok para kazanmak istiyordum. İnsanlar içinde hayalet olan bir Eurydice Mumu için binlerce dolar öderken içinde *cadı hayaleti* olan bir mum için ne kadar öderler düşünsenize? Sadece bunu satarak bile yazı Portekiz’de geçirebilirdim. Ama” –odanın ortasındaki muma baktı– “o şeyi elden çıkaramam. Çünkü bir sorunu var.”

Eliyle odanın etrafını işaret etti. “Ne kadar soğuk olduğunu fark ettiniz mi? Ne kadar karanlık olduğunu? Buraya geldiğimden beri her gün böyle ve gittikçe de kötüleşiyor.”

Vivi yavaşça muma doğru ilerledikten sonra Tamsyn’in ne demek istediğini anladı. Mum âdeta karanlık bir enerji yayıyordu. Piper’in hayaleti hâlâ kapana kısılıydı ve bu durumdan epeyce mutsuz gibi görünüyordu.

Rhys Vivi’nin yanına gelerek, “Eurydice Mumu’nun böyle bir şey yapmaması gerekir,” dedi alçak bir sesle.

Tamsyn bir elini beline koyarak, “Evet, hem de hiç yapmaması gerekir,” diye cevap verdi. “Tonlarca şey alıp sattım ama

bu var ya? Tamamen bozulmuş. Onu öylece bir yere atıp kur-
tulamam, üniversitenizdeki cadılara da götüremem. Bu yüzden
burada sıkışıp kalmış ne yapacağımı çözmeye çalışıyordum ve
sonra siz ikiniz âdeta cadı melekler gibi imdadıma yetiştiniz.”

Vivi omzunun üzerinden Tamsyn'e bakarak, “Sen cadı
değilsin yani?” diye sordu.

“Hem de hiç,” diye yanıtladı Tamsyn biraz ürpererek. “Sa-
dece onların eşyalarını alıp satarak para kazanıyorum.”

Rhys, “Ve bu eşyaları elde etmek için insanlara yalan söy-
lüyorsun,” dediğinde Tamsyn omuz silkti.

“Kimseye bir zararım dokunmuyor.”

“Yine de,” dedi Vivi, mumu almak için uzanarak. Mum
o kadar soğuktu ki neredeyse soğukluğu elini acıtıyordu, onu
taşıyabilmek için kazağının kolunu elinin üzerine çekştirerek
yüzünü buruşturdu.

Vivi arkasını döndüğünde, “Neden hâlâ Graves Glen'e bu
kadar yakın bir yerde kalıyorsun?” diye sordu, eli mum yüzün-
den buz kesmişti. “Uzaklaşabildiğin kadar uzaklaşmışsındır
diye düşünmüştüm.”

“Planım uzaklaşmaktı,” dedi iç çekerek, sonra başıyla mumu
gösterdi. “Ama o şeyi uçağa alırlar mı sence?”

“Haklısın,” diye mırıldandı Rhys, perili olduğu belli olan
odaya göz gezdirerek.

“Sanırım bunu senin elinden alarak bir iyilik yapabiliriz,”
dedi Vivi, sesi rahatlamış değil de daha çok sinirlenmiş gibiydi.

“Büyük bir riske girerek,” diye ekledi Rhys, sesi katıydı,
ifadesi de o kadar ciddiydi ki Vivi gülümsemesini bastırmak
zorunda kaldı.

“Tanrım, teşekkür ederim,” dedi Tamsyn, omuzları gev-
şemişti. “Hayaleti tuzağa düşürmek adına seni kullandığım
için özür dilerim. Gerçekten. İyi birine benziyorsun. Ofisini
de sevdim.”

“Teşekkürler,” diye cevap Vivi, ardından Rhys elini beline koyarak onu kapıya yönlendirdi.

“Tanrım, bu kadar kolay olmasını beklemiyordum,” diye mırıldandı koridora çıktıklarında ve sonra ağır ahşap kapılara baktı. “Biliyor musun, artık epeyce vaktimiz var. Bu olay çok daha uzun sürer diye düşünmüştüm. Yani eğer *istersen...*”

“Hayır,” diye yanıtladı Vivi göğsünü iterek. “Oda tutmayacağız. Bu şeyi doğruca Elaine teyzeye götüreceğiz.”

Rhys derince iç çekerek bir eliyle Vivi’nin yüzünü kavradı ve eğilip dudağına bir öpücük kondurdu. “Mantıklı olmandan hem çok hoşlanıyorum hem de nefret ediyorum, Vivienne.”

Tamam, belki de bir oda tutmalıydık, diye düşündü Vivi, birkaç saat sonra Elaine’in kulübesinin arkasındaki ormanda titreyerek otururken. Öğleden önce Graves Glen’e dönmüşlerdi ama Elaine bu tür bir büyüün gece, ayın altında yapılması gerektiği konusunda ısrarcıydı, gerçi şimdi Vivi Rhys’a biraz daha soku-
lurken bunun Elaine teyzenin estetik kaygısından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmeye başlamıştı.

Karşısında dizlerini göğsüne çekmiş oturan Gwyn, Elaine teyzenin orman zeminine tuzdan bir çember çizmesini izliyordu; Eurydice Mumu ortadaydı ve hâlâ soğukluk yayıyordu. Gwyn, “Çok havalı,” dedi ve sonra kendine baktı. “Balkabaklı pijamalarımı giymeseydim muhtemelen daha havalı olurdu ama ne yaparsın?”

Rhys homurdanarak bir kolunu Vivi’nin omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. “İnan bana, bu hayaleti... şey, kanlı canlı görmek doğru bir tanım olmaz ama bizzat görmüş olmak diyelim, havalı değil? Yine de,” dedi sonunda omuz silkerek. “Hayaletin hepimizden havalı olduğu kesin.”

“Ayrıca senden de nefret ediyor.” Elaine teyze çemberi tamamlarken eteğindeki ziller usul usul çınladı.

“Öyle görünüyor.”

“Hımm.” Gözlüklerini burnunun üstüne iten Elaine teyze, “O zaman belki biraz daha geri dursan iyi olur,” dedi.

Rhys ona baktığında Vivi başıyla onayladı. Rhys’in kütüphanede havaya uçuşunu, onu gördüğünde hayaletin gözlerinde beliren öfkeyi hatırladı. Elaine’in teorisine göre Piper McBride bir cadı olduğu için diğer cadılarla, özellikle de onu özgür bırakanlarla konuşmaya biraz daha sıcak bakabilirdi. Vivi Elaine’e *aynı zamanda* Piper’ı yakalayan kişinin de kendisi olduğunu hatırlatmıştı ama Elaine Piper’in bu kısmı hatırlamayacağını umuyordu.

“Hayaletler genelde neler olup bittiğini idrak edemez,” demişti. “Zamanın onlar için bir anlamı yoktur.”

Vivi teyzesinin haklı olmasını umdu.

Vivi ve Gwyn ayağa kalkıp tuz çemberinin iki yanında dururken Rhys ayağa kalkıp karanlığa doğru gerileyerek bir ağaca yaslandı.

“Vivi?” dedi Elaine teyze ona uzun bir kibrit kutusu uzatarak. “Bu şerefe nail olmak ister misin?”

Ve böylece Vivi hayatında ikinci kez bir Eurydice Mumunu yaktı.

Bu seferki farklıydı. Bu sefer ruh içeri çekilirken ortaya çıkan o sürtünme hissi olmadı. Tersine mum kıvılcımlanarak alev aldı ve birden Piper McBride tüm öfkeli ihtişamıyla havada belirdi.

Ortamı mavi-yeşil bir parıltıya boğacak denli ışık yayıyordu ve çemberin öbür ucunda Gwyn’in gözleri kocaman açılmıştı. “Kahretsin, bir hayalet,” diye soludu, sonra ellerini çırpı. “Yani hayalet göreceğimizi biliyordum ama bilmek başka şey gerçekten görmek başka şey.”

Piper yüzünü ona döndü ve loş ıııkta bile Vivi, Gwyn'in sertçe yutkunduğunu görebiliyordu. "Bu arada tişörtün güzelmiş. Ben de Nirvana'yı severim."

Hayalet yavaşça dönüp Vivi ve Elaine'e baktı, yüz ifadesi pek değişmese de Vivi onun bu kez o kadar kızgın olmadığını fark etti.

Belki de Elaine haklıydı.

"*Bu bir cadılar meclisi falan mı?*" diye sordu Piper, sesi sanki çok uzaklardan geliyormuş gibiydi, onlara ne kadar yakın olduğu düşünöldüğünde bu oldukça ürkütücü bir etki yaratmıştı.

"Evet," dedi Vivi, teknik olarak doğru olmasa da. Hayalet ona döndü.

"*Sen,*" dedi, üst dudağı öfkeyle hafifçe kıvrıldı. "*Seni daha önce görmüştüm.*"

Ağız aniden kuruyan Vivi dudaklarını yaladı. "Evet. Kütüphanede."

Piper artık öfkeden dişlerini gösterir olmuştu. "*Bir Penhallow'la.*"

"Doğru. Aslında biz de seninle bu konuda konuşmak istiyoruz. Rhys'ın, yani Penhallow'un lanetli olduğunu biliyordun. Ve haklıydın. Onu lanetleyen bendim, yani..."

"*Sen değildin.*"

Sözleri duygusuz, neredeyse bıkkın çıkmıştı ve Vivi yanlış duyup duymadığını merak etti.

"Ne?"

"*Penhallow'u çevreleyen büyüünün ne olduğunu biliyorum,*" dedi Piper, hâlâ havada süzölüyordu ama korkunç bir doğaüstü varlıktan çok, genç bir kız gibi görünmeye başlamıştı. "*Ve o büyü sana ait değil. Ya da sadece sana ait değil.*"

"O zaman kime aitti?" diye sordu Elaine ve Piper tekrar dönerek ona baktı.

"Bu kasabanın damarlarında akan başka bir büyü var," dedi Piper, "Penhallowlar tarafından çalınan bir büyü. Saklı bir büyü. Aelwyd Jones intikamının alınmasını hak ediyor."

Aelwyd Jones.

Burada, kasaba mezarlığında gömülü olan Vivi'nin atası.

Yüzünü şaşkınlıkla buruşturan Elaine'e baktı. "Atamızın güçlü bir büyü gücü yoktu," dedi Piper'a. "O, ailemizdeki tüm kadınlar gibi sıradan bir cadıydı."

"İnsanların bildiğinden çok daha güçlüydü," diye karşılık verdi Piper, "ama Gryffud Penhallow ondan bu gücü çaldı, onu kullandı, adını sildi."

"Nasıl?"

Vivi dönüp Rhys'in bir adım öne çıktığını gördü, tam o sırada Piper'ın bakışları üzerine sabitlendi ve o sıradan kız aniden yok oldu. Gözleri karardı, saçları geriye doğru uçtu ve Vivi'nin kütüphanede duyduğu o doğaüstü ulumayla Rhys'in üzerine atıldı.

Vivi hiç düşünmeden bir adım öne çıkarak kendini Piper'la Rhys'in arasına attı ve ayağıyla tuz çemberine basıp onu bozduğunda buz gibi soğuk bir şeyin etrafını sardığını, onu çemberin içine doğru ittiğini hissetti, görüşü birden kararırken Piper'ın düşünceleri ve anıları zihninde dönmeye başladı.

Piper kütüphanede Graves Glen'in tarihini araştırıyor, siyah saçları mor mürekkeple Aelwyd Jones yazılı bir defterin üzerine yayılmış, Piper kulübede sunağının başında, mumlar yanıyor, rünler parlıyor ve bir büyü, Aelwyd'in ruhunu çağırmak için bir büyü yapıyor, ama çok ağır geliyor, büyü çok ağır geliyor ve Piper büyüünün kendisini çektiğini, emdiğini hissediyor ve sonra karanlık, çok karanlık ve soğuk...

Vivi'nin nefesi kesildi, soğukluk içinden çekilirken parmaklarının altında yapraklar çıtırdadı, kalbi hızla çarpıyordu, az önce gördüklerini anlamlandırmaya çalıştı ama görüşü hâlâ bulanıktı.

“Vivienne.”

Rhys yanına diz çökmüştü –nasıl olmuştu da yere düşmüştü– elleri omuzlarında, yüzü solgundu ve Vivi onun ötesine baktığında Piper’ın hâlâ mumun üzerinde durduğunu, tuz çemberinin onarıldığını, Elaine’in ise bitkin görüldüğünü fark etti.

“Ben iyiyim,” diye mırıldanmayı başarabildi, her ne kadar iyi olduğundan emin olmasa da. “Gerçekten.”

Rhys’in onu ayağa kaldırmasına izin verdi, Piper’a bakarken ağır ağır ona yaslandı.

“Aelwyd’le bağlantı kurmaya çalışırken öldün,” dedi, sesi hâlâ kısıktı ve Piper, Rhys’a dik dik bakmaya devam ederken başını sallayarak onayladı.

“Bu onun hatası değildi. Benimdi. Büyüm onun ruhunu tutan bağları koparacak kadar güçlü değildi.”

Bakışları Vivi’ye kaydı. “Ama seninki öyle. Sen lanet büyüsünü yaparken onu çağırdın ve o da sana güç verdi çünkü sen onun kanındansın.”

“Bir kan laneti,” dedi Elaine kaşlarını çatarak. “Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Kötü bir şey mi?” diye sordu Gwyn ve sonra başını iki yana salladı. “Tamam, bu aptalca bir soruydu, ‘kan laneti’ denilen şeyin iyi olma ihtimali var mı ki?”

Vivi, “Peki bunu nasıl kıracağız?” diye sorunca Piper gülmüsed.

“Kıramazsınız. Bunu sadece Aelwyd yapabilir.”

“Ama o öldü,” dedi Gwyn, elleri belindeydi. “Bir iç kulak enfeksiyonu geçirdi ya da o zamanlar insanları her ne öldürüyorsa ona yakalandı.”

“Onu Gryffud öldürdü,” diye karşılık verdi Piper. “Bu kasabayı ayakta tutmak için onun büyü gücünü sonuna kadar kurutttu. Gripten öldüğünü söyleyerek de olayı örtbas etti.”

LANETLİ AŞIK

Gwyn şaşkınlıkla bakakaldığında Vivi tekrar mağarayı, ley hatları boyunca titreşen büyüü düşündü. Sadece büyü gücünü değil, aynı zamanda Aelwyd'in yaşam gücü de elinden almıştı.

"Yine de," diye devam etti Gwyn. "Onunla iletişim kurmaya çalışırken öldün, bu yüzden ondan bu laneti kaldırmasını istemek söz konusu olamaz gibi görünüyor."

"Kaldırabilse bile kaldırmazdı," diye cevap verdi Piper. *"Lanetin bu kasabaya ne yaptığını gördüm. Gryffud Penhallow'un mirası olan bu kasaba acı çekiyor. Gryffud Penhallow'un vârisi de öyle."*

Kindar bakışları tekrar Rhys'in üzerine döndü, Rhys da şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Ben mi?" dedi bir elini göğsüne koyarak. "Ben onun gerçek vârisi değilim ki. Bizden bir sürü var."

"Ama buradaki Penhallow sensin." Piper sırttı. *"Ve yarın Samhain, perdenin inceldiği, Aelwyd'in büyüünün en güçlü olduğu zaman."*

Cadılar Bayramı. Yarın.

Vivi hayalete baktı, kanı aniden buz kesti, midesi buruldu. "Yani diyorsun ki..."

"Lanet yarın gece yarısı zirveye ulaşacak," diyen Piper'in gülümsemesi kötücül bir hâl aldı. *"Yarın gece hem bu kasaba hem de Penhallow yok olacak."*

Rhys'la birlikte onun evine doğru yola koyulan Vivi'nin tüm vücudu ağrıyordu ve hayatında hiç olmadığı kadar yorgundu. Emniyet kemerini çözmek ve arabanın kapısını açmak gibi şeylerin bile imkânsız geldiği bir kemik yorgunluğu.

Rhys bunu fark etmiş olmalı ki uzanıp onun için kemerini çözdü, sonra arabanın diğer tarafına dönüp kapıyı açarak dışarı çıkmasına yardım etti.

"Seni içeri taşımamı ister misin?" diye sordu, Vivi başını kaldırıp eve baktı.

"Alınma ama bu eve gelin gibi kucakta taşınmak kendimi korku filmlerindeki baygın kadın kahramanlar gibi hissetmeme neden olur."

"Anlıyorum," dedi Rhys hafif bir tebessümle, ama verandanın basamaklarını çıkarken kolunu ona doladı.

"Bir anlığın hayalet tarafından ele geçirilmenin bu kadar yorucu olabileceğini kim düşünürdü?" diye sordu. Rhys kapıyı açarken tekrar ona bakıp yüzünü inceledi.

"İyi olduğuna emin misin?"

Teknik olarak iyiydi. En azından bedenen iyiydi, sadece yorgundu.

Acıyan kalbiydi.

Yarın gece hem bu kasaba hem de Penhallow yok olacak.

Piper'in sesini zihninde çok net duyuyor, yakıcı gözlerle Rhys'a nasıl dik dik baktığını hatırlıyordu.

Eve girerken... ıslık çalan Rhys'a.

Vivi peşinden giderek anahtarlarını masanın üzerine fırlatmasını izledi, sonra mutfığa gitti ve birkaç şişe suyla geri döndü.

Rhys, "Piper derdini anlattığına göre artık kütüphaneye musallat olmayı bırakabilir," dedi. Bu gece başardıkları iyi şeylerden biri de buydu. Piper sözünü söyledikten sonra ortadan kaybolmuş, Eurydice Mumu toz hâline dönmüştü. Vivi onun bu sefer temelli gittiğini ve bir bağlama büyüsüne gerek kalmadığını hissetmişti. Ama yine de o gencecik, yetenekli cadının kendine birkaç beden büyük gelen büyüler yapmaya çalışırken gücünü yavaş yavaş tükettiğini düşünmek onu üzüyordu. Büyük bir kayıp gibi geliyordu.

Rhys Vivi'ye bir şişe su uzattı ve açmadan önce kendi şişesini elinde birkaç kez çevirdi. "Her şeye rağmen görev tamamlandı." Vivi'ye doğru ilerledi ama o bir adım geri çekildi, birden eskisi kadar bitkin olmadığını fark etti.

"Rhys, yarın geceye kadar durumu düzeltmezsek *öleceğin* kısmı duymadın mı?"

Oturma odasında öylece durmuş, umursamaz bir tavırla suyunu yudumluyordu. "Hayalet öyle diyor diye ölecek değilim."

Vivi ona şaşkınlıkla baktı. "Hayır, *öyle diyor diye* ölebilirsin. Ciddiyim. Aelwyd'in ruhunu çağıramaz ve ailenin günahları için seni affetmeye ikna edemezsek öleceksin. Ki bu ruh çağırmanın çok zor bir iş olduğunu da hatırlatmalıyım."

"Deneyene kadar asla bilemeyiz, bu yüzden endişelenmenin pek bir anlamı yok," dedi ve şişesini masaya bırakıp ellerini tutmak için Vivi'nin yanına gitti.

"Şimdi, ölürsem bana Viking cenazesi yapmanızı istiyorum. Beni ateşe verilen bir kayığa bindirsinler. Buralarda göl var mı?"

Vivi ellerini çekerek Rhys'in masmavi gözlerine, o yakışıklı yüzüne baktı ve bir kez daha gözünün önüne Gwyn'in hazırladığı tarot kartı geldi. Joker, neşeyle uçurumdan atlıyordu.

Alnı kırışarak, "Bu konuda şaka yapmasan olmaz mı?" diye tersledi, Rhys topukları üzerinde geriye doğru sallanırken.

“Özür dilerim,” dedi. “Kötü bir gece geçirdiğini unuttum. Şaka yapmak için doğru bir zaman değil, haklısın.”

“Yapma bunu.”

“Neyi yapmayayım?”

Vivi kapının önünde kollarını kavuşturarak ona baktı, başı zonkluyordu ve ağzı kupkuruydu.

“Sırf yorgunum diye komik olduğunu düşünmüyormuşum gibi davranma. Komik olduğunu düşünmüyorum çünkü ölme ihtimalin bana hiç komik gelmiyor, özellikle de benim hatam yüzünden.”

Son kelimedede sesi çatladı ve gözlerinin yaşardığını hissetti.

Lütfen Rhys’ın önünde ağlamayayım, lütfen onun önünde ağlamayayım.

Ama çok geçti, Rhys ona uzanırken acı dolu bir ses çıkardı.

Vivi gerileyerek ellerini kaldırdı. “Hayır. Ben... iyi değilim, sadece...”

Rhys’a baktı ve kalbinden geçen, onu ölesiye korkutan o sözleri söyledi. “Ya bunu düzeltemezsek, Rhys?”

“Ama ya *düzeltebilirsek*?”

Rhys tekrar ona uzandığında Vivi bu sefer ona izin verdi, onu kendine çekmesine, kollarını etrafına sıkıca sarmasına izin verdi, başını Rhys’ın omzuna yaslayarak gözlerini kapattı ve kalbinin sıkıştığını hissetti.

Karşısındaki Rhys’tı. O böyle biriydi. Vivi onun bu yönünü, her şeyin yolunda gideceğine dair iyimserliğini seviyordu çünkü dürüst olmak gerekirse o hep böyleydi.

Ve hep böyle olacaktı.

Hep Vivi’nin kalbini kıracaktı. İstemeyerek de olsa kıracaktı.

İşte o zaman ne olacağını kim bilebilirdi ki? Vivi bunların hiçbirinin olmasını istememişti ama olmuştu çünkü onu çok sevmiş, ona karşı güçlü duygular hissetmişti. Ancak damarlarında cadı kanı akmayan bir kadın böyle bir şeyi göze alabilirdi ama Vivi alamazdı.

Bir daha alamazdı.

Sertçe yutkundu ve geri çekildi. "Bu gece teyzemlere döneceğim," dediğinde Rhys'in kaşları çatıldı.

"Vivienne..."

"Yarın görüşürüz," dedi, gözyaşlarını elinin tersiyle silerken bile gülümsemeye çalışarak. "Ayrıca haklısın, bunu düzelteceğiz, her şey yoluna girecek ve ben sana bir daha sikkopat demeden Galler'e döneceksin."

Rhys hâlâ gülümsemiyordu ama dediklerini başıyla onaylayarak gitmesine izin verdi. "Seni bırakabilirim," dedi elleri cebinde, gözleri ciddiyetle bakıyordu.

"Yürürüm," dedi Vivi. "Çok uzak değil."

Gerçekten de uzak değildi, Elaine'in evine dönerken temiz akşam havası ona iyi gelmişti. Ön kapıdan içeri girdiğinde artık ağlamıyordu.

"Vivi," dedi Sör Purrcival sepetinden ve Vivi onu sevmek için çömelirken gülümsedi.

"Şu hâline bak. Her gün yeni kelimeler öğreniyorsun!"

"Mama?" diye sordu o büyük yeşil gözlerini kırıştırarak ve Gwyn mutfaktan seslendi, "Sakın verme! Bugün kilolarca yedi."

Vivi kuzeninin sesinin geldiğine yere yöneldi, Gwyn kalçasını mutfak tezgâhına dayamış ocakta bir şeyler karıştırıyordu.

"Bu gece Rhys'la kalmayacak mıydın?"

"Hayır. Biraz nefes almam gerekti."

Gwyn bu sözüne uzun süre cevap vermedi ve sonra kaynattığı şeye dönerek, "Ona âşık olduğunu söylemek suç değil, biliyorsun," dedi.

"Bu aşk değil," diye itiraz etti Vivi ama Gwyn'in yüzüne baka baka yalan söylemek zorunda kalmamak için sırtını döndü. "Bu sadece... daha önce de yaşadığım gibi tutkulu, şehvetli ve aklımı başımdan alan bir şey."

"Vivi."

Gwyn yanına gelip ellerini Vivi'nin omuzlarına koyarak onu nazikçe kendine çevirdi. "İyi bir seksi ve aklımın başımdan gitmesini her şeyden çok severim ama bir şeyin aşk olup olmadığını da ayırt edebilirim. Ve bu öyle bir şey, değil mi?"

Vivi pek çok şeye dayanabilirdi. İğnelemelere, meraklı bakışlara, hatta muhtemelen işkenceye bile. Gwyn bunlardan herhangi birini denemiş olsaydı, Rhys Penhallow'a âşık olmadığını ve sadece yirmi birinci yüzyılda yaşayan sıradan bir kadın olarak bu karmaşanın ortasında güzel vakit geçirmeye çalıştığını söyleyebilirdi.

Ama Gwyn her zaman ruhunun derinliklerini gören o iri mavi gözleriyle ona öyle içten bakıyordu ki kahretsin, *ağlamaya* başlamıştı. Yine gözyaşı döküyordu.

Çok değildi ama bu Gwyn için yeterliydi.

Yüzü abartılı bir sempatiyle buruşan Gwyn, Vivi'yi kendine çekerek onu turuncu yün kazağına ve lavanta kokusuna boğdu.

"Bebeğim." Gwyn içini çekti ve Vivi de ona sarılıp ağlamaya başladı.

"Bu çok aptalca!"

"Dürüst olmak gerekirse aşk zaten öyledir."

"Birbirimiz için tamamen yanlış kişileriz!"

"İşte bu yüzden sana seksi geliyor."

"Onu *lanetledim*, *Gwynnevere*."

"Kim kimi lanetlemedi ki?"

Vivi geri çekilerek Gwyn'e baktı ve ıslak yanaklarını sildi. "Sen bile bunun çok yanlış bir zamanlama olduğunu kabul edersin."

Ama Gwyn sadece omuz silkti. "Bu tür şeyler için doğru zamanlama diye bir şey yoktur, değil mi? Doğru kişiyi bulmak? Böyle şeylerin vakti geldiğinde bulunduğunu söylerler."

Ardından ocağa döndü ve Vivi mutfığa girdiğinden beri ilk kez onun ne yaptığını fark etti. Gwyn'in sevdiği o tatlı –Vivi'ye

göre iğrenç— çaydan yapıyordu; abartılı miktarda şeker, siyah çay, bir sürü baharat ve portakal aromalı Kool-Aid karışımı.

Bu, Gwyn'in votkadan bile daha çok sevdiği sakinleştiricisiydi ve kötü bir şeyler olduğunun habercisiydi.

Vivi, "Jane'le bir şey mi oldu?" diye sormaya cüret etti ama Gwyn ona dönmedi.

"Birbirleri için tamamen yanlış olan insanlar demişken..."

Vivi başka bir şey söylemesine fırsat vermeden yürüdü ve kollarını Gwyn'in beline dolayarak yanağını sırtına dayadı. Bir süre durakladıktan sonra, "Onu lanetlemek ister misin?" diye sordu.

Gwyn kahkahalara boğuldu ve Vivi'nin elini tutup sıktı. "Birini daha lanetlemeye kalkışmadan önce bekleyip seninkinin nasıl sonuçlanacağını görelim, olur mu?"

"Olur," dedi Vivi, Gwyn'e bir kez daha sarıldıktan sonra dolaba gidip ikisine de birer kupa aldı.

Bu gece mutfak masasında oturacak ve Gwyn'in Ayrılık Çayı'nı içecekti.

Ve yarın, şeytanla bir anlaşma yapacaktı.

Belki de gerçek anlamda bir anlaşma olacaktı bu.

Rhys hayatının son günü olabilecek bugüne hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde kötü bir ruh hâliyle uyandı. Yalnızdı.

Dün gece kalbi kırık bir aptal gibi kocaman yatağın bir tarafında uyumuştı ve şimdi yuvarlanarak elini Vivienne'in yatması gereken yere uzattığında da kendini yine kalbi kırık bir aptal gibi hissermişti.

Dün gece her şeyin içine etmişti. Hem de fena hâlde.

Ama tam olarak neyin içine ettiğinden emin değildi. Vivienne'in lanet ve lanetin sonuçları yüzünden üzgün olduğunu biliyordu ama ona olan inancını kaybetmemişti. *Onlara* ve bunu düzeltebileceklerine inanıyordu, ancak Vivienne'in aynı inanca sahip olmadığı belliydi.

Hem zaten o hiçbir zaman inançlı biri olmamıştı. Rhys o yaz her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmış olabilirdi ama Vivienne ona durumu açıklama fırsatı bile tanımamış, söylediklerini hemen kötüye yormuştu ve Rhys şu âna kadar bunun canını yakıtığını fark etmemişti.

Vivienne onu sevmişti ama ona güvenmemişti.

Şimdi de ona güvenmiyordu.

Siyah saten çarşafların üzerinde yatıp kara kara düşünürken bunun ne kadar kap kırıcı olduğunu fark etti.

Rhys içini çekip yatakta doğrulurken komodinin üzerindeki telefonu çaldı ve aptal, hain kalbi Vivienne olabileceğini düşünerek küt küt atmaya başladı.

LANETLİ ÂŞIK

Ama hayır, Bowen'dı, görüntülü arıyordu ve Rhys cevap verdiğinde dehşet içinde birbirlerine baktılar.

Rhys, "Yüzüne ne oldu senin?" diye sorduğunda Bowen kaşlarını çatarak, "Çıplaksın" dedi.

Rhys yatakta biraz daha doğrulup boştaki elinin avucunu gözüne bastırdı. "Hayır, değilim, daha yeni uyandım ve..."

"Neden görüntülü aramaya üstsüz cevap verirsin ki?"

"Neden suratında bir hayvan postu taşıyorsun?"

İki kardeş bir an için birbirlerine baktı, ardından Bowen'ın sakallarının arasından bir gülümseme belirdi. "Biraz kontrolden çıkmış, değil mi?" diye sordu çenesini ovuşturarak.

"Sakalın başlı başına bir kişilik olmuş, dostum," diye cevap verdi Rhys ama o da gülümsüyordu. Bowen da Wells gibi çoğu zaman tam bir baş belasıydı, dünyanın en korkunç sakalını bırakmış olsa da onu görmek güzeldi.

Bowen, "Wells bana sıçıp batırdığını söyledi," dedi, her zamanki gibi sadede gelerek. "Kendini lanetletmişsin."

"Uzun hikâye," diye uyardı Rhys ama Bowen sadece homurdandı ve telefonu geri çekerek Rhys'a oturduğu ıssız dağ yamacını gösterdi.

"Zamandan bol neyim var."

Böylece Rhys ona dokuz yıl önceki yazdan başlayıp Vivienne'in dün gece gözyaşları içinde evinden ayrılmasına kadar her şeyi anlattı.

Bitirdiğinde Bowen kaşlarını çatmıştı ama bu Bowen'ın alışlagelmiş ifadelerinden biri olduğu için Rhys o kadar da endişelenmedi.

"Kız haklı," dedi sonunda. "Yani hiçbir şeyi ciddiye alman konusunda."

"Yanılıyorsun," diye itiraz etti Rhys. "Pek çok şeyi ciddiye alıyorum. İşimi. Vivienne'i. Seni de ciddiye alırdım ama sakalın yüzünden alamıyorum."

Bowen parmağını ekrana doğru kaldırarak, "Gördün mü, tam da bundan bahsediyordum," dedi. "Her şeyi dalgaya vuruyorsun. Sana güvenmediğini söylüyorsun ama sen hiçbir şeyi ciddiye almıyormuş gibi davranırken nasıl güvenebilir ki? Senin için her şey sanki büyük bir eğlence."

Rhys ona şaşkınlıkla baktı. "Tepedeki koyunlara bedava terapi vermeye mi başladın, Bowen?"

Bowen'ın kaşları daha da çatıldı ve Rhys teslim olmak için elini kaldırdı. "Tamam, tamam, anladım, yine aynı şeyi yapıyorum."

Aklından geçenleri hep mümkün olan en dürüst şekilde dile getiren Bowen'a, kaçıp gitmenin, insanlara bir şeylerin onu rahatsız ettiğini belli etmemenin daha kolay olduğunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Hayatı sadece yüzeyde yaşamak ve fazla derine inmemeye çalışmak.

Ama mesele şu ki Rhys aslında derinlere inmişti. Vivienne'e âşıktı. Hatta onu sevmeye hiç ara vermediğini fark etmişti. O yaz yaşadıkları sadece bir kaçamak değildi, gerçek aşktı.

Ve Rhys her şeyi berbat etmişti. Tıpkı şimdi berbat ettiği gibi.

"Ona hislerini anlat," dedi Bowen. "Dürüst ol. Ayrıca bu gece sakın öleyim deme."

"Teşekkürler," dedi Rhys acıklı bir gülümsemeyle. "Kendine iyi bak. Ve tıraş ol."

Bowen onu tersledi ama telefonu kapattıklarında sırtıyordu. Rhys kendini biraz daha iyi hissederek yataktan kalktı.

Vivienne'i görmesi ve ona gerçeği söylemesi gerekiyordu. Ona sırlıslıkla âşık olduğunu ve bu gece için ödü kopsa da ona güvendiğini söylemeliydi.

Sorun ona nasıl söyleyeceğiydi. Bu öyle mesajla söylenecek türden bir şey değildi. Teyzesinin kulübesine gidecek ve ona orada söyleyecekti.

Ama arabayla dağdan inip kulübenin kapısını çaldığında, evde sadece Elaine vardı.

Yani, o ve kedi.

Elaine kapıyı açar açmaz küçük tüy yumağı Rhys'a baktı ve kısa, öz bir şekilde, "*Piç kurusu,*" dedi.

Rhys, Sör Purrcival'a parmağını sallayarak, "Dostum, ben geçen akşam seni savunmuştum ama," dedi. "Beni buna pişman etme."

Elaine güldü ve kediyi kucaklamak için eğildi ama onu içeri davet etmedi, Rhys yüzüne baktığında sanki kadın ruhunu görebiliyormuş gibi hissetti.

"Vivi'ye onu sevdiğini söylemek için geldin," dedi sonunda ve Rhys başıyla onayladı.

"Başka şeyler de söyleyecektim ama evet, asıl önemli olan buydu. Görünen o ki evde değil, en iyisi..."

"Rhys."

Elaine elini koluna koydu ve Rhys ilk kez onun da Vivienne gibi ela gözleri olduğunu fark etti. O gözler şimdi nazikçe ona bakıyordu ama ağzından döküleceklerin hoşuna gitmeyeceğini anlamıştı.

"Vivi evde, bu gece için hazırlanıyor. Yapması gereken büyü daha önce yaptıkları kadar basit bir şey değil. Dürüst olmak gerekirse ben bile böylesine büyük bir büyüyü daha önce yapmadım. Hazırlık gerektiriyor. Rahatsız etmesen iyi olur."

Rhys karnına yumruk yemiş gibi hissetti.

Geç kalmıştı.

Zaten sürekli bir şeylere geç kalıyor gibi geliyordu.

"Doğru," dedi Elaine'e gülümsemeye çalışarak. "En iyisi bu."

Elaine kolunu sıktı. "Ona sonra söylersin."

"Söyleyeceğim," diye yanıtladı, omurgasında gezinen terdirginliğe rağmen.

Tabii hâlâ buralarda olursam.

Küvete girmek derdine derman olmamıştı.

Yine.

En azından bu sefer, mumlarla çevrili hâlde çenesine kadar sıcak su dolu küvette otururken ona votka eşlik etmiyordu. Rhys'in yüzü ya da parfümünün kokusu da yoktu. Ağlamıyordu bile.

Gerçekten, o geceki hâline göre büyük bir gelişmeydi.

Peki o zaman neden bu kadar kötü hissediyordu?

Bunun cevabını biliyordu çünkü bu kez kalp kırıklığı çok daha büyüktü ve önünde beliren görev dehşet vericiydi. Vivi'nin tanıdığı en iyi, en güçlü cadı olan Elaine teyze bile böyle bir şeye hiç kalkışmamıştı. En sık yaptığı büyü mikrodalga kullanmadan çayını ısıtmak olan Vivi, yüzyıllar önce ölmüş bir ruhu çağırarak ve ondan bir laneti tersine çevirmesini isteyecekti.

Nasıl olacaksa.

Ayağa kalkıp havluya uzanırken su dalgalandı. Cadılar Bayramı gecesinde bir mezarlıkta yapılacak ayin için nasıl bir şey giymesi gerektiğini düşündü. Muhtemelen etkileyici bir şey giymesi gerekiyordu; tamamen siyah, belki birkaç gümüş takı.

Ama Vivi dolabını karıştırırken gözüne Rhys'in şehre ilk geldiği gece giydiği elbise ilişti; turuncu puantiyeli ve turuncu rugan kemerli siyah bir elbise.

O elbiseyi çok severdi ama ben *Güçlü Bir Büyücüyüm* diye bağırıyordu.

Güz Şenliği'nde giydiği siyah elbiseye uzandı ama sonra durakladı.

Bunlara sebep olan onun büyüsydü. Atasının gücüyle desteklenmiş olsa da laneti yapan kendisiydi ve bu gece onu ortadan kaldırmaya çalışan da yine kendisi olacaktı. Puantiyeler giysin ya da giymesin o güçlü bir *büyücüydü* ve en sevdiği elbiseyi giyerek daha rahat hissedecekse neden olmasındı?

Mezarlığa doğru yürürken kendini biraz daha iyi hissetti. Güneş yeni batmıştı ve kasabada Cadılar Bayramı tüm hızıyla devam ediyordu. Tüm sokak lambaları yanıyor, ana cadde boyunca yerleştirilmiş hoparlörlerden ürpertici melodiler yükseliyordu. Kahve Kazanı'nın önünden geçerken gülümsedi. Dışarıya kuru buzla dolu gerçek bir kazan yerleştirmişlerdi ve cadı gibi giyinmiş birkaç çocuk sisin içinde koşuşturarak gülüyor ve çığlıklar atıyordu.

Graves Glen güzel bir yerdi. Mutlu bir yer.

Ve Vivi burayı kurtaracaktı.

Mezarlığa yaklaştıkça Cadılar Bayramı eğlencelerine ait sesler geride kaldı ve gıcırdayan demir kapıyı açtığına duyabildiği tek şey tepesindeki yaprakları hışırdatan rüzgârın sesi ve ara sıra öten bir kuşun çığlığıydı.

Aelwyd'in mezarı dipteydi ve Vivi, Gwyn ve Elaine'in orada onu beklediklerini görebiliyordu.

İkisinin de elinde mumlar vardı ve yüzlerindeki samimiyet aniden Vivi'nin boğazının düğümlenmesine neden oldu.

"Neredeyse hazırız," dedi Elaine, Vivi'ye siyah bir mum uzatarak. "Rhys gelir gelmez başlayabiliriz."

Vivi birinin arkasından, "Ve Rhys geldi," dediğini duydu. Arkasını dönüp onun sanki kendi ölümüne değil de parkta bir randevuya gidiyormuş gibi patikadan aşağıya yürüdüğünü görünce kalbi göğsünde acıyla çarptı.

Tamamen siyah giyinmişti, boynundaki kolye göz alıyordu. Elaine'den mumu alırken Vivi'ye göz kırptı. "Beni lanetten kurtarmaya hazır mısın, *cariad*?"

Vivi derin bir nefes aldı ve Gwyn bir kibrit yakıp ucunu Vivi'nin elindeki mumun fitiline dokundurduğunda havaya keskin bir ses ve ani bir sülfür kokusu yayıldı.

"Hiç olmadığım kadar."

Rhys, Vivienne'in Aelwyd'in mezarının ucuna yerleşmesini izlerken hayatında hiç bu kadar gerilmediğini fark etti. Sarı saçlarını geriye doğru toplayan Vivienne, puantiyeli elbisesiyle orada durmuş mumu tutuyordu.

O kadar güzel, o kadar cesurdu ki Rhys kendisi için endişelenmesi gerektiğinin farkında olsa da ona bir şey olur korkusuyla midesi düğümleniyordu. Ellerini yanında yumruk yapmıştı.

Ona daha önce söylemeliydim, diye düşündü ama artık çok geçti. Aelwyd'in mezarının dibine diz çöküp mırıldanmaya başlamıştı bile. Rhys bu ritüelde tam olarak ne yapıldığından emin değildi ama bunun hayalet çağırmaktan öte bir şey olduğunun bilincindeydi. Hayaletler tamamen farklı varlıklardı, serbest kalamayan enerjiden oluşurlardı.

Mezarına hapsolmuş bir ruhu çağırmak ise çok daha zor bir şeydi.

Piper McBride bunu kötü bir şekilde öğrenmişti ve şimdi Vivienne'i izleyen Rhys öne atılıp onu buradan çıkarma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyordu. Kasabanın da kendisinin de canı cehennemeydi, yeter ki Vivienne ikisini de kurtarmak için kendi hayatını riske atmasındı.

Ama o bunu yapmak istiyordu. Bunu yapabileceğine inanıyordu.

Ve Rhys da ona inanmak zorundaydı.

Gwyn'le Elaine de yanında diz çöktü, Elaine kemerinden küçük gümüş bir bıçak çıkardığında Rhys dişlerini sıktı. Bu bir kan lanetiydi ve Vivienne de Aelwyd'in kan yoluyla akrabasıydı,

bu yüzden işin içinde kan olması onu şaşırtmamalıydı ancak bıçak Vivienne'in avucunun üzerinde parlarken irkilmeden edemedi. Hızlı, küçük bir kesikti ama yine de bir kesikti işte.

Vivienne irkilmedi, avucunu toprağa bastırarak başını eğdi.

Gwyn'le Elaine de Vivienne'le birlikte bir şeyler mırıldanmaya başladı. Mumların alevi gece rüzgârında titreşiyordu ve ayaklarının altındaki zemin hafifçe titrerken Rhys soğğun omurgasından yukarıya doğru yayıldığını hissetti.

Tam olarak ne zaman anladığını bilmiyordu. Piper'da olduğu gibi dramatik bir şey olmadı, mezardan fırlayan ani bir şekil de yoktu.

Ama Vivienne başını çevirip ona baktığında, o gözlerin ardında başka biri olduğunu fark etmişti.

"Penhallow," dedi, bu Vivienne'in sesiydi ama tonu farklıydı, hafif bir Galler aksanı vardı ve Rhys ona Galce cevap verdi.

"Benim."

Vivienne'in dudaklarının köşesi yukarıya doğru kıvrıldı. "Ona benziyorsun. Gryffud'a."

Rhys burnunun kenarına dokunarak kaşlarını çattı. "Hay ben bu işe."

"Sen de onun kadar güvenilmez misin? Onun kadar zalim?" diye devam etti ayağa kalkarak. Vivienne'in bedenini bu şekilde görmek çok garipti, kendi bedeni kadar iyi tanıdığı bir bedendi ancak tavırları ve duruşu tamamen farklıydı. Onu buz gibi gözlerle izliyordu. Vivienne'in yüzünde daha önce hiç böyle bir ifade görmemişti, ondan nefret ettiği zamanlarda bile.

"Güvenilmez olabilir," diye cevap verdi. "Zalim? Umarım değilimdir."

Yanına gelen Vivienne kollarını iki yana açtı, arkasında Gwyn ve Elaine rengi küle dönmüş yüzleriyle onu izliyorlardı.

"Gryffud bu kasabayı kendi büyü gücüyle var etmek istedi," dedi Vivienne. "Burayı kendi özel krallığı yapmak ve miras olarak torunlarına bırakmak istedi."

“Tam da ailemdeki diğer erkekler gibiymiş.”

“Ama yeterli değildi. *Gücü* yeterli olmadı,” diye devam etti Vivienne, artık o kadar yakındı ki Rhys ondan ozon ve toprak kokusu alıyordu. Vivienne’in tatlı kokusuna hiç benzemiyordu. “Bu yüzden benden yardım istedi.”

Gözleri omzunun üzerinde bir yere sabitlenmişti, Rhys onun mağaralara, ley hatlarına baktığını biliyordu. “Kendi büyü gücümü onunkiyle karıştırmak istedim ama o bütün gücümü benden aldı.”

Bakışları Rhys’a kilitlendi. “Her şeyimi. Kasabayı var etmek için iliğimi kuruttu ve sonra adımı yeryüzünden sildi. Buraya kendi suretinde tapınaklar inşa etti. Fedakârlığım için teşekkür bile etmedi. Sanki hiç var olmamışım gibi.”

Rhys tüm bunların altındaki acıyı duyabiliyordu ve onunla konuşanın Vivienne olmadığını bilse de kelimeler göğsüne taş gibi oturuyordu. “Teselli olacaksa,” dedi, “Gryffud çiçek hastalığından öldü, duyduğuma göre de oldukça korkunç bir şekilde...”

“Asla teselli olmaz!” Sesi yükseldiğinde rüzgâr daha da şiddetlendi, Vivienne’in saçları yüzünden geriye doğru savrulurken tepesindeki ağaçlar inleyerek sallandı.

“Soyumdan biri seni lanetlememi istedi ve ben de lanetledim. Seni lanetleyerek bu kasabayı da lanetlemiş olduk. İkinizin küle dönüşünü izlediğimde intikamımı almış olacağım.”

Başını yana eğmiş onu izliyordu, Rhys kendini... tam olarak neye hazırladığından emin değildi. Bir cezalandırmaya mı? Muhtemelen öyle bir şeydi.

Ama sonra Vivienne, “Oysa soyumu devam ettiten bu kadın, benden ikisini de bağışlamamı istiyor. Bu laneti senin ve kasabanın üzerinden kaldırmamı.”

Rhys yavaş ve derin bir nefes aldı. “Doğru.”

“Peki neden istediğini yapayım?”

Rhys hem kendi hayatını hem de Graves Glen'i kurtarmak için bir sebep, şüphe götürmeyen bir argüman düşündü ama tek söyleyebildiği, "Onu seviyorum," oldu.

Vivienne/Aelwyd gözlerini bile kırpmadan, "Onu seviyorsun," diye tekrarladı ve Rhys başıyla onayladı.

"Onu seviyorum ve onu incittim, bu yüzden lanetlenmeyi hak ettim. Ama Graves Glen onun yuvası. Ailesinin yuvası. Benim yüzümden yok olmasına izin veremem."

Ay ışığı mezarlığa yayılmıştı, Rhys ilk kez Vivienne'in etrafında parıldayan bir tür perde olduğunu fark etti ve kalbinin ağzında attığını hissetti. Onun Vivienne'i hâlâ orada mıydı? Onu duyabiliyor muydu?

"Peki kasabayı bağışlayıp seni alsam, buna ne dersin?"

Bakışları kararan cadı daha da yaklaştı ve Rhys kendini zor tuttu. "O zaman beni al," dedi. "Sana yapılanlar için adil bir bedel olur."

Gwyn'nin "Rhys," diye bağırdığını duydu, ancak Elaine elini kızının bileğine koyarak onu sakinleştirdi. Rhys ona hafifçe sırıtarak, "Ah, demek artık 'piç kurusu' değilim," dedi.

Aelwyd hâlâ Vivienne'in gözleriyle onu inceliyordu ve Rhys hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunun gayet farkındaydı.

Vivienne ondan uzaklaştığında rüzgâr diner gibi oldu, toprağa çarpan yıldırım kokusu azaldı.

"O zaman onu seviyor olmalısın," dedi.

"Seviyorum," diye cevap verdi. "Hem de delicesine."

Aelwyd bir iç çekti, göğsü inip kalkarken gözlerini yumdu. "Kızın kalbini görebiliyorum," dedi. "Göğsümün içinde attığını hissediyorum. O da seni seviyor ve sana zarar gelsin istemiyor. O benim kanım olduğu için arzusunu yerine getirmeye karar verdim."

Derin bir oh çeken Rhys yere çökmemeye çalıştı ama zar zor ayakta durabiliyordu. "Teşekkür ederim," diyebildi, Gwyn'le Elaine'in el ele tutuştuklarını gördü.

“Teşekkür ederim,” diye tekrarladı Rhys. “Ve söz veriyorum, o piç kurusu Gryffud’un yaptığı her şeyi düzelteceğim. Artık heykeli olmayacak, Kurucular Günü falan da olmayacak. Hatta kardeşim Wells’in göbek adını değiştirmesini bile isteyeceğim.”

Aelwyd kaşlarını çattı ve Rhys bir an için aile bağlarından bahsetmenin kötü bir fikir olup olmadığını düşündü ama öyle değildi. Kadın ona değil, mezara bakıyordu, elleri iki yanında açılıp kapanıyordu.

“Laneti... Kaldıramıyorum.”

“Ne?”

Dizlerinin üzerine çöküp başını geriye yatırarak gökyüzüne baktı. “Bunun için yeterince güçlü değilim.” Vivienne’in sesi Aelwyd’in sesinden daha güçlü ve baskın çıkıyordu.

Gözleri tekrar Rhys’in gözleriyle buluştu ve bu sefer ona bakan kişinin Vivienne’in ta kendisi olduğunu hissetti. “Üzgünüm, Rhys Penhallow,” dedi Aelwyd. “Artık çok geç.”

Sonra gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu ve Vivienne yere yığıldı.

Vivi büyü yapmaktan ve kendini yerde yatarken bulmaktan biraz yorulmaya başlamıştı.

Gözlerini açtığı anda Gwyn, Rhys ve Elaine'in başında dikildiğini gördü ve yüzlerindeki ifadeden ayinin işe yaramadığını anladı. Yoksa başarmış mıydı? Hatırladığı son şey elini Aelwyd'in mezarına koyup atasından laneti kaldırmasını istemesiydi ve sonrasındaki her şey koca bir boşluktan ibaretti.

"Bitti mi?" diye sordu Rhys'a. Rhys ayağa kalkmasına yardım ederken ona gülümsemeye çalıştı.

"Muhteşemdin. Gerçekten."

"Bu bir cevap değil," dedi eteğinin tozunu silkelerken, hiç olmadıkları kadar ciddi görünen Gwyn ve Elaine'e bakarak.

"Başardın, Vivs," dedi Gwyn, Vivi'nin elini tutmak için öne çıkarak. "Aelwyd'in ruhunu çağırmayı başardın, bu şimdiye kadar gördüğüm en havalı işti. Tanrıça gibiydin ve saçların Beyoncé gibi rüzgârda savruluyordu..."

Vivi ona baktı. "Ama işe yaramadı," dedi. "Bunu yüzünden okuyabiliyorum."

Gwyn'in omuzları çöktü ve bir elini Vivi'nin yanına bastırdı. "Senin hatan değildi."

Paniğe kapılan Vivi Rhys'a baktı, her zamanki gibi yakışıklı ve rahattı, elleri cebindeydi ama ağzının etrafındaki çizgiler derinleşmişti ve omuzları gergindi.

"Görünen o ki Samhain'de olalım ya da olmayalım Aelwyd'in gücü yetmedi." Omuz silkti. "Hem başardık hem başarmadık diyebiliriz."

“Hayır,” dedi Vivi başını iki yana sallayarak. Az önce yaptığı büyü yüzünden ağzında hâlâ garip bir metalik tat vardı ve titriyordu ama Rhys’a bir şey olmasına izin vermeyeceğini de çok iyi biliyordu.

Ya da Graves Glen’e.

“Hayır, bu iş bitmedi,” dedi ve Elaine bir adım öne çıkarak Vivi’nin elini tuttu.

“Canım, biz elimizden geleni yaptık. Az önce yaptığın şeyi yapmaya çalışan kaç cadının kurtulamadığını biliyor musun? Samhain’de bile ruh çağırmak büyük bir iştir. Böylesine bir büyü insanı öldürebilir ama şu hâline bak. Seninle nasıl gurur duyuyorum anlatamam.”

“Teşekkür ederim, Elaine teyze,” dedi Vivi, gerçekten minnettardı. “Ama ben ciddiyim. Öylece bırakamayız.”

“Vivienne,” dedi Rhys yumuşak bir sesle. “Yapacak başka bir şey yok.”

Gözlerini kapatan Vivi başını iki yana salladı. “Hayır, olmalı. Biraz düşünürsek...”

İçinden geçen üç yüz yıllık bir ruh olmasaydı ve zihninde bir ses *Rhys ölecek, Rhys ölecek, Rhys ölecek* diye tekrar tekrar çığlık atmasaydı düşünmek daha kolay olabilirdi ama düşüncelerini yatıştırmaya, derin bir nefes almaya ve sakinleşip bir çözüm yolu bulmaya çalıştı.

Rhys lanetliydi, bu yüzden kasaba da lanetliydi. Rhys ve kasaba, ley hatları yüzünden birbirlerine bağlıydılar. Rhys’ın atasının döşediği büyülü hatlar.

Ama hayır.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Rhys’ın atası değildi. *Sadece* onun atası değildi. Aelwyd gücü de oradaydı. Aelwyd’in büyüğü de o ley hatlarına işlemişti ve Vivi’nin kanında akıyordu. Gwyn’in ve Elaine’in de.

İşe yaramayabilirdi. Muhtemelen yaramayacaktı.

Ama denemek zorundaydı.

“Ley hatları,” dedi Rhys’a, çoktan mezarlığın çıkışına yönelmişti. “Ley hatlarına gitmeliyiz.”

Ve tanrıçanın sevgili kulu olan Rhys, bunu sorgulamadı bile. “Arabam yanımda,” saatini kontrol etti, “ve gece yarısına kadar aşağı yukarı bir saatimiz var,” dedi.

“Siz ikiniz,” dedi Gwyn ve Elaine’e. “İkinize de ihtiyacım var.”

“Hemen arkanızdan geliyoruz,” dedi Elaine. Vivi yine bu insanlara, onu seven ve ona güvenen bu insanlara minnettar oldu.

Mağaraya giden yol bulanıktı, pek konuşmadılar ve oraya vardıklarında Gwyn’le Elaine’in onlardan önce vardıklarını fark etti.

“Rhys,” dedi Vivi ilk mağaraya açılan büyük bölüme adım attıklarında, “burada beklemeni istiyorum, tamam mı? Sadece üçümüz olmalıyız.”

Rhys bunu sorgulamadan sadece başıyla onayladı. “Peki.”

Vivi ley hatlarına giden açıklığa doğru ilerlerken, “Ölümümü engellemede sana iyi şanslar!” diye seslenmekten kendini alamadı.

Bu kez Vivi ley hatlarının bulunduğu bölüme girdiğinde, Rhys’ın yanında hissettiği o şehvet duygusunu hissetmedi. Biraz midesi bulanmış, kafası karışmış, sanki çemberin içinde dönmüş gibi hissetmişti. Büyü hâlâ hissediliyordu, hâlâ güçlüydü ama şimdi aynı zamanda korkunç bir şekilde *yanlış* geliyordu.

Gwyn’nin “Vay canına,” diye fısıldadığını duydu ve mağaranın zemininde titreşen büyüye baktılar. Bir zamanlar tertemiz olan mor ışık bulanıklaşmıştı, yoğun ve durgundu, yer yer kırmızımsı kıvılcımlar saçıyordu.

“Daha da kötüleşmiş,” dedi Vivi. “İlk gece kötü görünüyordu ama bu...”

Bu planı yaptığından beri ilk kez bunun aptalca bir fikir olabileceğinden endişelenmeye başlamıştı. Belki de başaramayacaktı.

Ama denemek zorundaydı. Graves Glen için. Rhys için. Hatta başına gelenlerden çok daha iyisini hak eden Aelwyd için bile.

“El ele tutuşun,” dedi Vivi ve o, Elaine ve Gwyn avuçlarını birbirine kenetleyerek bir çember oluşturdular.

“Bu büyüü biz yaptık,” dedi Vivi gözlerini kapatarak. “Atamız yaptı. Belki kimse onun heykelini dikmedi ya da bir üniversiteye adını vermedi ama o gerçektir ve buradaydı, bu kasabanın bugünkü hâline gelmesine yardım etti. Bunun için hayatını adadı. Ve biz onun torunlarıyız.”

Vivi hem Gwyn’in hem de Elaine’in elini sıkıldığını hissetti ve bu ona derin bir nefes alıp, “Yani kahrolsun Gryffud Penhallow. Jones Cadıları büyü güçlerini geri alıyor,” deme gücü verdi.

Vivi ayaklarının altındaki gücün dalgalandığını hissedebiliyordu ve hem Gwyn’in hem de Elaine’in elleri aniden o kadar sıcak bir hâl aldı ki birazdan alev alacaklarını düşündü ama Vivi sıkı sıkıya tutunmaya, toplayabildiği her parça büyüü üçünün oluşturduğu çembere ve ley hatlarına aktarmaya devam etti.

Bu bir kayayı yokuş yukarı itmeye çalışmak gibiydi. Bir şey onu püskürtüyordu. Penhallow büyüünün kalıntıları mıydı yoksa lanetin kendisi miydi, bilmiyordu ama o da aynı güçle itti ve konsantre oldukça alnında ter biriktiğini hissetti.

Ve sonra Gwyn’in “İşe yarıyor!” diye bağırdığını duydu.

Vivi gözlerini açarak ley hatlarına baktı, mor ışığın kıvılcımlanmasını, güçlenmesini, siyah kabuğumsu dokunun çekilmesini izledi ve teyzesiyle kuzenine daha sıkı tutunarak Aelwyd’i düşündü, Piper McBride’i düşündü, hatta Graves Glen’in büyüü üzerinde herkes kadar hak iddia eden ve hepsi de güçlü olan üniversitedeki cadıları düşündü.

Ani bir ışık parlaması oldu, o kadar parlaktı ki Vivi’nin nefesi kesildi, Gwyn’le Elaine’in ellerini bırakarak gözlerini kapadı ve sonra, ışık ortaya çıktığı hızla kayboldu, gözleri biraz kamaşmıştı.

Ama mağaranın zeminindeki hatlar uğuldayarak berrak mor bir ışıkla parlıyordu.

“Tanrıçanın memeleri aşkına,” diye nefes aldı Gwyn ve sonra göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle Vivi’ye döndü. “Başardın!”

“Başardık,” diye düzeltti Vivi ve sonra kollarını Gwyn’le Elaine’e doladı, gözleri yaşarırken bile gülüyordu.

“Sizi seviyorum, kızlar,” dedi Elaine kendi gözyaşlarını silerken. “Ve şimdi bana votka ve büyüü bir daha asla ama asla karıştırmayacağınıza söz verin.”

Gwyn hemen, “Söz veriyorum,” dedi ve Vivi başıyla onayladı.

“Dersimi fazlasıyla aldım, inan bana.”

“Yani... artık ölmeyecek miyim?”

Döndüklerinde Rhys’in kafasını mağaraya uzattıklarını gördüler ve Gwyn parmağını ona doğrulttu.

“Saçın hâlâ O Şeyi yapıyor.”

“Öyle,” diye onayladı Vivi, Rhys ona göz kırpıp eliyle mağaranın girişini işaret etti.

“Yani buradan çıkabilir miyiz? Lanetli olsun olmasın, Cadılar Bayramı’nın son saatlerini burada geçirmek istemiyorum.”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kasabaya dönerlerken Vivienne âdeta ısıt ısıt parlıyor, Rhys da gözlerini ondan ayırıp yola odaklanmakta zorlanıyordu.

Heyecanla, “Sanki... sanki içimde bir nehir vardı, *büyük* yüklü bir nehir ve onu hissedebiliyordum, ellerimden *foşurt* diye akıp gittiğini *hissedebiliyordum*,” diye anlattı iki eliyle göstererek, yanakları pembe, gözleri parlaktı. Rhys güldü.

“Demek öyle, *cariad*, demek öyle.”

Ellerini indiren Vivienne ona sıırttı. “Özür dilerim. Biraz fazla heyecanlandım, değil mi?”

“Büyünle bütün bir kasabayı ve hayatımı kurtardın,” diye hatırlattı ona. “İstediğin kadar konuşabilirsin.”

Başını koltuğa yaslayan Vivienne tekrar güldü. “Başardım. Bunu başardım. Artık sertifikalı belalı bir cadıyım.”

“Hem de en belalı,” diye onayladı Rhys parmaklarını direksiyona vurarak, “ve muhtemelen biraz da büyü sarhoşusun.”

“Galiba haklısın,” diye kabul etti ve sonra tekrar gülümsedi. Rhys bu gülümsemenin her hücreğini ısıttığını hissediyordu.

Kendi de biraz coşkuluydu. Ölümü atlatmanın insan üzerinde böyle bir etkisi oluyordu demek. Babasının Graves Glen’in artık bir Penhallow bölgesi olmadığı haberine nasıl tepki vereceğini kestiremese de şu anda pek umurunda değildi. Bu sorunu gelecekteki Rhys düşünecekti, eminim o pislik herif bu sorun için bir çözüm yolu olurdu.

Vivi aniden uzanıp kolunu tuttu.

“Kenara çek.”

Rhys ona şüpheyile baktı. “Kusmayacaksın, değil mi?”

LANETLİ ÂŞIK

“Hayır,” dedi yüzünü buruşturarak ve ön camdan karşıyı işaret etti. “Tam şuraya.”

Rhys talimatlarına uydu ve arabayı yamacın kenarındaki toprak yolda durdurup vadiye baktı. Ay, altlarındaki tarlayı görebilecekleri kadar parlaktı, çevredeki tepeler lacivert gökyüzüne karşı koyu silüetler oluşturunuyordu.

“Burası tanıştığımız yer,” dedi usulca. “Gündönümü Şenliği’nde. Tam şuradaki tarlada.”

Rhys arabayı park ettiği andan beri bunu biliyordu. O tepeleri, onunla oturup oraya baktığını, saçındaki eğri çiçek tacını ve tatlı gülümsemesini hatırlıyordu.

“Sana bir sır verebilir miyim?” diye sordu, ses tonu yatışmış, ruh hâli biraz daha sakinleşmişti.

“Aslında laneti tersine çevirmedin ve beni buraya yamaçtan atmak için getirdin, değil mi?”

Bu kez daha alçak sesle güldü ve başını iki yana sallarken saçları omuzlarına döküldü. “O yaz çok güzeldi,” dedi. “Benim için hep mükemmel bir ândı. Kendime bunu ilk kez yaşadığım için böyle hissettiğimi söyledim, biliyor musun? Üniversitenin ilk yazıydı, gittiğim ilk büyülu şenlikti, âşık olduğum ilk çocuktu.”

Döndüğünde gözlerinde Rhys’in adını koyamadığı bir şey vardı ama bu her neyse kalbini ısıtmıştı.

Tanrım, onu seviyordu.

“Ama bu seferki daha da güzeldi,” dedi ona eğilerek. Ve sonra gülümsedi.

“Seni öpebilir miyim?”

Rhys’in kalbi neredeyse acı verecek şekilde çarpıyordu. “Şimdi mi?”

“Şimdi olmasını tercih ederim ama sana ne zaman uyarsa ben açığım.”

“Şanslısın ki şu an bana çok uyuyor,” diye cevap verdi ve onu kucağına oturabilmesi için kendine çekerken güldü.

Rhys biriyle arabada sevişmeyeli epey olmuştu ama bir şekilde başarmışlardı; Vivienne'in elbisesi beline kadar sıyrılmış, Rhys'in fermuarı açılmıştı ve arabanın kornasına sadece iki kez basmışlardı.

Onun içinde, kolları etrafını sarılı, saçları yüzüne doğru dağılmışken iki kez âşık olduğu bu muhteşem, büyümlü kadına hislerini açıklaması gerektiğini anladı.

Sonra, diye söz vermişti ve o an gelmişti.

Ama önce onun orgazmla dağıldığını görmek, o yumuşak çığlıklarını duymak ve dişlerinin kulak memesini ısırıldığını hissetmek istiyordu.

Bunların hepsini ve daha fazlasını yaptı. Vivienne nefes nefese göğsüne yaslandığında saçlarını geriye iterek terli boyununu öptü.

"Vivienne," diye başladığında o da içini çekerek kollarına sokuldu.

"Seni özleyeceğim, Rhys," dedi, ses tonu yumuşak ve dalgındı.

İşte o zaman Rhys bunun ne anlama geldiğini anladı. Onu buraya, tanıştıkları bu yere getirerek sevişmesinin bir nedeni vardı.

Ona veda ediyordu.

Dağa, Elaine'in evine döndüklerinde saat gece yarısını geçmişti. Rhys'la verandanın merdivenlerinden çıkarken parmakları gevşekçe birbirine kenetlenmişti. Vivi başıyla gökyüzünü işaret etti. "Samhain bitti. Artık resmî olarak Ruhlar Günü⁶."

6 *All Souls Day*. Keltlerin 1 Kasım'da kutladığı, bir Pagan geleneği olan Azizler Günü'ne (*All Saint's Day*) istinaden Hristiyanlar da dindaşlarını anmak için 2 Kasım'da Ruhlar Günü'nü kutlar. -ç.n.

“Ve ben de resmî olarak artık lanetli değilim, sen de resmi olarak tanıdığım en etkileyici cadısın.”

Kıkırdayarak reverans yapan Vivi’nin kafası hâlâ büyü, seks ve bu ikisinin mistik bileşiminden dolayı biraz güzeldi.

Aslında Elaine’in kapısının önünde durduklarında, Vivi o iki karışımından biraz daha yararlanabileceğini düşündü.

“İçeri gelmek ister misin?” diye sordu. “Erkekleri gizlice odama sokma konusunda pek tecrübem yok ama açıkçası Elaine’in buna aldıracağını sanmıyorum.”

Rhys gülümsedi ama bu kısa ömürlü bir gülümsemeydi, saçlarını yüzünden geriye doğru itmek için uzandığında Vivi onun ne söylemek üzere olduğunu biliyordu.

“Bunu çok istesem de, *cariad*, korkarım yarın dönmem gerekiyor.”

Vivi hafifçe geriye doğru sendeledi, elleri Rhys’in belinden indi. “Galler’e mi... döneceksin?”

“Üstüne bastın,” dedi. “Tüm bunları babama anlatmam gerek ve bunu yüz yüze yapmak daha iyi. Tatil dönemine girince işler de yoğunlaşacak...”

Vivi verandada durmuş Rhys’in mavi gözlerine bakarken sanki biri kafasından aşağıya buzlu su dökmüş gibi hissetti, tüm o aptal, büyümlü mutluluk akıp gitmişti.

“Doğru, haklısın,” dedi ve gülümsemeye çalıştı. “Yani, ikimiz de bunun geçici olduğunu biliyorduk. Senin hayatın orada kurulu, benimki burada.”

“Kesinlikle,” dedi Rhys ama gülümsemesi biraz zoraki gibiydi. “Ama,” diye ekledi onu kendine çekerek, “benimle gelmen için sana yalvarabilirim. Hem de dizlerimin üzerine çökerek. Dramatik bir sahne yaratabilirim.”

Vivi aniden akın eden gözyaşlarına karşı direnirken bile buna güldü. “Gerçekten görmek isterdim.” Asıl mesele de buydu. Rhys’in bunu ciddi ciddi sormasını, bunun onun için ne anlama geldiğini bilmek istiyordu.

Onun için ne anlama geldiğini Vivi'ye göstermişti zaten, değil mi? Onu önemsiyordu, her zaman da önemseyecekti. Ancak o tek bir yere çakılıp kalacak bir adam değildi. Bütün hayatını bunun üzerine kurmuştu.

Ve şimdi büyüğü ayrılmaz bir şekilde Graves Glen'e bağlandığından Vivi de buradan ayrılmak istemiyordu. Burası onun eviydi.

"Dizlerimin üzerine çökmem hoşuna gidiyor, değil mi?"

Vivi aralarındaki mesafeyi kapatıp kollarını boynuna doladı, giysilerine sinmiş sonbahar ve is kokusunu içine çekti. "Dizlerinin üzerindeyken çok iyi iş çıkarıyorsun."

Rhys gülerken bile onu sıkıca kavrayan Vivi ayrılığı biraz daha erteleyebilmeyi diledi. Onunla biraz daha, bir gece daha, belki iki gece daha birlikte olmayı.

Ama bu, durumu kolaylaştırmayacaktı. Aksine daha da zorlaştırırdı. Çünkü Rhys kalamazdı.

Ve o da onunla gidemezdi.

Geri çekilirken, "İyi tarafından bak," dedi. "En azından bu sefer seni lanetlemeyeceğim. Hatta iş yerindeki masamın üzerine küçük bir Rhys Penhallow tapınağı bile kurabilirim."

"Umarım sayvanlı bir yatak da koyarsın."

Vivi yüzündeki gülümsemenin kaybolmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Doğru kararı veriyordu. İkisi de öyleydi. Aralarındaki bu şey uzun soluklu değildi, o şekilde inşa edilmemişti. İkisi birbirinden çok farklıydı, farklı hayatlar istiyorlardı, farklı hayalleri vardı.

Yine de gitmesine izin vermeyi kolaylaştırmıyordu.

Ama izin verdi.

"Hoşça kal, Rhys," dedi, dudaklarını bir kez daha onun-
kilere değdirerek.

"Hoşça kal, Vivienne," diye mırıldandı ama onu tekrar öpmedi. Sadece dönüp verandanın merdivenlerinden aşağı indi ve ikinci kez Vivienne'in hayatından çıkıp gitti.

Kış dönemi her zaman biraz kasvetli geçerdi.

Graves Glen ekim ayında en güzel günlerini yaşıyorsa, ocak ayı madalyonun öteki yüzüydü; Vivi'nin deniz kıyısına falan mı taşınısam diye düşünmeye başladığı zamanlardı. Kar o kadar da kötü değildi ve hatta dağlardaki bir verandadan izlediğinizde çıplak ağaçların arasından süzülen kar taneleri muhteşem bile olabilirdi.

İşe giderken birkaç santimlik çamurun içinden geçmekse o kadar muhteşem olmayabilirdi tabii.

Tarih bölümüne girmeden önce yüzünü buruşturarak botlarını temizledi.

Ofisinin önünden geçerken Ezichi'nin, "Ocak bok gibi geçiyorrrr," diye seslendiğini duydu ve Vivi başını kapısından uzattı.

"Katılıyorum. Sonunda kadrolu bir iş bulduğunu duydum, tebrikler!"

Vivi'nin aksine Ezi'nin doktorası vardı ve uzun süredir öğretim görevlisi olarak çalışıyordu, bu yüzden Vivi onun adına gerçekten heyecanlanmıştı ve gülümsemesine bakılırsa Ezi de öyleydi.

"Ben de seni tebrik ederim," dedi Ezi masasından kalkarak. "Halk Bilimi bölümünde fazladan derse gireceğini duydum?"

Vivi başıyla onayladı, bunu düşündükçe bile heyecandan midesi bulanmaya başlıyordu. Cadılar Bayramı'ndan sonra Dr. Arbuthnot'la olanları, Graves Glen'in büyüündeki değişikliği konuşmaya gitmişti.

Kadının olanlara kızacağını ya da en azından tavır yapacağını düşünmüştü.

Şaşırtıcı bir şekilde ona iş teklif etmişti.

Bu dönemden itibaren Büyücülük Departmanı'nda iki ders verecekti: Graves Glen'in geçmişine odaklanan bir Büyü Tarihi dersi ve Ritüel dersi.

Ezi'ye veda ederek ofisine yönelen Vivi, içeri girer girmez su ısıtıcısını çalıştırdı ve çantasını masasının üzerine bıraktı. Çantanın içinden ağır bir kitap çıkardı, kapağı kan kırmızısı deriyle kaplıydı, kapağında yıpranmış yaldızlı bir isim yazıyordu. Yüz yıl önce Galli bir cadı tarafından kaleme alınan ve Galler tarihini anlatan bir kitaptı. Yule'de postayla gelmişti, üzerinde gönderenin adresi yoktu, sadece Rhys'in el yazısıyla karalanmış bir not vardı:

Ofisin için Xx

Ne cariad ne de seni özledim yazıyordu ama onu düşünüyordu ve bu yeterliydi.

Ya da en azından kendi kendine öyle olduğunu söyledi.

Başını sallayan Vivi kendine bir fincan çay yaptı ve bilgisayarını çalıştırdı.

Öğleden sonraki tarih dersi için notlarını yazmayı bitirdiğinde Dr. Arbuthnot'la buluşmak için Büyücülük Departmanı'na gitmesi gerektiğini fark etti ve ceketini üzerine geçirip atkısını boynuna doladı.

Kampüsün bu tarafı daha sessizdi ve ana binaya giden yoldaki kar biraz daha az çiğnenmişti. Paçuli kokusu alınca –cidden, bu konudaki şikâyetlerini kime iletebilirdi?– burnunu hafifçe kırıştırdı. Şık mobilyalar dışında buranın tarih binasından pek de farkı yoktu. Aynı kapılar, aynı buzlu pencereler ve siyahla yazılmış isimler.

A. Parsons.

J. Brown.

C. Acevedo.

R. Penballow.

Vivi kapıların yanından hızla geçerken dönüp sonuncuya tekrar baktı ve kalbi küt küt atmaya başladı.

Bu olamazdı.

Başka biri olmalıydı, adı *R* ile başlayan başka bir Penhallow. Rhys'ın Richard Penhallow ya da Rebecca Penhallow adında bir kuzeni falan olmalıydı.

Ama yine de kendini kapı tokmağına uzanırken buldu.

Vivi birinin ofisine kapıyı çalmadan dalmanın çok kaba bir davranış olduğunu biliyordu ama açıp görmeli ve göğsündeki bu aptalca umut filizlenip büyümeden onu durdurmalıydı.

Kapıyı açtığı anda kendininkinden pek de farklı görünmeyen bir ofisle karşılaştı. Küçüktü, tek pencereliydi; bir çalışma masası, lamba, dosya dolabı ve kitaplıktan ibaretti. Tek fark rafların boş olmasıydı, duvarlarda hiçbir şey yoktu ve orada, masanın arkasında oturmuş, ona sırttan bir Rhys vardı.

Buraya gelirken bir tür büyüye maruz kalıp kalmadığını ya da bunun cadıların onu fakülteden uzaklaştırmak için oynadığı bir oyun olup olmadığını merak etti.

Ama sonra Rhys ayağa kalktı, ona doğru yürüyüp tüm sıcaklığı ve gerçekliğiyle kapıyı nazikçe kapatırken, “Merhaba, *cariad*,” dedi.

Ona söylemek, sormak istediği milyonlarca şey vardı.

Ama ağzından çıkan tek şey, “Bir ofisin var...” oldu.

“Evet.”

“Ve bir masan.”

“Öyle sayılır.”

“Ve sen... buradasın.”

“Demek fark ettin?”

“Neden?”

Rhys nefesini tutarak ellerini ceplerine soktu ve omuz silkti. “Biliyorsun Galler’e döndüm, her zamanki gibi işimle ilgilen-dim ama tek bir sorun vardı; perişan hâldeydim. Hayatında görebileceğin en üzgün piç kurusuna dönüşmüştüm. Hatta o

kadar üzgündüm ki Wells –*Wells bile!*– bana üzgün bir piç gibi göründüğümü söyledi ki kendisi Üzgün Piçler Kulübü’nün başkanı olduğu için bu beni daha çok üzdü.”

Vivi’nin yüzünün gülümsemekten ağrıdığını fark etti.

Rhys konuşmaya devam ederken de gülümsüyordu. “Üzgün bir piç olmamak için ne yapabileceğimi düşündüm. Tek bir şey vardı; seninle olmak. Ya da en azından sana yakın olmak. Bir üniversitenin isim babası olduğunda orada tek tük ders vermene pek hevesli olduklarını fark ettim ve işte burdayım.

“Peki ya kendi işin ne olacak?” Vivi hâlâ biraz şaşkın hissediyordu, Rhys başını iki yana salladı.

“İşim devam ediyor. Buradan yürütebilirim, sorun değil. Bowen bu anın büyük bir jeste ihtiyacı olduğunu söyledi. Yani bu anın büyük bir jeste ihtiyacı olduğuna ben karar verdim, abimden yardım falan almadım,” dedi.

“Ayrıca,” diye devam etti, “sana burada kalma konusunda ciddi olduğumu kanıtlamak istedim. Kök salmak konusunda. Şaka değil, Vivienne.”

Bir adım daha yaklaştı, Vivi onu kendine çekti, elleri çoktan göğsüne gitmişti, kalbi avuçlarının altında sabit bir ritimle atıyordu. “Bir kadın için hayatımı kenara bırakıp Georgia’ya taşınmanın düşüncesizlik ve tedbirsizlik sayılabileceğinin farkındayım ama mesele şu ki ben o kadına çok âşığım.”

Sesini alçaltarak biraz daha yaklaştı. “O kadın sensin bu arada. Netleştirmek istedim.”

Vivi aniden yaşaran gözlerine rağmen güldü. “Tamam, güzel çünkü kalbini kazanmak için Elaine teyzeyle yarışamazdım. Yemek pişirme konusunda onun kadar iyi değilim, hatta berbatım.”

“Tek kusurun.”

Rhys derin bir nefes aldı ve uzanıp yüzünü kavradı, gözlerinin içine bakarken parmakları başının arkasında kenetlendi. “Seni seviyorum. Hem de çok ama çok seviyorum. Bazen küstahça davrandığımı ya da gerçeği söylemek yerine dalgaya vurduğumu

biliyorum ama bilmeni isterim ki sen benim her şeyimsin, Vivienne. Her şeyim.”

Vivi uzanıp bileklerini tutarken Rhys eğilerek alnını onunkine dayadı. Gözlerini kapatarak, “Seni o lanet yamaçta gördüğüm andan beri kalbim senin ve dokuz yılını sensiz geçirdiğim için kendimden nefret ediyorum ama artık hayatımın bir saniyesini bile sensiz geçirmeyeceğim. Senin burada olman gerekiyorsa ben de burada olacağım. Bu kadar basit.”

Vivi geri adım atarak o mavi gözlere baktı. Rhys tarot destesindeki o pervasız Joker olabilirdi ama belki kendisi de öyleydi çünkü uçurumdan neşeyle atlayan bir insanın ille de pervasız olmayabileceğini fark etmişti.

Çünkü atlamak –birinin– sizi yakalayacağına güvenmekle ilgiliydi.

“Seninle Galler’e gelmek istiyorum,” dediğinde Rhys’ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

“Buraya taşındığımla ilgili kısmı kaçırdın mı?”

Vivi gözyaşları içinde gülerek başını iki yana salladı. “Hayır, demek istediğim... şimdi olmak zorunda değil. Sen burada kalabilirsin ya da ben seninle Galler’e gelebilirim. İkisi de olur. Gün gelecek zorlanacağız ama buna değecek. Çünkü ben de seni seviyorum. Kalbim uzun zamandır senindi, sana güveniyorum.”

Ve bu sözler ağzından dökülür dökülmez doğru olduklarını hissetmişti.

Rhys’a tüm kalbiyle güveniyordu. Pervasız, hercai, hayatı gelişine yaşayan ama onu seven ve bunu defalarca kanıtlayan Rhys’a.

Joker ve Yıldız, tıpkı Gwyn’in kartlarındaki gibi. Pervasızca uçurumdan atlayan ve durmadan parlayan, birbirleri olmadan yaşayamayan zıt kutuplar.

Ayrı kalmak zorunda değillerdi.

Rhys onu öpmek için eğildiğinde, Vivi’nin de dediği gibi, bu belki de yaşadıkları en büyülü şeydi.

TEŞEKKÜRLER

Cadılarla ilgili bir hikâyeye pek de uygun şekilde bu benim yayımlanmış on üçüncü romanım ve bu on üç kitabın her birini yazarken yanımda menajerim Holly Root olduğu için çok şanslıydım. İyi bir menajerin kullanabileceği en iyi büyü teşviktir ve Holly'ye büyümlü güçleriyle bana destek olduğu için minnettarım.

İlk andan beri bu kitaba inanan Tessa Woodward'a teşekkürler, onun özel büyümlü katkısı sayesinde kitap hayal ettiğimden çok daha güçlü bir şeye dönüştü.

Büyücülerden oluştuğuna emin olduğum William Morrow ekibine teşekkürlerimi iletiyorum!

Kendi cadı meclisime; özellikle de Orlanda'daki hanımlara, bu kitap henüz hamur hâlindeyken beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Bu, özünde ailelerle ilgili bir kitaptı, bu yüzden hem geldiğim hem de kurduğum aile için minnettarım. Hepinizi seviyorum.

